

Làm Nhục Ca Ca

Contents

Làm Nhục Ca Ca	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	25
7. Chương 7	28
8. Chương 8	35
9. Chương 9	38
10. Chương 10	41

Làm Nhục Ca Ca

Giới thiệu

Khụ khụ! Không phải là do hấn làm người quá nghiêm khắc Mà là vì để cho ‘muội muội’ có một tươ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-nhuc-ca-ca>

1. Chương 1

Trong lầu các, một cô gái xinh đẹp đang nép mình trong ngực một gã nam tử tuần dật, ngang tàng, vén áo ngoài của hấn, chiếc đầu nhỏ xinh xắn đang chôn chặt giữa hai chân đang mở rộng, vừa dùng đầu ngón tay khuấy động dục vọng nam nhân, vừa dùng cái lưỡi đình hương nhẹ nhàng liếm láp cái chỗ càng lúc càng bộc lộ nhuệ khí nam nhân kia.

”Tại sao?” Khuôn mặt tuần mỹ của nam tử bởi vì quá độ kích tình mà bắt đầu vắn vẹo: ”Nàng nghĩ rằng làm như vậy sẽ biết được đáp án sao?” ”Đúng vậy nha.” Đôi môi đỏ thắm của cô gái từ từ rời khỏi nơi

nóng bỏng của nam nhân. "Người có chịu nói hay không? Nếu không nói, ta sẽ không tiếp tục...." "Không được! Sao có thể dừng tại đây được!" Khóe miệng nam tử nhếch lên, hiện ra nụ cười tà mị, lấy bàn tay đè đầu cô gái, bắt buộc nàng phải nuốt vật khổng lồ đang lơ lửng trên đầu. "Ngô....." Cô gái xinh đẹp khó chịu dựa đầu, tức giận muốn thoát khỏi sự kiềm chế của nam nhân kia, nhưng hân cũng không để cho nàng được như ý, ngược lại còn tăng thêm lực đạo. "Ngô....." nữ tử xinh đẹp cảm thấy cực khổ, bị hân không ngừng tạo áp lực, bắt đầu cảm thấy ngọn lửa dục vọng ở bụng nàng thiêu đốt, mặt huyết cũng đã bắt đầu ươn ướt. "Ngô.....ngô....." Không cần hân dùng lực khống chế, nàng đã bắt đầu có khát vọng kích tình. "Dĩnh Nhi....." Nam tử vỗ về mái tóc mượt như gấm của nàng, hưởng thụ sự phục vụ cao nhất từ nàng, vừa dùng âm thanh khàn nói: "Ta nguyện ý thừa nhận rằng ta yêu nàng, bởi vì nàng khiến cho ta không thể coi thường, ta nguyện ý thừa nhận rằng ta yêu nàng, là bởi vì ta chỉ muốn để cho nàng thuộc về ta, ta nguyện ý thừa nhận rằng ta yêu nàng, bởi vì ngoại trừ nàng ra, ta phát hiện ra là.....ta không thể để bất cứ ai làm vợ của ta được nữa, ta nguyện ý thừa nhận ta yêu nàng.....Là bởi vì ta thật sự rất yêu nàng,.....Và ta cũng không bao giờ muốn.....che giấu tình cảm của mình, nếu ta vẫn giả vờ là tình cảm anh em, một ngày nào đó ta sẽ mất đi nàng....." Nàng là của hân, từ khi vừa ra đời đã là như vậy! Làm sao hân có thể để cho nàng chạy đi từ trong tay hân? Hân muốn nàng! Hân yêu nàng! Chỉ có nàng thôi! Yêu muội muội của mình? Điều này, điều này ngàn vạn lần không được! Mặc dù hân và nàng không có bất kỳ máu mủ ruột thịt nào, nhưng dù sao trên danh nghĩa hân cũng là ca ca của nàng, chịu trách nhiệm nuôi dạy nàng nên người, sau đó đường đường chính chính đem nàng gả ra ngoài, dù sao thì cũng không thể yêu nàng! Nhưng, nhưng..... Chẳng những hân đã yêu nàng, hơn nữa còn.....yêu nàng sâu sắc..... Phải làm sao bây giờ????????? Khi yêu thật có nhiều khó khăn Hồi thời gian cũng biết Nó chứng kiến năm tháng ta yêu người Một lần, lại một lần lau khô, ngăn cản nước mắt. "Tại sao ta nhất định phải học cái này cái kia?" Một bé gái béo mập trắng nõn không hiểu, hất cao khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của nàng lên, xụ mặt nói. "Rõ ràng là cha mẹ cùng các ca ca khác đều nói là có thể không cần học, nhưng tại sao ca lại nói rằng ta không thể không học?" "Bọn họ càng ngày càng cưng chiều nàng vô pháp vô thiên, như vậy đối với muội mà nói là không thể được." Cận Diễn Hạo nghiêm túc nhưng lại không kém phần yêu thương vuốt ve mấy sợi tóc mềm mại của Cận Dĩnh. "Không thể được?" Có cái gì mà không thể được?" Cận Dĩnh nhú đôi lông mày cong cong lại, hơi buồn bực: "Thêu thùa, đánh đàn.....có rất nhiều người còn lợi hại hơn ta, có các nàng là được rồi, Dĩnh nhi phải học mấy thứ này làm gì?" Ở trong tư tưởng non nớt của nàng cảm thấy, chỉ cần mình biết ăn cơm, ngủ, làm nũng với cha mẹ cùng một đám ca ca là cũng đủ vui rồi. "Dĩnh nhi, hiện giờ tất nhiên muội sẽ không cảm thấy quan trọng", Cận Diễn Hạo bày một vẻ mặt nghiêm túc, không muốn giải thích với một nhóc con chưa đến bảy tuổi, "nhưng sau này khi lớn lên muội phải gả cho người khác, ca ca không thể để muội cái gì cũng không biết, để cho người ta xem thường khi đến nhà người khác." "Gả cho người khác? Chẳng phải là giống như mẹ được gả cho phụ thân sao?" Tuy còn nhỏ nhưng cái đầu của Cận Dĩnh suy nghĩ rất nhanh."Cái gì mẹ cũng không biết, nhưng không phải là phụ thân vẫn yêu nàng tới chết đi sống lại sao?" "Cái này không giống, phụ thân và mẹ là trường hợp đặc biệt." Cận Diễn Hạo vừa nghĩ đến tình cảm của nghĩa phụ nghĩa mẫu liền cảm thấy xúc động cùng ngưỡng mộ. "Trường hợp đặc biệt?" Cận Dĩnh đảo nhanh con mắt: "Vậy thì muội cũng có thể không cần học mấy thứ này, chỉ cần sau này gả ột trường hợp đặc biệt tốt là được chứ gì." Nhìn vẻ mặt Cận Dĩnh ung dung thoải mái, mặc dù hân biết rõ không nên nói chuyện nghiêm túc cùng một đứa nhóc bảy tuổi nhưng Cận Diễn Hạo vẫn không thể không nghiêm túc. "Dĩnh nhi, nếu là trường hợp đặc biệt, thì sẽ là rất ít, rất ít, hầu như là không có." Cận Diễn Hạo nghiêm túc nhìn Cận Dĩnh mà nói: "Ca ca không thể để nàng gánh chịu loại nguy hiểm này được, cho nên phương pháp tốt nhất chính là cái gì muội cũng nên học, để sau này không xảy ra bất cứ sơ suất nào." "Nhưng mà học những thứ này thật là cực khổ." Cận Dĩnh nhăn nhó mặt, không muốn học tập những thứ nhàm chán này. "Ca ca huynh suy nghĩ lại đi, cho dù không có, cũng vẫn phải có, không cần lo lắng mà, mệnh Dĩnh nhi tốt như vậy, nhất định sẽ được như ý." "Đó là khi ở nhà muội sẽ nghĩ như thế, một khi gả đi muội sẽ biết." Cận Diễn Hạo vẫn không chịu thỏa hiệp. "Vậy thì đơn giản thôi." Đột nhiên Cận Dĩnh nhảy lên, bám chặt vào người Cận Diễn Hạo, khiến hân không kịp trở tay, chỉ có thể đưa tay ra đỡ nàng: "Cả đời muội đều ở trong nhà là được rồi, không phải sao?" "Không được, nữ nhân mà không lấy chồng, còn ra thể thống gì?" Cận Diễn Hạo nghiêm trọng nói. "Dĩnh nhi không có nói là sẽ không lập gia đình mà, Dĩnh nhi gả cho ca ca không phải là được sao?" Ca ca nhất định sẽ đối xử với Dĩnh nhi rất tốt, có đúng hay không?" Cận Dĩnh dùng sức cọ cọ đầu vào lồng ngực của Cận Diễn Hạo. "Sao muội có thể gả cho ta được?" Diễn Hạo nhăn nhó mặt, vẻ mặt xem thường:"Ta là ca ca của muội nha." "Nhưng ca cũng không phải là ca ca ruột của muội." Cận Dĩnh cười cười, vẻ mặt đầy toan tính. "Mẹ nói với ta, chỉ có huynh muội ruột mới không thể thành thân." "Muội....." Sao mẹ lại dạy cho nàng

những thứ này? Mà cái đầu nhỏ nhỏ của nàng, lại có thể nghĩ ra loại quỷ kế này? "Cười muội nha, cười muội nha, chỉ cần ca muốn cưới ta, chuyện gì ta cũng không cần làm nữa....." Cận Dĩnh ôm lấy cổ hân, điên cuồng hôn lung tung. "Dĩnh nhi....." Diễm Hạo bị nàng âm ỉ đỡ khóc đỡ cười, không nhịn được lắc đầu thở dài. Muốn hân cưới nàng? Chỉ có thể nói là không có khả năng, không có khả năng! Từ đó về sau, Cận Diễm Hạo vẫn vô cùng nghiêm khắc đem Cận Dĩnh nuôi dạy thành một người danh môn khuê tú chuẩn mực, còn Cận dĩnh, mặc dù bề ngoài để mặc hân dạy bảo, nhưng cũng bí mật đem hân liệt vào hàng tướng công duy nhất được chọn. Đối với một người tuổi còn nhỏ như nàng mà nói, gả cho hân thì việc tốt lớn nhất chính là không cần phải học những thứ kia nữa, về phần những thứ khác.....Dĩ nhiên còn bao gồm cả việc, khi lớn lên hân khô ngô vô cùng, cái gì cũng biết.....Nói tóm lại, nàng cảm thấy gả cho hân chỉ có lợi chứ không có hại. "Đại ca, tại sao lại không lập gia đình cùng ta?" Cận dĩnh nướng đôi lông mày lên, buồn bực ném cái vấn đề này cho Diễm Hạo. Nàng đã âm ỉ hân lâu lắm rồi, nhưng mà âm ỉ thế nào cũng không có hiệu quả. Hết lần này đến lần khác nàng đã làm đủ mọi cách, tìm tất các phương thức làm nũng nhưng hân vẫn bất động như núi, khoảng cách để đến một ngày nàng có thể gả cho hân, chỉ sợ rằng sẽ đến trăm năm! "Ta đã nói rồi, muội là muội muội của ta, ta là ca ca của muội, ca ca cùng muội muội không thể thành thân." Diễm Hạo lại dùng cái đáp án đơn giản nhất này để lừa dối nàng. "Nhưng muội đã nghe mẹ nói rất rõ ràng, chúng ta không phải là huynh muội ruột thịt, vì sao chúng ta không thể thành thân?" Cận Dĩnh lại truy cùng diệt tận. "Bởi vì tuổi của chúng ta chênh lệch quá nhiều." Mặc dù chỉ là đáp qua loa cho xong, nhưng thái độ Diễm Hạo dường như cũng thực sự nghĩ vậy: "Muội nhìn xem, ta cao lớn như thế này, muội lại nhỏ xíu như vậy." Hân chỉ ra sự chênh lệch cao thấp. "Nhưng mà, tuổi của phụ thân cùng mẹ cũng chênh lệch rất nhiều nha? Hơn nữa, vóc dáng của cha mẹ cũng là chênh lệch rất nhiều mà? Cận Dĩnh hoàn toàn không bị thuyết phục chu cái miệng nhỏ nhắn ra: "Còn nữa, ta còn rất nhiều thời gian để cao hơn, tại sao chúng ta lại không thể thành thân?" "Tại sao?" Diễm Hạo cố gắng nghĩ ngợi một cái đáp án có thể thuyết phục nàng. "Bất kể như thế nào, muội nhất định phải gả cho ca, muội nhất định phải gả cho ca !" Nàng lại giống như con khỉ, trực tiếp nhảy lên người hân, ôm chặt không buông, cả ngày không rời. Cuộc sống cứ từng ngày đi qua, CẬN Dĩnh cứ thỉnh thoảng trèo lên người Diễm Hạo, cứ đến lúc nào đó lại đem đề tài gả cho hân mà 2lời ra nói. Rốt cuộc, càng lúc Diễm Hạo càng cảm thấy cả người không được tự nhiên. Bởi vì———nàng trưởng thành. Khi thân thể nàng càng lúc càng trở mã, mỗi khi leo lên trên người hân càng làm tinh thần hân cảm thấy không yên, khi nàng âm ỉ muốn gả cho hân, tiếng nói mặc dù vẫn còn mang âm hưởng con nít nhưng càng ngày càng mềm mại, khiến cho hân nhiều khi cũng phải thần thờ. "Dĩnh nhi." Lần này Diễm Hạo dùng hết sức nhỏ nàng từ trên người hân xuống. "Sau này không cho phép muội nhảy lên người ta nữa, có biết không?" Hân trưng ra bộ mặt nghiêm túc. "Tại sao?" Đương nhiên là Cận Dĩnh không thuận theo ý hân. Từ khi nàng có trí nhớ đến nay đều nhảy lên người Diễm Hạo ca ca, tại sao sau nhiều năm như vậy, đột nhiên có một ngày không cho nàng nhảy nữa? Đây là cái đạo lý gì? "Bởi vì muội đã trưởng thành, mà con gái lớn lên cần tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, muội phải đoan trang hiền thực mới có người chịu yêu nàng." Cận Diễm Hạo nói đạo lý rõ ràng. "Dù sao thì hiện tại cũng chưa đến lúc đó, bây giờ ôm một chút rồi hãy nói." Cận Dĩnh mới không thèm để ý nhiều như vậy, lại bắt đầu đánh trên người hân. Cận Diễm Hạo cực kỳ nhanh chóng thoát khỏi nàng: "Không được, bắt đầu học tiếp nào. Muội đã quên những gì sách dạy sao?" "Nhưng mà trên sách viết chưa chắc đã đúng." Cận Dĩnh nhíu lông mày: "Không giống như mẹ từ trước tới giờ vậy, nhưng phụ thân vẫn yêu thương mẹ tới tận xương tủy." "Bọn họ là ngoại lệ." Diễm Hạo nói đơn giản, lười giải thích thêm. Mỗi khi bọn họ lại nói về vấn đề này, nhất định nàng sẽ đem mẹ ra làm ví dụ, rồi lập tức bị hân bác bỏ. "Được." Cận Dĩnh đảo mắt: "Còn các nàng đó thì sao?" Nàng nhìn về phía một bầy nữ nhân bị sức hấp dẫn của hân quyến rũ đang đứng bên ngoài. Nàng không thể nào quên được mình đã cố gắng tới mức nào mới có thể "đột phá được vòng vây" để đến bên cạnh hân. "Dường như là các nàng ấy cũng không có cái gọi là "hiền lương thực đức" nha? Mới vừa rồi nếu không phải muội xuất hiện kịp thời các nàng đã sớm ăn thịt ca." Cận Dĩnh nướng mày không vui. "Các nàng ấy là ngoại ý muốn!" Quỷ tha ma bắt! Mẹ hết chuyện để làm hay sao, lại mời nhiều nữ nhân đến gây chuyện làm gì!!!! "Có thật không? Hết ngoại lệ lại là ngoại ý muốn, tại sao chỉ có muội là biết điều nghe lời huynh nói?" Cận Dĩnh bắt măn hỏi. "Đương nhiên là thật." Diễm Hạo một mực chắc chắn: "Dù sao thì sau này cũng không cho phép muội nhảy lên người của ta nữa, biết không? Nếu muội mà dám nhảy lên người của ta nữa, đừng trách ta làm đau muội." "Hừ." Cận Dĩnh làm mặt quỷ với hân. Hẹp hòi. Từ nay về sau, trừ nàng cùng mẹ ra, không thể có bất cứ nữ nhân nào được đụng chạm thân thể của hân. "Mẹ, người xem, có phải là Diễm Hạo ca ca thích nam nhân không?" Cận Dĩnh lúi lúi kéo kéo mẫu thân Dung Diễm Diễm, buồn bực hỏi. "Hân?" Dung Diễm Diễm đảo mắt: "Làm sao có thể!" Mặc dù hân đẹp trai tuấn tú, cao ngất, rất phù hợp với tiêu chuẩn "trao bao" của thế kỷ hai mốt, nhưng nàng

đã quan sát nhiều năm như vậy, thật không thể nào nhận ra hần là gay nha? "Nhưng mà, người không cảm thấy lạ sao? Rõ ràng là ca trưởng thành rồi, nhưng bên cạnh chưa có một nữ nhân nào." Cận Dĩnh thấy hần hoàn toàn không giống những ca ca khác chỉ lo lợi dụng nữ nhân mưu cầu danh lợi, trong lòng lo lắng muốn chết. Chắc không phải là do tính tình có chút náo loạn của nàng khiến cho từ đó hần cũng quyết định không giao du với nữ nhân, dứt khoát không thêm thích nữ nhân nữa chứ? Chẳng qua là nàng không muốn nữ nhân thân thiết với hần, không phải là muốn hần ngược lại, không thêm thích nữ nhân mà?

"Điều này không phải là rất tốt sao? Đó là bởi vì tất cả suy nghĩ của nó đặt trên người của con." Dung Diễm Diễm cảm thấy đây mới chính là nguyên nhân Diễm Hạo không có thân cận với nữ nhân. Nghĩ đến đây, nàng thầm cười trộm. Bởi vì có được Dĩnh nhi không mấy dễ dàng, cho nên nàng cùng phu quân và mấy nhi tử khác vô cùng dễ dãi và cưng chiều Dĩnh nhi, vốn là để cho Dĩnh nhi tự do lớn lên theo ý mình, chỉ cần không học cái xấu là được. Không nghĩ tới việc trong khi mọi người giống nhau hết thấy, lại có một vị rảnh rỗi quá mức, không có chuyện gì cũng phải kiếm cho ra chuyện để làm, người đó chính là Diễm Hạo. Đối với việc quản lý, giáo dục Dĩnh nhi thật nghiêm túc, yêu cầu khá cao, thật là khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng được. Mà cũng vì đã đem toàn bộ sự chú ý dồn cả lên người Dĩnh nhi cho nên Diễm Hạo cũng không có rảnh đi để ý nữ nhân khác. "Tất cả suy nghĩ đặt trên người của con?" Cận Dĩnh chun chun cái mũi nhỏ. "Trời ạ, ca muốn nhanh chóng giết chết con thì có. Con đã lợi hại đến thế rồi mà ca vẫn không hài lòng, cả ngày chỉ biết yêu cầu con việc này, yêu cầu con việc nọ, khẳng định là trong mắt ca con không có tỷ trọng lượng nào." "Cũng không hần là như vậy." Dung Diễm Diễm khẽ mỉm cười, không cho là thế. "Nếu không thì sao?" Hình như nụ cười của mẹ hơi lạ. Mẹ không cảm thấy là ca chỉ nghĩ rằng con là muội muội sao? Chẳng qua chỉ là muội muội, mà hình như còn không đạt tiêu chuẩn của một muội muội."

"Tuy bây giờ nó nghĩ con là muội muội, nhưng không chắc rằng cả đời sau này nó đều nghĩ rằng con là muội muội." Dung Diễm Diễm mỉm cười xảo quyết, nắm bàn tay mềm mại của con gái: "Như thế này cũng không được, nếu con thích nó, sao không dùng chính bản thân mình thử nghiệm việc hần có thích nữ nhân hay không?" "Hả?" Cận Dĩnh trừng mắt nhìn. "Con có thể cho nó biết, con đã trưởng thành, cho nên cần nam nhân lớn tuổi hơn làm chồng." Dung Diễm Diễm cười cười sâu xa khó hiểu, trong lòng đã có sẵn kế hoạch. "Hả?" Cận Dĩnh chớp chớp đôi mắt đẹp. "Mẹ, ý người là?" Nói thật là nàng cũng không hiểu lắm. "Lúc trước cũng là ta để cho các ca ca dạy con, mẹ thật là sơ xuất khi chưa đem chuyện quan trọng nhất của nữ nhân dạy cho con." Dung Diễm Diễm nhếch mép trộm cười. "Nhưng không sao, bây giờ cũng không phải là quá trễ, cũng may là con có thể vừa học vừa trực tiếp thực hành trên người ca ca con." "Sao cơ?" Cận Dĩnh tròn mắt. "Thật sự là sẽ có kết quả sao?" Nàng không tin cho lắm. Nói thật, nếu cha mẹ cùng các ca ca khác có thể trị được Diễm Hạo ca ca, nàng có thể gả trực tiếp cho hần, không cần phải chịu nhiều tai bay vạ gió như vậy, phải luyện cả một thân đầy tài nghệ này. "Dĩ nhiên là sẽ có kết quả, nếu không con nghĩ rằng vì sao phụ thân con lại nghe lời ta?" Dung Diễm Diễm kiêu ngạo hất mặt lên, nói xong liền giục nàng: "Mau mau mau, đưa ẹ, mẹ sẽ đem tất cả mọi thứ trong cái hòm pháp bảo của mẹ dạy hết cho con...." Hắc hắc.....Những thứ kia là những chiêu dụ dỗ nam nhân cũng như kiến thức chốn phòng the của thế kỷ hai mốt, nghĩ đến việc những tài liệu này đã có đất dụng võ, nàng thật là vui! "Rất khó nha, rõ ràng là sự thách thức khó khăn...." Cận Dĩnh không hiểu nhìn Dung Diễm Diễm thay đổi liên tục mười mấy tấm tranh vẽ, tất cả đều là tư thế nam nữ đang giao hợp, hơn nữa các tư thế cũng không giống nhau....Chân mày nàng không khỏi nhăn lại. "Ai bảo thế?" Dung Diễm Diễm nhìn qua những bức tranh vẽ kia một chút: "Rõ ràng là rất đơn giản mà, con không biết sao? Ta cùng phụ thân con phải luyện qua những tư thế này một lượt mới có thể sinh ra con đó." "Luyện qua tất cả những tư thế này?" Cận Dĩnh nghi ngờ dùng ngón tay chỉ vào mình. "Sinh ra con?" Đến tận cùng là hai người bọn họ làm cái trò gì? "A, ơ, rất khó giải thích, bằng không ta thương lượng với phụ thân con một chút, để xem phụ thân con có đồng ý không, hai chúng ta sẽ trình diễn cho con xem." Dung Diễm Diễm không thêm kiêng kỵ nói. Không có biện pháp khác, thời đại này không có phim 3x, thể loại tranh 3x này cũng khó có thể khiến cho người ta hiểu được, dù nàng nói sao cũng chỉ tốn nước bọt, dứt khoát mà nói, nên để nàng cùng lão công trình diễn cho con gái xem. "Có thật không ạ?" Thật tốt quá. Có thể nhìn thấy tận mắt lại có thể học tập để trêu chọc Diễm Hạo ca ca, thật sự là nhất cử lưỡng tiện. "Thật xin lỗi, phụ thân con kiên quyết không chịu biểu diễn cùng ta để con nhìn." Dung Diễm Diễm đeo một bộ mặt tang thương, nhìn Cận Dĩnh nói: "Hần nói nếu ta còn giữ cái ý định này sẽ không cho ta nói chuyện với con nữa." "Không được nói chuyện với con nữa?" Đây là ý gì? "Thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi. "Nói đúng ra là phụ thân con muốn tìm ta luyện mấy cái tư thế kia, làm cho ta mệt mỏi không thể cùng con nói chuyện." Dung Diễm Diễm xem ra rất mệt mỏi. "Rõ ràng cùng là luyện, tại sao lại không thể cho ta xem?" Cận Dĩnh ôm chặt nàng mà lắc, rõ ràng là đã mất hết tinh thần. "Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng phụ thân con rất kiên trì không muốn cho

con nhìn những chuyện như vậy, nói thật là ta cũng không muốn cho con nhìn thấy những chuyện kinh hãi thế tục như vậy nhưng phụ thân con cũng thật là, chuyện này liên quan rất lớn đến chuyện chung thân đại sự của con, ta không tin hẳn hy vọng có thể gả con cho người khác ngoại trừ Diễm Hạo.” Vì chung thân đại sự của nữ nhi, lên xem một chút thì sao nhỉ? Ai, nữ nhi đáng thương, nếu sinh ra ở thế kỷ hai mốt, thì không tội nghiệp đến mức ngay cả cách câu dẫn nam nhân cũng không hiểu được. ”Cho nên, bây giờ con phải tự mày mò đúng không?” Cận Dĩnh cầm lấy đồng tranh vẽ mà mẹ đưa cho nàng, lông mày nhíu lại. ”Có lẽ là không cần.” Dung Diễm Diễm chợt nghĩ ra một diệu kế. ”Tuy không thể nhìn rõ, nhưng có thể nhìn trộm. Khuya hôm nay con hãy đến nhìn lên bên ngoài phòng chúng ta, nhớ trốn kỹ một chút, ta sẽ nghĩ biện pháp để ta cùng phụ thân con di chuyển đến chỗ con nhìn được.” ”Được.” Khuya hôm nay nhất định nàng phải đem toàn lực học cho bằng hết tất cả những chiêu này, sau đó tổng hợp ứng dụng biến hóa, sau đó ứng dụng trên người Diễm Hạo ca ca! Lại gần nhìn còn có thể nhưng không thể trốn được!

2. Chương 2

Không phải là đã nói thế nào cũng tìm cách đưa đến vị trí nàng có thể xem được sao? Chỗ nào? Vì sao mà ngay cả nửa bóng dáng nàng cũng còn không nhìn thấy?

Nàng đã dự định: dùng tất cả vốn liếng, cố gắng hết sức ngó dáo dác khắp nơi rồi, hay là có nguyên do gì đó? ”Muội đang làm cái gì vậy?” Đột nhiên, đất bỗng nổi sóng, giọng nói của Cận Diễm Hạo vang lên sau lưng nàng. ”A” Vì quá mức chuyên tâm, đột nhiên bị dọa cho hoảng sợ khiến Cận Dĩnh suýt chút nữa té nhào, toàn bộ đồng cung mưu đồ (tranh 3x) rớt xuống đất. ”Đây là cái gì?” Cận Diễm Hạo cúi người nhặt lên cho nàng, sắc mặt thay đổi khi thấy rõ ràng nội dung của nó. ”Vì sao muội lại có nó? Muội cầm cái này làm gì? Muội nhìn hết đồng đến tây ở chỗ này làm gì? Vì sao mà Diễm Hạo ca ca rất không vui? Chẳng lẽ bị ca phát hiện ra quỷ kế dụ dỗ ca sao? Quên đi, nếu ca phát hiện, tốt nhất là nàng nên thú nhận. ”Tại sao muội có thể có cái này à? Mẹ đưa uội. Muội lấy cái này làm gì? Mẹ nói học hết các tư thế, có thể dụ dỗ ca. Về phần nguyên nhân muội ở chỗ này nhìn hết đồng đến tây, là bởi vì mẹ nói muốn biểu diễn uội xem.” Cận Dĩnh dùng hơi đem toàn bộ mọi sự việc nói ra. ”Muội.....” Trong khoảng thời gian ngắn Diễm Hạo á khẩu không nói được gì. ”Đúng lúc ca đã đến rồi, vậy chúng ta cũng luyện luôn 9i, ca nói xem có được không?” Cận Dĩnh không nheo mắt lấy cổ hắc, ngây thơ nói. ”Luyện cái gì mà luyện, không cho luyện!” Cận Diễm Hạo lên tiếng quát, đem cánh tay nàng tháo ra. Đáng chết, hắc lại có cảm giác với cái ôm của nàng! ”Tại sao không thể luyện?” Cận Dĩnh dùng cảm, mạo hiểm thử lại một lần, dùng tay mát xa cho hắc, bởi vì cảm tức mà đang cứng hết cả cổ. ”Bởi vì ta là ca của muội, mà những loại việc đó chỉ có muội cùng trợ thủ mới có thể làm!” Diễm Hạo nổi giận dùng đòn gào lên, gạt tay nàng xuống. ”Vậy không phải là tốt hơn sao, sau này muội cũng sẽ gả cho ca ca, chúng ta luyện tập trước không phải là tốt hơn sao?” Cận Dĩnh giả vờ ngây thơ, đầu ngón tay lại vẽ vòng vòng trên cổ hắc. ”Ta không thể cưới muội!” Cận Diễm Hạo lại gạt bàn tay nhỏ, trắng nõn của nàng xuống lần nữa. ”Ta sẽ nhìn muội tìm được một nam nhân thật tốt.” ”Ca!” lần này đổi thành Cận Dĩnh giận dữ: ”Tại sao vẫn muốn muội gả cho nam nhân khác? Ca muốn nhìn muội cùng nam nhân khác luyện cái này sao?” ”Ai nói ta sẽ nhìn muội cùng nam nhân khác luyện cái này?” Cận Diễm Hạo bị lửa giận làm mờ mắt, quát to câu đó xong mới đột nhiên giật mình, cả người bỗng cứng lại: ”Chuyện như vậy người khác không thể nhìn!” ”Nhưng mà mẹ.....” Cận Dĩnh vội vàng biện minh. ”Mẹ là ngoại lệ, không cần để ý đến người!” Ông trời à, sao hắc lại có loại nghĩa mẫu này chứ? ”Nói gì thì nói, đơn giản chỉ là ca muốn nhìn muội gả cho nam nhân khác!” Cận Dĩnh nói ra khả năng mà nàng nghĩ, trong lòng cũng bộc phát sự tức giận không kém gì hắc. ”Muội hỏi ca, có phải là ca thật sự muốn gả muội cho nam nhân khác?” ”Phải!” Cận Diễm Hạo nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả, phát hiện trong lòng của mình có một lực kháng cự lại, khiến hắc càng cảm tức. ”Tốt thôi! Muội sẽ gả!” Cận Dĩnh phần nộ nhìn chằm chằm hắc. ”Dù sao ta cũng đã trưởng thành, ca hay nhanh chóng xem xét chọn người giúp muội, nhanh nhanh một chút đem muội gả ra ngoài đi!” Nàng nói xong một hơi, gạt lại mấy bộ đồng cung mưu đồ từ trên tay hắc, sau đó giống như một con gà trống tuy thất bại nhưng vẫn kiêu ngạo, ngẩng đầu uốn ngược rời đi. Còn hắc, không thèm đếm xỉa gì đến cảm giác mất mát nồng đậm đột nhiên dâng lên trong lòng, cứ lơ đãng như vậy nhìn nàng rời đi, nửa câu cũng không nói. ***** ”Rốt cuộc là tối hôm qua người ở đâu hả mẹ?” Cận Dĩnh mang theo đôi mắt gấu mèo, uể oải hỏi khuôn

mặt đang xin lỗi của Dung Diễm Diễm. "Ta.....ơ.....a....." Khuôn mặt Dung Diễm Diễm đỏ bừng, vô cùng mắc cỡ nói: "Tối hôm qua vì muốn dụ dỗ phụ thân của con nên đã tự mình đi đến thư phòng mời hấn, để đề phòng việc cha con lo làm việc mà không trở về phòng, không nghĩ rằng.....Không nghĩ rằng trong thư phòng ta lại bị phụ thân con dụ dỗ, trực tiếp luyện những tư thế kia trong thư phòng.....Thật xin lỗi, đã để cho con đợiNhìn đôi mắt con vì chờ mà thâm quầng....." Nàng đau lòng nhìn nữ nhi. "Không phải vì chờ mẹ mà mắt con thâm quầng đâu." Nếu là bình thường, nàng có thể không nhéo với Dung Diễm Diễm, nhưng hôm nay nàng không có tâm trạng. "Nếu không thì vì sao?" Dung Diễm Diễm nhướng cao đôi lông mày thanh tú. Cận Dĩnh đem mọi chuyện tối hôm qua kể lại ẹ, sau khi nói xong đã thấy khuôn mặt đầm nước mắt. "Cái gì mà làm sao bây giờ?" Dung Diễm Diễm còn đang chìm đắm trong lời xin lỗi của mình, nhất thời trong chốc lát không hiểu được tâm tình của nữ nhi. Cận Dĩnh kích động nói: "Chính là chuyện con giận dữ Diễm Hạo ca ca vì nói muốn gả con cho người khác! Căn bản là con không muốn gả cho người khác!" Trên thực tế, ngay từ lúc mới bắt đầu chạy đi, nàng đã hối hận. "Này, có cái gì mà phải buồn? Vậy thì không gả là được rồi. Dù sao thì nói một đằng làm một nẻo, keo kiệt bủn xỉn là quyền lợi đặc biệt của nữ nhân nhà chúng ta, con không biết sao?" Dung Diễm Diễm bày ra bộ mặt như đúng rồi. "Nhưng con cũng đã nói, nếu không làm thì hình như hơi....." Cận Dĩnh vẫn cảm thấy không ổn. "Mẹ, giúp con suy nghĩ một biện pháp vẹn toàn đôi bên nha." "Không muốn gả thì không gả, tại sao phải khiến cho phức tạp thế?" Dung Diễm Diễm thuộc loại nữ nhân thẳng ruột ngựa thế kỷ hai mốt, thật sự không thể nào hiểu được mấy đoạn loằng ngoằng trong lòng nữ nhi. "Mẹ, con xin mẹ, hãy giúp con nghĩ biện pháp nha....." Cận Dĩnh làm nũng nói: "Nha mẹ....." Ở trong nhà, chiêu làm nũng này là sở trường của nàng, chỉ duy nhất Diễm Hạo không bị ảnh hưởng của nó. "Được rồi, ta sẽ giúp con nghĩ....." Dung Diễm Diễm bị nữ nhi tung ra chiêu này, chỉ có nước đầu hàng. "Được rồi, được rồi, để ta giúp con nghĩ....." Dung Diễm Diễm bị nữ nhi lắc tới chóng mặt, không thể không đồng ý. Bắt đầu suy nghĩ: "Vừa muốn gả vừa không muốn gả..... Vừa không muốn gả vừa muốn gả.....Rốt cuộc là muốn gả hay không muốn gả?" Nàng lẩm nhẩm trong miệng. Cận Dĩnh lo lắng nhìn Dung Diễm Diễm. Rốt cuộc là mẹ có biện pháp hay không? "Cười, không cười.... cười, không cười....." Dung Diễm Diễm không ngừng lẩm bẩm trong miệng, "Cười, không cười....." Cận Dĩnh càng nhìn càng lo lắng. Xem ra mẹ nghĩ không ra biện pháp rồi. Có phải là nàng đã hơi kỳ vọng vào mẹ cao quá không? Chẳng lẽ nàng thật sự phải chạy đi gả cho nam nhân khác vì sự nông nổi trong phút chốc sao? Nàng không muốn. Nhưng mà nếu trở về thì Diễm Hạo ca ca sẽ bảo nàng nói một đằng làm một nẻo,..... "A!" Đột nhiên Dung Diễm Diễm thét một tiếng chói tai, khiến cho Cận Dĩnh đang thất thần phải hoảng sợ. "Chuyện gì vậy mẹ?" Cận Dĩnh vẫn chưa hết hồn, vỗ vỗ ngực. "Ta nói cho con biết, nếu con nói vừa muốn gả vừa không muốn gả, vậy thử cười đi." Dung Diễm Diễm mỉm cười nói. Thân là một người rớt xuống cổ đại, xem ra quan điểm này có lợi ích nha. "Thử cười? Muốn giết chết hôn nhân?" Chưa từng nghe qua việc cười giả cho nên Cận Dĩnh hoàn toàn hiểu lầm ý của mẹ nàng. Dung Diễm Diễm suýt nữa té xỉu: "Không phải là cái nghĩa đó, là thí nghiệm! Thử cười! Trải nghiệm cuộc sống hôn nhân!" "Hả? Thử cười là cái gì? Hôn nhân cũng có thể thử sao?" Cận Dĩnh buồn bực nhìn Dung Diễm Diễm. "Hiện giờ không có, nhưng sau này sẽ có....." Dung Diễm Diễm cười cười. "Ở thời đại của mẹ, thử cười là chuyện bình thường đấy." "Bình thường?" Cận Dĩnh nhìn chăm chăm bằng đôi mắt to tròn: "Tại sao chuyện bình thường như vậy mà con chưa bao giờ nghe qua?" "Chuyện con chưa bao giờ nghe qua còn rất nhiều!" Dung Diễm Diễm cười, nói: "Cả ngày con có nhiều chuyện bận rộn như vậy, mẹ có thể nói cùng con lúc nào?" "Nói cũng đúng." Thử nghĩ xem, cuộc sống của nàng, mỗi ngày đều là học đàn, thêu thùa, đọc sách.....Thời gian nghỉ ngơi còn không có, làm gì còn cơ hội cùng mẹ nói chuyện phiếm. "Mẹ, đột nhiên con phát hiện ra rằng, con muốn cùng ở một chỗ với mẹ, cùng mẹ học tập thật tốt." Nàng mới học tập cùng mẹ mấy ngày, đã cảm thấy được rất nhiều lợi ích. [color=#0000BF](Thiên Di: Toàn lợi ích gì đâu không =.=)[/color] "Ta nghĩ Diễm Hạo ca ca của con không nghĩ rằng chuyện này sẽ xảy ra." Dung Diễm Diễm cười giảo hoạt nói: "Nhưng mà, khi chuyện đã xảy ra rồi, dù muốn nó cũng không thể ngăn cản được." "Vâng." Cận Dĩnh gật đầu, khẩn cấp hỏi: "Mẹ, cái việc thử cười mà mẹ nói, rốt cuộc là con phải làm thế nào?" "Rất đơn giản, một khi không có tiếp xúc với nam nhân, con biết hấn tốt hay không sao?" Dung Diễm Diễm trực tiếp ném vấn đề cho nàng. "Không biết." Cận Dĩnh trả lời một sự thật hiển nhiên. "Cho dù bên ngoài nam nhân kia rất khá, nhưng không có tiếp xúc qua, con có biết hấn là nam nhân tốt hay không?" Dung Diễm Diễm tiếp tục truy hỏi. "Dĩ nhiên là không biết." Lòng người khó dò, cho dù được đánh giá tốt, cũng chưa chắc có thể tin cậy được. "Đây chính là nguyên nhân vì sao phải thử, ở niên đại của ta, bởi vì cả hai bên đều không biết có phải là hôn nhân thích hợp hay không cho nên nam nữ bình thường sẽ ở chung một chỗ, việc chúng ta ở chung, gọi là sống thử." Nàng dừng lại chốc lát, lại tiếp tục nói: "Trước tiên, con hãy thử cười với nam nhân khác, ta nghĩ chỉ riêng điều này cũng đã khiến lòng đổ kỵ của

Diễn Hạo ca ca của con lên cao rồi, càng không cần phải nói đoạn sau, đợi đến khi bắt đầu chọn nam nhân, sau đó đến thời điểm con thật sự đi thử cưới, nhất định nó sẽ không chịu được.” “Thật sự là quá tốt rồi!”

Lần đầu tiên Cận Dĩnh vì hưng phấn mà kêu lên, sau đó lại thấy có gì đó không đúng, gương mặt như hoa nở kia lập tức xụ xuống: “Nhưng mà như vậy, không phải là con phải ở cùng một chỗ với nam nhân khác sao? Hình như không được.” Nàng vừa nghĩ vừa lắc đầu: “Con không muốn thử như vậy đâu, mẹ, chúng ta thử tìm nam nhân ở rể, có được không?” “Thử ở rể?” Hai tròng mắt Dung Diễm Diễm sáng ngời. “Rất mới mẻ, vì sao lại không tốt chứ? Thử ở rể tốt, thử ở rể tốt, ca ca con muốn gả cho con một người trong sạch, vì sao lại không nghĩ ra việc trực tiếp gọi người đó đến, để chúng ta có thể giám sát hẳn chứ? Dĩnh nhi, quả nhiên là mẹ không nhìn lầm con, con rất có khả năng tiềm ẩn!” “Vậy phải xem ai là người sinh ra con chứ.” Cận Dĩnh thân mật chối khéo. “Mẹ, nhất định người phải giúp con đó.” “Dĩ nhiên, con là do ta sinh ra, ta không giúp con thì giúp ai?” Dung Diễm Diễm sùng ái vuốt vuốt mái tóc nữ nhi. “Dù sao thì con cũng phải lập gia đình, lại không muốn gả cho nhầm người, chuyện này sẽ thành công. Đợi đến lúc chọn nam nhân, hơn nữa lại là nam nhân ở rể, con hãy tìm phương pháp làm cho Diễn Hạo lo lắng hoặc ghen tỵ, đến lúc đó nếu có phiền toái hoặc vấn đề gì, mẹ sẽ ra mặt cho con.” “Cảm ơn mẹ!” Có mẹ chuẩn bị, nhất định nàng sẽ có thể đánh một trận hoành tráng! ***** “Thử cưới?” Quả nhiên vừa nghe đến chữ này, thiếu chút nữa Cận Diễn Hạo nhảy lên khỏi mặt đất. “Thử cưới cái gì! Ta không đồng ý!” Ở bên trong hội nghị gia đình, Cận Diễn Hạo là người đầu tiên và cũng là người duy nhất phản đối. Về phần các thành viên khác trong nhà, chỉ cần Cận Dĩnh không có ý kiến, sẽ trực tiếp đồng ý, bọn họ nuông chiều còn không kịp, làm gì có chuyện phản đối chứ? “Diễn Hạo ca ca, không phải là ca mong mọi người tìm được người tốt sao? Mọi người không thử một chút làm sao biết đó có phải người tốt hay không? Cho dù bên ngoài hắn có tiếng hoặc làm chuyện gì tốt, nhưng làm sao mọi người biết được hắn có tốt với mọi người hay không? Nếu như hắn thích làm người khác vui nhưng lại bạo lực với vợ thì làm sao bây giờ?” Cận Dĩnh dùng giọng nói ủy khuất đáp. “Chuyện này.....” Diễn Hạo bị nàng hỏi đến rối. “Ta sẽ giúp mọi người điều tra.” Dù là chính miệng hắn nói nhưng vẫn cảm thấy không ổn. “Sao ca phải giúp mọi người điều tra? Vấn đề là dù ca nhìn nhiều thế nào, cũng không thể biết được hắn sẽ đối xử với mọi người thế nào. Nếu mọi người gả đi lại bị ngược đãi thì làm thế nào bây giờ?” Cận Dĩnh lại không ngừng ném vấn đề cho hắn như lúc trước, một lần lại một lần vén lên nỗi sợ hãi của hắn. Chuyện này rất nghiêm trọng, lão đại, ta đã nói với con rồi đó, ở triều đại sau của các con, có một ca ca tên là Viên Mai, bởi vì gả nhầm mọi người, cho nên khiến mọi người phải chết, cuối cùng còn viết một văn tế mọi người, lưu truyền đời sau, khiến cho lão sư dạy bọn ta nhất quyết bắt chúng ta phải thuộc, để tránh vướng vào sai lầm của Viên Mai, nhìn huynh đệ tỷ mọi người chịu khổ. Dung Diễm Diễm kể nội dung nửa thật nửa giả, dù sao thì cho dù nàng nói dối cũng chẳng ai chỉnh được nàng, cho nên nàng cứ tiếp tục nói. Sắc mặt Cận Diễn Hạo càng lúc càng khó coi: “Chẳng lẽ thử cưới không nguy hiểm sao? Để mọi người đi làm loại chuyện này còn nguy hiểm hơn.” Xem ra kế hoạch đã bắt đầu có hiệu quả. Cận Dĩnh trao đổi với mẹ một ánh mắt. “Ai nói mọi người muốn gả?” Cận Dĩnh mỉm cười đắc ý: “Mọi người đã quyết định, mọi người sẽ nhận người ở rể. Cha, mẹ cùng mọi người đã đồng ý.” “Nhận người ở rể? Nam nhân chân chính xứng đôi với mọi người làm sao có thể nguyện ý ở rể?” Phản ứng đầu tiên của Cận Diễn Hạo chính là hoài nghi. “Tại sao lại không thể? Con xem thực lực của Vô danh sơn trang chúng ta xem.” Dung Diễm Diễm ý vào chỗ dựa của trượng phu thân ái, nói xong liền tính toán. “Huống chi, chỉ cần đối phương chịu cố gắng, tạm thời không có địa vị cùng thân phận cũng không có gì quan trọng, có đúng hay không?” Nàng nhìn về phía Cận Tử cười cười, nghĩ đến quá khứ của hắn. “Con cảm thấy được, đối phương xứng đôi với con hay không không phải là trọng điểm, quan trọng là phải nguyện ý yêu thương con thật tốt mới là quan trọng, để cho hắn ở rể thì đã sao? Nhà chúng ta nuôi thêm một vạn người vẫn còn được, huống chi chỉ là một người đàn ông?” Cận Dĩnh cũng thuận theo. Cận Diễn Hạo rơi vào im lặng. Lời nói của bọn họ giống như ngụ ý, nhưng nếu đứng ở góc độ tốt đối với Cận Dĩnh mà nghĩ, xem ra cũng hợp lý, chẳng qua là, tại sao hắn biết rõ là hợp lý nhưng trong lòng vẫn khó chịu, không chịu đồng ý dễ dàng? “Cứ như vậy đi.” Nhất gia chi chủ Cận Tử lên tiếng. “Trước hết hãy để Dĩnh nhi lựa chọn nam nhân, sau đó để đối phương vào ở trong Vô Danh sơn trang, chờ Dĩnh nhi cùng đối phương tìm hiểu, sau đó để đối phương quyết định có muốn ở rể hay không!” “Chà!” Diễn Hạo trừng mắt nhìn Cận Tử, muốn phản đối nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. “Mấy người các con là ca ca của Dĩnh nhi, giúp mọi người tìm người thích hợp đi.” Cận Tử phối hợp nói, không để ý đến giọng nói của Diễn Hạo. Cận Diễn Hạo chỉ có thể trừng mắt nhìn thẳng vào Cận Tử, trong lòng có cảm giác đau đớn như bị cướp đi thứ gì, nhưng cũng không thêm suy nghĩ xem loại cảm giác này từ đâu mà đến. Sau lần đại hội gia đình đó, Cận Dĩnh phát hiện, chọc cho Cận Diễn Hạo tức giận hóa ra là một chuyện rất dễ dàng. Hơn nữa, dường như càng lúc càng không khó khăn. Theo kinh nghiệm quan sát mấy ngày qua của nàng mà nói, chỉ cần nàng vừa

nhắc đến chuyện muốn tìm một nam nhân đến thử ở rể, y như rằng khuôn mặt của hắn lại bắt đầu nén xuống, sau đó tìm lý do gì đó rời khỏi tầm mắt nàng. "Diễn Hạo ca ca." Cận Đình quyết định lần này sẽ không bỏ qua cho hắn. "Không phải là ca nói sẽ giúp muội lựa chọn nam nhân đó sao? Vì sao mấy ngày qua cũng không có giới thiệu đối tượng uội?" Quả nhiên, khuôn mặt tuấn mỹ của Diễn Hạo lại trầm xuống. "Ta đang bận." Giọng nói diễn Hạo trầm thấp như bị đè nén. "Mấy ngày qua trong sơn trang có rất nhiều vụ làm ăn lớn cần quản." "Những thứ kia có phụ thân cùng các ca ca khác cùng giúp mà, không phải sao? Bọn họ cũng không ác đến mức đem hết công việc vứt cho huynh chứ?" Cận Đình làm bộ không biết, mà lượng công việc của hắn thực ra cũng không lớn như vậy. "A, mà cũng có thể nha, các ca ca nhất định là rất rảnh rỗi. Nếu không bọn họ sẽ không có nhàn chán tìm nhiều nam nhân uội đến vậy." Cận Diễn Hạo vừa nghe câu cuối cùng của muội muội, trong mắt lập tức xuất hiện một tia giận dữ: "Bọn họ tìm rất nhiều nam nhân uội?" Đáng chết, bọn họ thật đúng là chơi nhiều thành nghiện. "Đúng vậy, đúng vậy." Cận Đình thân mật ôm cánh tay hắn: "Diễn Hạo ca ca, ca là người hiểu rõ muội nhất, còn có cái nhìn rất tốt, ca chọn giúp muội được không?" "Đem những bức họa kia ra đây" Nàng căn dặn tỷ nữ đứng bên cạnh. Tỷ nữ lập tức đem toàn bộ các bức họa ra bằng tốc độ nhanh nhất, bày ra trước mắt bọn họ, lần lượt từng bức họa của từng nam nhân một. Cận Diễn Hạo vừa nhìn thấy các bức họa này, thiếu điều muốn phun lửa. Cái đám đệ đệ kia thật sự cố gắng giúp muội muội tìm được nam nhân vậy sao? Chẳng lẽ mong nàng nhanh cùng nam nhân khác ở một chỗ sao? Khoan đã, hắn đang nghĩ gì vậy? "Diễn Hạo ca ca, bọn họ thật sự là rất được đúng không?" Cận đình dùng ánh mắt thưởng thức từng bức họa." Những ca ca khác thật lợi hại, biết nam nhân xấu xí sẽ làm đau mắt cho nên đều tìm cho ta những người cũng không tệ lắm nhỉ." "Không tệ lắm chưa chắc là nam nhân tốt." Diễn Hạo cường chế cái cảm giác không vui trong lòng, nhàn nhạt bình luận vài câu. "Nhưng ít ra thì cũng phải thuận mắt nha, nếu xấu xí, căn cứ vào cách nói của mẹ, sau này có thể muội sẽ sinh ra toàn đứa trẻ xấu xí, muội không cần đâu!" Cận Đình theo thói quen lại nhảy lên, bắm dính trên người hắn, mà hôm nay tâm tình hắn quá kém nên cũng hoàn toàn quên mất ý định phải đẩy nàng ra. "Sinh đứa trẻ?" Diễn Hạo nhú mắt. Còn chưa thành thân mà đã nghĩ đến chuyện sinh đứa nhỏ rồi? "Đúng vậy, đây là việc quan trọng mà." Cận Đình mỉm cười yếu ớt. "Diễn Hạo ca ca, ca xem giùm muội đi, nên chọn nam nhân nào để hắn thử ở rể là tốt nhất?" Nàng thân mật ôm lấy cánh tay hắn, chỉ chỉ mấy bức họa trước mặt. Cận Diễn Hạo hoàn toàn không muốn nhìn thấy mấy nam nhân kia, đành phải mỉm cười: "Chỉ xem dáng ngoài, ta không thể nói gì được." "Ra là thế. Vậy để muội giới thiệu cho huynh." Cận Đình kéo hắn đến bức họa thứ nhất: "Người này là tam công tử của Lý thừa tướng, nghe nói dùi mài kinh sử, rất có thể sẽ là trạng nguyên kỳ tới, cho dù không là trạng nguyên cũng có thể sẽ là bảng nhãn." Nói xong Cận Đình lại kéo hắn đến bức thứ hai. "Còn cái này...." Nàng còn đang định thao thao bất tuyệt bỗng nhiên bị hắn cắt đứt. "Đủ rồi." Diễn Hạo giận đến cực điểm, bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm: "Dĩn nhi, nghe muội nói, chỉ biết dáng vẻ bề ngoài cùng địa vị của bọn họ, cũng không thể biết được chắc chắn là có thể đối xử với nàng tốt hay không. Như vậy cho dù muội giới thiệu, ta cũng không thể biết được rốt cuộc bọn họ có thích hợp hay không, muội thích ai thì chọn đi, ta không có ý kiến gì!" Hắn giả vờ làm ra vẻ bộ không có việc gì, đẩy tay nàng ra, rồi rời khiến cho hắn phát hỏa. Trên thực tế, căn bản không phải là hắn không có ý kiến, mà là nghe Dĩn nhi giới thiệu về những nam nhân kia, hắn đã muốn điên rồi, thật sự là nghe không lọt tai! Tại sao lại không muốn nghe? Đơn giản là vì hắn không muốn chơi trò trẻ con nhàn chán đó với nàng. Chỉ đơn giản là bởi vì thế, không còn nguyên nhân gì khác ! "Một chút cũng không có cảm giác, muốn ta tùy ý chọn ư?" Muốn chọc giận người khác mà chính mình đã bị chọc giận trước. "Hắn một chút cũng không quan tâm ta!" Cận Đình tức giận gào lên. "Ta chỉ muốn kích thích cơn tức giận của hắn, thật không ngờ....." "Sợ là sự thật không phải thế." Cận Dực nhẹ nhàng giương cao lông mày, môi mỏng bật ra nụ cười yếu ớt. "Nói không chừng hắn lại suy nghĩ quá nhiều rồi, nên mới có thể vậy." "Ý của ca là?" Cận Đình chần chờ một chút, trong mắt ánh lên tia hy vọng. "Ca rất để ý. Chỉ tại ca suy nghĩ nhiều quá." Cận Dực nói ra cách nghĩ của hắn. "Có thật không?" Cận Đình lẳng xăng hỏi. "Vì muội quá để ý cho nên mới chưa nhìn ra ý tứ thật sự của ca thôi." Cận dực nhếch mép biểu hiện như mình hiểu rõ hết thảy. "A?" Bị Dực ca ca nói, nàng cảm thấy dường như có việc như vậy. "Nếu ca ấy muốn muội tùy tiện chọn, vậy sao muội không tùy tiện chọn thử một lần?" Cận Dực nhướn cao lông mày đề nghị. Cận Đình kinh ngạc, nhưng ngay lập tức đôi mắt sáng lên. Nếu muốn chơi thật thì chơi! Nếu nàng không thấy suy nghĩ của hắn, vậy thì nàng sẽ chơi cho đến khi thấy mới thôi!

3. Chương 3

Chuyện này tựa như vết dầu càng loang càng lớn, thật sự là Cận Dĩnh đã tùy tiện một chút, chọn đại một nam nhân để đem về nhà.

"Diễn Hạo ca ca, muội giới thiệu với huynh, chàng họ Lưu, tên Kiến Thành, là Giang Nam Lưu nhị công tử, đến đây để thử cưới." Cận Dĩnh cười duyên dáng đến sát bên Diễn Hạo, nói.

"Đại ca." Kiến Thành chào hỏi Diễn Hạo cực kỳ lễ phép.

"Ừ." Diễn Hạo miễn cưỡng trả lời một tiếng, đôi môi mím cười, nhưng mà trong ánh mắt hắn lại không có ý cười.

"Đại ca, sao huynh lại đối xử lạnh nhạt với người ta như vậy?" Cận Dĩnh cố ý khích hắn.

"Huynh nhìn xem, người ta cũng cố ý hỏi huynh là đại ca mà."

"Chờ hắn qua được giai đoạn thử cưới, thì thân thiện với hắn cũng không muộn." Diễn Hạo đè nén lửa giận ngập trời, làm như không có

việc gì.

Đáng chết!

Căn bản là nam nhân này không xứng với Dĩnh nhi, đến tột cùng là Dĩnh nhi đang bừa bãi làm những trò gì đây?

Lại để một nam nhân không xứng đôi đứng cùng một chỗ với nàng, còn muốn hắn phải tỏ ra thân thiện với người này?

Không có chuyện đó đâu!

"Phải không đó?" Cận Dĩnh nhìn bộ dạng lãnh lùng của hắn,

nghe ngờ nói: "Vậy cũng được, Diễn Hạo ca ca, muội sẽ bồi dưỡng tình cảm với chàng ấy. Đến thời điểm muội quyết định ở cùng một chỗ với huynh

ấy, huynh nhất định phải đối xử nhiệt tình với huynh ấy đó."

"Được." Diễn Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, gật đầu một cách khó khăn.

Mà thật sự thì bây giờ Cận Dĩnh cũng nhìn ra được, hắn không vui đến mức nào.

Đây không phải là biểu hiện hắn thật sự không muốn nàng ở

cùng một chỗ với nam nhân khác sao? Nàng có thể đoán như vậy. Về mặt Cận Dĩnh hiện lên nụ cười xảo quyết, quyết định tiếp tục thử!

"Rốt cuộc là phải làm sao đây, nên làm thế nào đây?"

Cận Dĩnh ở trong phòng một mình, bước tới bước lui, nghĩ

ngợi về việc làm thế nào để có thể lợi dụng Kiến Thành kích thích Diễn Hạo.

"A..." Nàng không chú ý, đụng phải cái ghế cạnh bàn, mà cái ghế lại tiếp tục đụng trúng cái bàn, khiến ấy quyển sách nàng bày trên bàn đều rơi xuống đầy đất.

Mấy bản đông cung mưu đồ từ bên trong bay ra ngoài.

"A, có cách rồi!"

Mẹ nói bình thường nam nhân sẽ muốn cùng nữ nhân làm chuyện
diễn ra trên ra trên mấy bức cung đồ kia, Lưu Kiến Thành chắc chắn sẽ
không phải là ngoại lệ, nếu như vậy.....

Hắc hắc, nàng có kế hoạch rồi!

*A.....”

”A.....”

”A.....”

Mấy tiếng thét cường độ cao vang vọng khắp Vô Danh sơn trang, suýt nữa khiến cho cả Vô Danh sơn trang
bị kinh sợ.

Tất cả mọi người đều nhanh chóng tập trung tại nơi phát ra âm thanh đó, mà người đến hiện trường đầu
tiên chính là Diễn Hạo!

Bởi vì, bởi vì mấy tiếng thét chói tai kia chính là giọng của Cận Dĩnh!

”Dĩnh nhi!”

Đó là tiếng thét chói tai của nàng! Tại sao nàng lại phát ra tiếng thét chói tai đó?

Lòng ngực của Diễn Hạo muốn nhảy ra ngoài, tâm trí cực kỳ rối loạn, chỉ muốn nhanh chóng tìm được nàng!

Nàng xảy ra chuyện gì? Đến tột cùng là nàng đã xảy ra chuyện gì? Nàng có việc gì hay không?

Hắn nhanh chóng xông về nơi âm thanh phát ra, giống như là

bay thẳng đến, sợ rằng nàng xảy ra việc gì, mà hắn lại không kịp tới cứu nàng.

”Diễn Hạo ca ca.....”

Hắn chạy nhanh đến hồ Minh Nguyệt, tâm trí còn chưa hồi

phục, còn chưa kịp nhìn rõ ràng mọi chuyện trước mắt, chỉ kịp thấy Cận

Dĩnh khóc điên cuồng, nước mắt lăn xả nhào vào trong ngực hắn.

”Ô...ô.....” Cận Dĩnh dùng hết sức khóc lớn, khóc còn hơn cả một đứa bé sơ sinh.

”Có chuyện gì? Dĩnh nhi, có chuyện gì?” Diễn Hạo nghe được tiếng khóc thê lương của nàng, trong lòng
cũng thấy đau.

”Ta...Hắn...Ô.....” Cận Dĩnh nhìn về phía hồ, lại càng khóc lớn hơn. ”Diễn Hạo ca ca, nhất định huynh
phải giả oan uội!”

”Hắn? Diễn Hạo nhìn về phía hồ Minh Nguyệt, lúc này mới phát hiện trên mặt hồ không ngừng xuất hiện
bong bóng nước, có một cái đỉnh

đầu lúc chìm lúc nổi, mặc dù trên mặt còn dính đầy bùn, nhưng cũng có

thể nhận ra được đó là Lưu Kiến Thành. ”Hắn là gì muội? Dĩnh nhi?”

Hắn quá hiểu rõ nàng, nếu không phải bị thiệt thòi lớn, nhất định nàng sẽ không khóc thê thảm như vậy.

Nghĩ đến đây, hắn hận không thể đem Lưu Kiến Thành kia băm thành trăm mảnh.

”Hắn...Hắn muốn sờ người muội.....Ô.....” Cận Dĩnh úp mặt vào ngực Diễn Hạo, tiếp tục khóc, khóc đến
mức thở không ra hơi.

Mắt Diễn Hạo lộ ra sát ý, dịu dàng nói: ”Ngoan, đừng khóc,

cho dù phát sinh bất cứ chuyện gì, ca ca cũng sẽ giúp muội lấy lại công

bằng, có được hay không?”

”Không nên, ô.....Ca ca, người ta không muốn tiếp tục đứng ở đây.....Huynh đưa muội về phòng trước,có được hay không.....? Muội xin huynh.....” Cận đình thút tha thút thít nói.

”Được, được, được.” Diễm Hạo gật đầu với Cận Đình, sau đó quay về phía mấy đệ đệ, trong mắt có ẩn chứa ý tứ trách cứ việc bọn họ đến muộn. ”Hắn sẽ giao cho các người xử lý, ta mang Đình nhi về phòng nghỉ ngơi trước.”

”Các người, các người muốn làm gì?”

Mới được vớt từ trong ao lên, Lưu Kiến Thành ướt đầm đang ngồi dưới đất, nhìn một đám nam nhân cao lớn dừng mãnh trước mặt, bị dọa cho sợ đến mức run cả người.

”Chúng ta?” Huynh đệ Cận gia nhìn Lưu Kiến Thành đáng thương, trao đổi với nhau một nụ cười khó lường.

”Thật sự là ta không có làm chuyện gì với nàng ấy, là nàng ấy bày tỏ với ta trước, ngay cả sờ mó bọn ta còn chưa có, đã bị đá vào trong hồ, thật, thật mà.....” Lưu Kiến Thành quơ quơ tay vội vàng giải thích, chỉ sợ, bị đám nam nhân trước mắt biến mình thành thịt khô.

”Muội muội của ta sao có thể bày tỏ với người được?” Cận Dực trưng nụ cười giả tạo ra uy hiếp, vươn tay ra nắm lấy đầu của Lưu Kiến

Thành. ”Người nói xem, thật sự là muội muội của ta bày tỏ với người trước sao?”

”Thật.....” Lưu Kiến Thành thấy quả đấm của Cận Dực sắp hạ xuống, vội vàng chĩnh miệng: ”Thật, à không phải, thật à không phải, là, là ta....là ta.....”

”Như vậy mới đúng chứ!” Cận Dực vỗ vỗ vai, khẽ mỉm cười. ”Ta biết mà, muội muội dễ thương xinh đẹp của chúng ta làm sao lại có thể

bày tỏ trước nam nhân được, nhất định là do người muốn chạm đến nàng nhưng không được, cho nên mới thêu dệt ra những lời này, có phải hay không?”

”Không.....” Lưu Kiến Thành trông thấy ánh mắt đe dọa của hắn, vội vàng sửa lại lời nói: ”Dạ, dạ, dạ phải.....”

”Ta biết ngay mà, muội muội ta xinh đẹp động lòng người thường khiến cho nam nhân mơ ước, nhưng mà xem ra nàng không thích người đụng chạm nàng, cho nên chúng ta không thể làm gì khác hơn là mời người về nhà.” Cận Dực treo nụ cười đáng tiếc trên mặt.

”Ta.....” Lưu Kiến Thành cảm thấy trong bụng đầy ủy khuất.

Căn bản là sự thật không phải thế! Nhưng mà....Trước mắt có nguy hiểm đến tính mạng, cho dù hắn có chịu khổ cũng chỉ có thể nuốt vào bụng.

”Sau khi trở về, không được hé nửa lời về việc của muội muội ta, nếu không thì.....”

Trong giọng nói của Cận Dực hàm ý rõ ràng sát ý.

"Sẽ không, sẽ không, đây là lỗi của ta, chuyện này cứ cho qua như vậy, mong rằng các vị ca ca tha thứ, mong rằng các vị ca ca tha thứ....." Lưu Kiến Thành dập đầu trước mọi người, chỉ sợ mình không cẩn thận, mạng nhỏ sẽ không còn.

"Yên tâm, chúng ta cũng khoan hồng độ lượng, nếu muối muối của chúng ta không có thương tổn gì, chúng ta cũng sẽ không gây khó dễ, nhưng hãy nhớ rằng ngàn vạn lần không nên nói năng lung tung, nếu không....." Đôi môi mỏng của Cận Dực hiện lên một nụ cười quỷ quyết.

"Hậu quả một mình người gánh chịu!"

"Tuyệt đối ta sẽ không nói lung tung, tuyệt đối sẽ không nói lung tung!" Lưu Kiến Thành vội vã đảm bảo.
"Đây đều là lỗi của ta, đều

là lỗi của ta....."

Ô.....Mà thật sự thì đây cũng là lỗi của hần, hần đã chọc phải người nào chứ? Đầu tiên là gặp gỡ một tiểu yêu nữ, chủ động bày tỏ với hần, ngay khi hần bắt đầu hưởng ứng thì đá hần xuống hồ, lại còn đùng phải một đám ca ca đáng sợ của yêu nữ, hoàn toàn không chịu nghe lời hần nói thật, còn đe dọa hần không được nói lung tung.....Đây thật sự là lỗi của hần, thật là lỗi của hần!

Sao hần lại không lường trước được cái loại ước hẹn cưới thử này chứ? Đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ thì là cái gì chứ? Cái này chỉ có thể xem là xui xẻo!

"Diễn Hạo ca ca, ô....." Cận Dĩnh dùng hết sức lực khóc trên đường trở về phòng, trong lúc khóc còn không ngừng đem nước mắt nước mũi chùi chùi trên người Diễn hạo, để trả thù việc hần hay cự tuyệt tình cảm của nàng.

"Được rồi, đừng khóc.....Dĩnh nhi.....đừng khóc....." Diễn Hạo bị việc nàng khóc khiến cho tâm tình rối loạn, chân tay luống cuống an ủi nàng.

"Ta.....ô.....Diễn Hạo ca ca.....ô....." Cận Dĩnh tiếp tục khóc, ra sức tìm sự che chở của Diễn Hạo.

Đừng khóc, Dĩnh nhi, muối có bị sao không?" Diễn Hạo gấp gáp nâng khuôn mặt nhỏ loan lỗ nước mắt của nàng lên.

"Ta.....ô....." Cận dĩnh khóc đến mức suýt nữa không thở nổi. "Ta thật khổ sở.....Trong lòng ta khổ sở.....ô....."

"Hần.....hần chạm đến nơi nào của muối sao?" Diễn Hạo cũng không phát hiện ra rằng giọng nói của hần đang run rẩy không dứt.

"Hần....hần đùng vai muối.....Muối rất sợ hãi liên thét chói tai, sau đó không biết như thế nào lại đá hần xuống hồ.....Diễn Hạo ca ca, muối không cố ý, muối thật sự không cố ý....." Cận Dĩnh vội vàng chối bỏ trách nhiệm.
Bởi vì, thật sự là do nàng cố ý.

"Đụng vào bả vai sao? Vậy còn tốt." Diễn Hạo thở ra nhẹ nhõm, theo bản năng giúp nàng chỉnh sửa lại y phục một chút. "Dĩnh nhi, không nên chơi loại thử cưới này nữa, như vậy quá nguy hiểm."

"A?" Cận Dĩnh kinh ngạc tới mức ngay cả khóc cũng quên mất.

"Diễn Hạo ca ca, huynh....."Không phải là hắn nên tiếp tục ôm nàng an ủi sao? Tại sao lại không phải là tiếp tục phát triển theo chiều hướng đi xuống?

"Dĩnh nhi nghe lời ta." Diễn Hạo nghiêm túc nhìn nàng.

"Muội....."Thiếu chút nữa Cận dĩnh bị đôi mắt đen như mực kia câu dẫn khiến cho nàng gật đầu, nhưng mà may là nàng còn có một tia lý trí, không có ngơ ngác đáp ứng như thế.

Chuyện còn chưa phát triển như ý nàng muốn, nàng không thể khuất phục nhanh chóng như vậy được.

"Không được." Cận Dĩnh ngưng nước mắt hoàn toàn, nói như chém đinh chặt sắt.

"Muội....."Diễn Hạo lập tức nổi giận dùm dùm trừng mắt nhìn nàng.

Nàng đang suy nghĩ cái gì? Kinh nghiệm một lần còn không đủ hay sao? Còn phải thêm một lần nữa hay sao?

"Diễn Hạo ca ca, có phải là giữa phu thê sẽ có sự tiếp xúc thân mật hay không?" Cận Dĩnh ngẩng mặt lên dùng đôi mắt lấp lánh nước nhìn hắn.

"Phải." Diễn Hạo trả lời có chút mất tự nhiên.

Nàng hỏi cái này để làm gì?

"Cho nên nếu thật sự là muội muốn gả cho người nào, có phải là muội sẽ phải để cho hắn đụng vai của muội?" Cận dĩnh không ngừng ném vấn đề cho hắn.

"Phải." Diễn Hạo gật đầu có chút khó khăn.

Vừa nghĩ đến hình ảnh nàh bị nam nhân khác đụng chạm, đôi mắt hắn suýt nữa phun ra lửa.

"Cho nên muội không thể khóc lóc lớn như vậy." Cận Dĩnh lau

khô nước mắt. "Diễn Hạo ca ca, tốt nhất là vẫn nên tiếp tục thử cưới đi, bởi vì muội muốn quen với việc để nam nhân đụng vào mình."

"Muội....."Diễn Hạo nổi giận lôi đình, không mở miệng nói được câu nào.

"Cám ơn huynh, Diễn Hạo ca ca, cám ơn huynh đã đối xử với muội tốt như vậy." Cận dĩnh leo vào trong bộ ngực rộng rãi của hắn, rúc thật sâu vào lòng hắn. "Thật vui vì vẫn có huynh luôn bên cạnh ta."

Hừ, nàng phải mau mau trở về tìm cứu binh, đáng lẽ mọi chuyện không tệ, nhưng sao lại có tình huống chuyển biến đột ngột đến mức này?

Nàng nghĩ rằng Diễn Hạo ca ca thương nàng, sẽ chủ động là chuyện gì đó với nàng, nhưng vì sao chuyện này lại không phát sinh?

Không được rồi! Mẹ!!!!!!!!!!!!!!

Mẹ!!!!!!!!!!!!!!

"Thì ra là như vậy." Dung Diễm Diễm cố gắng giữ gương mặt bình thường, không để cho Dĩnh nhi nhìn thấy những biến động nhỏ nhỏ trên mặt mình.

"Rốt cuộc là tại sao? Con đã làm sai chỗ nào?" Cận Dĩnh buồn bực hỏi Dung Diễm Diễm. "Tại sao Diễm Hạo ca ca lại như thế? "

"Con muốn biết?" Trời ạ, nữ nhi này của nàng thật sự là một người đáng yêu trong sáng hết sức, đã làm được đến mức như vậy, nhưng tại sao kết quả lại ngược lại chứ?

Nhưng mà dù sao thì, một khuê nữ không hiểu việc đời lại có thể thiết kế loại tình trạng này cho nam nhân, thì cũng coi như trẻ nhỏ dễ dạy.

Đợi một thời gian nữa, nhất định lão Đại sẽ bị nàng chinh cho thấm!

"Dĩ nhiên là con muốn biết." Mẹ không nói, nàng sẽ chịu không được.

"Ta sẽ nói cho con lý do tại sao." Dung Diễm Diễm nhướng đôi mi thanh tú. "Dĩnh nhi, khi bị quấy rối, con không có chuẩn bị y phục

rối bởi, còn có con không để cho Diễm Hạo ca ca của con biết, con bị Lưu Kiến Thành đụng chạm rất nhiều chỗ....."

"A?" Cận Dĩnh như nghe được chuyện hoang đường, giương to đôi mắt trong veo hỏi. "Tại sao lại phải làm như vậy?"

Không phải là nàng nên trưng bộ dạng băng thanh ngọc khiết, Diễm Hạo ca ca mới có thể thích nàng sao?

"Con không hiểu, chính lúc này, con phải kích thích ý muốn

bảo vệ của nam nhân, chính là việc con phải trở nên thê thảm, càng thảm

càng tốt, sau đó cam nhất quyết cam chịu sẽ không có ai muốn lấy con,

như vậy Diễm Hạo ca ca của con sẽ không chịu được, ác hổ bỏ nhào dê, hơn nữa, con không chuẩn bị y phục nhàu nát, vừa rồi không có dấu tay giám

định, hẳn sẽ không biết rằng sự thật có phải là có ai sờ qua con không,

lo lắng cho con.....Dù sao thì biểu hiện của con càng khổ sở, càng bẩn

thỉu càng tốt, biết không?" Dung Diễm Diễm ân cần chỉ bảo nữ nhi yêu mến.

"Đã biết." Cận Dĩnh nghe xong mà sửng sốt.

Mặc dù cái dấu tay giám định là gì nàng không rõ, nhưng đạo lý của mẹ rất là có lý.

"Mẹ, đạo lý của mẹ rất hay, nhưng làm sao mẹ lại biết?" Nàng trưng ra vẻ mặt sùng bái.

Thật là đáng tiếc, trước kia nàng không biết áp dụng lời mẹ

nói, nếu áp dụng tốt lời mẹ nói, chắc là từ lúc tám tuổi nàng đã xử lý

xong Diễm Hạo ca ca rồi!

"Đừng quên ta cùng con không ở cùng một chỗ: Chỗ mẹ lớn lên, mẹ biết được kha khá, dạy con những cái này chẳng qua chỉ là chút tài

mọn thôi...." Dung Diễm Diễm khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng phát phát tay, tỏ vẻ như không coi những thứ kia ra gì.

"Là như thế sao? "Cận Dĩnh nghe như bị thôi miên.

"Bằng không con cho rằng ta làm cách nào mà đem phụ thân con hòa tan, con không hiểu được, Diễm Hạo ca ca của con cùng phụ thân là

một mẫu in ra, giống nhau muốn chết....." Dung Diễm Diễm hồi tưởng lại chuyện năm đó, cười cười.

"Cái gì muốn chết?" Cận Dĩnh không hiểu mẹ đang nói cái gì.

"Ngay cả có tình cảm cũng không chịu nói ra." Dung Diễm Diễm mỉm cười giải thích, thỉnh thoảng nàng dùng từ ngữ tương lai, nữ nhi

nghe không hiểu. "Ta vốn nghĩ, dưới sự dạy dỗ của ta, Diễm Hạo ca ca của con sẽ khá hơn một chút, không ngờ là hắn không tiến bộ chút nào, xem

ra chỉ cò thể để con dạy dỗ hắn....."

"Con....." Cận Dĩnh trả lời có chút nghi ngờ.

Thật sự là nàng có thể dạy được sao? Thật ra chính nàng cũng không dám khẳng định. Dù sao thì nàng cũng sống cuộc sống dưới sự dạy

dỗ của Diễm Hạo ca ca nhiều năm, trong khoảng thời gian ngắn muốn thay

đổi, lại đổi thành nàng âm thầm dạy dỗ hắn, thật sự là khiến cho nàng

không thích ứng được.

Nhưng mà dù sao nàng cũng dốc toàn lực ứng phó thử một chút! Cũng không thể như lời Diễm Hạo ca ca nói được, ngây ngốc ngồi đợi ả

sao?

Nàng không cần!

"Diễm Hạo ca ca, muội nói trước với huynh, thiếu gia Giang

gia sắp tới rồi, muội rất hồi hộp, huynh có thể đi đón hắn với muội

không?" Cận Dĩnh giống như con bướm nhỏ, hưng phấn bay tới bay lui bên cạnh Diễm Hạo.

"Muội tìm ca ca khác đảm nhận chức vụ này tốt hơn." Mặt Diễm Hạo xanh mét, thật sự là muốn nói với nàng rằng chơi với lửa nhiều có

ngày chết cháy! Chết tiệt, năng lại chọn một tên nam nhân khác, rõ ràng

là chưa có một người nào xứng đôi với nàng. "Không thấy rằng ta đang bận rộn sao?"

"Thật xin lỗi, ta không có chú ý." Gạt người, ngay cả tài

liệu cũng để ngược rồi, còn bận rộn cái gì chứ. "Diễm Hạo ca ca, thật sự là huynh không đi cùng với muội sao? Muội muốn nghênh đón chàng với

huynh." Cận Dĩnh giả vờ mời hắn nhiệt tình.

"Ta rất nhiều việc." Diễm Hạo vẫn như cũ, tức giận trong lòng, hoàn toàn không phát hiện được tài liệu đang để ngược.

"Được rồi, muội không thể làm gì khác là nhờ Dục ca ca theo muội." Đầu tiên, cận Dĩnh ủ rũ nói, sau đó đột nhiên kéo bàn tay to của Diễn Hạo, tính trẻ con nói: "Diễn Hạo ca ca, huynh nên giúp muội, huynh phải giúp muội giải thích: Làm ơn, để lần này muội không bị nam nhân sờ....."

"Muội....." Diễn Hạo giận đến mức không biết làm thế nào cho phải. "Đừng để cho nam nhân còn chưa có thành thân đụng muội nghe chưa?"

"Nhưng mà sau này khi thành thân rồi cũng sẽ bị đụng mà, không phải là rất thảm sao?" Cận dĩnh hùng hồn tuôn đầy lý lẽ.

"Muội....." Diễn Hạo hung hăng thở dốc, kinh ngạc nhìn nàng. "Tùy ý muội."

Hắn sẽ bị nàng làm cho tức chết mất! Làm sao mà nàng lại mê người như vậy?

"Thật ra thì chuyện này rất dễ giải quyết." Cho dù ngu ngốc cũng phát hiện ra hắn đang nổi giận, chẳng lẽ nàng lại không nhìn ra, nàng không ngừng cố gắng, thừa dịp truy kích.

"Rất dễ giải quyết?" Diễn Hạo nhú mày.

Chẳng qua là huynh không muốn thôi. Diễn Hạo ca ca, muội thật sự rất thích huynh, nếu huynh cưới muội....., muội không cần phải thử cưới rồi, hơn nữa muội thật thích dựa vào huynh, cũng rất thích huynh chạm ta....."

Nàng nhẹn nhàng lôi lôi kéo kéo bàn tay hắn.

"dĩnh nhi....." Sắc mặt Diễn Hạo nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, đang muốn dạy dỗ nàng.

"Ai" Khuôn mặt chói lóa của nàng đột nhiên xụ lại. "Chỉ tiếc là huynh không thích muội, cũng không muốn cưới muội, cho nên muội nên tìm một nam nhân khác, thật là phiền toái! Diễn Hạo ca ca, ta đi trước!"

Nói xong, nàng giống như một cơn gió thoăn quá, nhanh như chớp liền không thấy tăm hơi, chỉ còn lại Diễn Hạo ở lại ngơ ngác với lời nói của nàng.

Hắn thật sự không thích nàng, không muốn chạm nàng sao? Hắn thật sự không thích nàng, không muốn chạm nàng sao? Rõ ràng là so với bất cứ kẻ nào, hắn.....

Không! Hắn là đại ca thân ái nhất của nàng! Chức trách của hắn là nhìn nàng trưởng thành, gả cho người tốt, có hạnh phúc trong cuộc sống.

Nhưng, thật sự là hắn nghĩ như vậy sao?

Diễn Hạo bị vây trong cái vấn đề này, đấu tranh không dứt.

Mà như cũ: Bộ tài liệu kia, vẫn là để ngược.

4. Chương 4

Thật ra yêu cũng rất đơn giản Chỉ cần dùng cảm nói ra Ở cùng người luôn im lặng suốt ngày Chúng ta đặt mình trong tình cảm, hành hạ lẫn nhau.

"Như vậy được chưa? Dực ca ca, ca xem y phục bị muối làm loạn như vậy đã đủ chưa?" Cận Dĩnh cầm y phục đã bị làm cho nhàu nát. "Sợ là chưa đủ." Cận Dực nhếch mép đứng một bên như xem kịch vui, yếu ớt cười. "Đây chẳng qua là y phục bị làm cho nhàu, sợ rằng không có khả năng làm cho lão Đại trước giờ luôn luôn tỉnh táo phải đánh mất lý trí đâu." "A, vậy phải làm sao?" Cận Dĩnh ai oán nhìn y phục đã bị vo thành một nắm, mặt buồn khổ. Nàng vốn cho rằng như vậy đã đủ rồi, nhưng ai đó lại cho rằng chưa đủ. Cận Dực yên lặng một lát, sau đó, đôi môi hoàn mỹ nhếch lên lộ ra vẻ tà ác. "Ta nghĩ, đem nó xé đi." "Xé đi?" Hai mắt Cận Dĩnh sáng lên. Đúng nha, sao nàng lại không nghĩ tới chiêu này chứ? "Được, muối xé, muối xé ngay lập tức!" Cận Dĩnh cố gắng xé rách y phục trên tay, nhưng dùng hết sức lực búi sữa, y phục vẫn là nằm hoàn hảo trên tay nàng, ngay cả một vết rách nhỏ cũng không có. "Ca ca, muối xé không được, giúp muối đi." "Được, trước hết muối hãy mặc vào đi đã." Cận Dực đưa bộ y phục đến trước mặt nàng, ý bảo Cận Sinh mặc bộ y phục lên người. "Được." Mặc dù có chút nghi ngờ không hiểu nhưng Cận Dĩnh vẫn nghe lời mặc bộ y phục lên người. Chỉ cần hai ba lần Cận Dực đã đem bộ đồ nàng vừa mặc trên người xé nát, hơn nữa lại xé nát tại toàn vị trí quan trọng, không chỉ như thế, bộ y phục đó giống như mền cuống mới có thể treo trên người của nàng. "Như vậy là tốt rồi." Cận Dực mỉm cười, đặc ý nhìn kiệt tác của mình. "Cởi ra được rồi đó, chờ khi nào chuyện xảy ra, mặc thêm vào là được, nhưng mà lúc đó phải làm cho nam nhân giang nam kia bất tỉnh, mới có thể làm được, Dĩnh nhi." "Được, được cảm ơn Dực ca ca." Cận Dĩnh dùng cặp mắt sùng bái không dứt nhìn Cận Dực, đến bây giờ vẫn không hiểu tại sao hắn có thể xé bộ y phục hoàn hảo như vậy. Ông trời ạ, nàng có một quân đoàn lợi hại như vậy, nếu là trước kia có thể hiểu được mà lợi dụng, Diễm Hạo ca ca đã sớm cưới nàng từ lâu, đâu cần phải chờ đến bây giờ. ***** "A" "Dừng lại họ Khuông kia!" "Ai a!" Lại một lần nữa làm cho người khác phải hồn phi phách lạc, tiếng kêu sợ hãi của Cận Dĩnh truyền ra từ trong phòng, ngay sau đó còn có tiếng đồ vật bị đập bể, cùng với tiếng nam nhân gào khóc thất thanh. Mà người nhà họ Cận, tất nhiên là lại tranh nhau xông về phía khuê phòng của Cận Dĩnh, chỉ sợ chậm một bước nàng sẽ có chuyện gì bất trắc. Không cần phải nói, Cận Diễm Hạo đương nhiên là người chạy đầu tiên. ***** Đáng chết, Dĩnh nhi lại xảy ra chuyện! Ngay lúc Diễm Hạo chạy, hơi thở càng lúc càng hỗn hển, tâm ý càng lúc càng hoảng loạn. Hắn tự hỏi tại sao lại dung túng cho nàng đùa với lửa, cũng tự hỏi tại sao mình lại thờ ơ lạnh nhạt, hoàn toàn không để ý đến sự sống chết của nàng. Tại sao hắn lại có thể? Tại sao hắn lại có thể như vậy..... Nếu quả thật nàng có chuyện gì, hắn nên làm thế nào cho phải? Hắn đã sớm muốn giữ nàng cẩn thận bên người, để ý xem có nam nhân khi dễ nàng hay không. Nhưng mà.....Hắn lại vạn lần không muốn nhìn thấy nàng cùng nam nhân khác..... Trời ạ, rốt cuộc là hắn bị làm sao? Không, không muốn! Không thể muốn, cũng không có tư tưởng! Dĩnh nhi.....Nhất định Dĩnh nhi sẽ không thể có chuyện! Nhất định không thể có chuyện! ***** "Đến cũng nhanh nhỉ?" Cẩn thận cố gắng nghe tiếng bước chân nhanh đến mức khó có thể phân biệt được của của Diễm Hạo, Cận Dĩnh nhìn nam nhân bị mình dùng bình hoa đập đến bất tỉnh nằm trên mặt đất, chờ Diễm Hạo đến. "A, ba, hai, một" Cận Dĩnh nhanh chóng xác định vị trí cùng mục tiêu. "Dĩnh nhi!" Âm thanh lo lắng xuất phát từ trong miệng Cận Diễm Hạo. "Diễm Hạo ca ca...." Ngay từ lúc hắn mở miệng đã bắt đầu lao vào ngực hắn, nước mắt chuẩn bị từ trước cũng bắt đầu rơi xuống. "Ồ...Diễm Hạo ca ca, ta...hắn...ta....." "Dĩnh nhi, làm sao? Y phục của muối....."Diễm Hạo kinh ngạc nhìn y phục bị xé nát của nàng, nhíu mày lại. Là ai có can đảm dám làm như vậy đối với Dĩnh nhi của hắn? "Hắn.....ta.....ô.....Diễm Hạo ca ca, muối có thể đến phòng của ca trước được không? Muối không muốn ở lại chỗ này, muối không muốn ở lại chỗ này....."Cận Dĩnh khóc đến thương tâm, đáng thương quá mức. "Diễm Hạo ca ca....." "Được được được chúng ta đi trước, chúng ta đi trước." Diễm Hạo ôm nàng đi ra khỏi phòng, nhìn những người lại lần nữa đến trễ, ánh mắt lóe lên vẻ trách cứ. "Hắn để lại cho các người xử lý, ta mang Dĩnh nhi đi trước." "Được." Cận Dực nhanh chóng đồng ý. "Đại ca, người cẩn thận bảo vệ tốt Dĩnh nhi nhà chúng ta." Hắn làm như lo lắng nói, nhưng thật ra thì trong mắt tràn đầy sự vui vẻ. Kế tiếp, toàn bộ phụ thuộc vào Dĩnh nhi! ***** "Ồ.....ô.....ô.....Diễm Hạo ca ca, Diễm Hạo ca ca....." Cận Dĩnh nằm trên người hắn khóc không thành tiếng, cho đến lúc bị hắn ôm chặt vào trong lòng, tiếng khóc của nàng vẫn kéo dài như cũ. "Dĩnh nhi ngoan, không khóc....." Diễm Hạo đau lòng vạn lần, dùng cách dủ dờ cô gái nhỏ dụ dỗ Dĩnh nhi.

"Đừng khóc...." Trên thực tế, đối với hắn mà nói, nàng thật sự là một cô gái nhỏ, vĩnh viễn là một cô gái nhỏ, là muội muội quý giá hắn thương yêu nhất. "Ồ...Diễn Hạo ca ca.....Muội vẫn không thích người khác đụng muội.....Hắn.....Hắn thật sự rất khủng khiếp.....Nhất định là ca cảm thấy muội rất bẩn, không thích muội có đúng hay không? Nhất định là ca rất ghét muội, có đúng hay không.....Cận Dĩnh vừa khóc vừa tự giận mình. "Sẽ không, làm sao Diễn Hạo ca ca lại ghét muội chứ? Cả đời ta cũng không ghét nàng." Những lời Diễn Hạo nói trong lúc này tuy là để an ủi nàng nhưng tất cả cũng đều là lời thật lòng. "Nhưng mà.....ô.....hắn sờ soạng rất nhiều chỗ của muội.....nhất định là muội rất bẩn.....rất bẩn.....Cận Dĩnh khóc bi thương. "Sẽ không, sao muội lại bẩn được?" Diễn Hạo nhẹ nhàng nâng gương mặt đầy nước mắt của nàng, nói nghiêm túc. Ở trong lòng hắn, nàng vĩnh viễn là thuần khiết, xinh đẹp nhất. "Ồ...không phải đâu.....Diễn Hạo ca ca nhất định là đang an ủi muội.....ô.....muội rất bẩn, thật sự rất bẩn....." Cận Dĩnh khóc đến mức nước mắt rơi liên tục. "Diễn Hạo ca ca, sau này sẽ không có ai chịu Dĩnh nhi, đúng không?" "Sẽ không, đàn ông trên đời này sẽ tranh nhau muốn lấy Dĩnh nhi làm vợ." Đối với hắn những lời này cũng không phải là an ủi, bởi vì trong lòng hắn thật sự nghĩ vậy. "Sẽ không đâu, dĩnh nhi bẩn như vậy, sau này nhất định sẽ không có ai muốn Dĩnh nhi, không ai muốn dĩnh nhi!" Cận Dĩnh điên cuồng lắc đầu, tỏ ra chán ghét mình. "Sẽ không, sẽ không, Dĩnh nhi không bẩn chút nào, một chút cũng không bẩn." Diễn Hạo nói hết lời để nàng hiểu được. "Có thật không? Muội không tin, muội mới không tin....." Cận Dĩnh ngẩng đầu đáng thương nhìn ca ca của mình. "Trừ phi ca chứng minh uội thấy, Diễn Hạo ca ca, ca sẽ chịu yêu muội sao?" Cái vấn đề này giống như sét đánh ngang tai, khiến Diễn Hạo chấn động trong khoảng thời gian ngắn, không thể nói nên lời, ngạc nhiên nhìn nàng. Nàng, nàng nói gì? Nàng muốn hắn yêu nàng? "Ta cũng không biết." Cận Dĩnh u oán nhìn hắn. "Muội biết mà.....muội bẩn như vậy, cho nên ca mới không yêu muội, ca không muốn muội....." "Không...." Diễn Hạo vàng phát tay phủ nhận. "Dĩnh nhi, không phải như vậy." Không phải thế, hắn, hắn.... "Nhất định là như vậy, ca không cần phủ nhận nữa.....Muội rất bẩn....ô.....muội rất bẩn, cho nên ca không yêu ta, cho nàng ca không yêu ta....." Cận Dĩnh bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu một khóc hai nháo ba treo cổ."Ồ....nếu ngay cả ca cũng yêu ta.....vậy muội cũng không còn muốn sống.....muội không muốn sống....." Nàng thoát khỏi cái ôm của Diễn Hạo, xông đến cây cột. "Dĩnh nhi!" Tim Diễn Hạo suýt đứng lại, hắn nhanh chóng kéo dĩnh nhi lại, không để cho nàng đụng vào cây cột thô cứng kia. "Ta không cho muội làm loại việc ngu ngốc này, muội là người con gái tốt nhất trên đời này, không ai có thể cự tuyệt muội." "Ai nói, không phải ca vừa mới cự tuyệt muội sao? Muội tốt ở điểm nào? Muội không có một chút nào tốt....Muội bẩn, rất bẩn....." Cận Dĩnh vẫn không chịu nghe hắn khuyên, giả vờ đụng vào cây cột. "Muội tốt, đương nhiên là muội tốt, muội là tốt nhất...." Diễn Hạo nói xong đột nhiên ngơ ngẩn, bởi vì hắn chưa bao giờ dám nghĩ sâu như vậy. "Gạt người." Lời nói ngắn gọn nhưng có sức ảnh hưởng lớn phát ra từ miệng Cận Dĩnh. "Gạt người, gạt người, gạt người....." "Ta không có lừa gạt muội, sao ta lại phải lừa gạt nàng? Dĩnh nhi." Gạt người. Thật ra thì hắn luôn luôn lừa gạt, không chỉ có nàng mà còn có cả hắn.... Hắn luôn luôn tự lừa gạt chính bản thân mình, hoàn toàn giả vờ như không biết.... "Vậy thì yêu muội". Đột nhiên Cận dĩnh xoay người lại, mà quần áo trên người nàng cũng xoay lại cùng lúc, bây giờ đã trở nên bát nháo, chỉ còn lại tiết khố cùng áo lót trên người của nàng. "Nếu như lời ca nói là thật, vậy thì yêu muội." Nàng lại lần nữa khiêu chiến hắn. "Dĩnh nhi...."tinh thần Diễn Hạo rung động kịch liệt, cả người chỉ có thể kinh ngạc nhìn thân thể xinh đẹp của nàng, không nhúc nhích. Cô gái quý giá nhất của hắn, thân thể đã trở thành một thiếu nữ thuần thực. "Yêu muội....."Không phải ca nói không ai có thể cự tuyệt được muội sao?" Nước mắt Cận Dĩnh vẫn rưng rưng nhìn hắn. "Dĩnh nhi....."Rối loạn.....Sự cứng rắn trong lòng hắn đã trở nên tán loạn. Yêu nàng? từ trước tới giờ, thật hắn yêu nàng. So với suy nghĩ của nàng, hắn càng muốn yêu nàng hơn! "Yêu ta, Diễn Hạo ca ca....." Cận Dĩnh từ từ cởi bỏ tiết khố cùng áo lót ở trước mặt hắn. Lúc này, nàng đã trần như nhộng đứng trước mặt hắn. Oanh! Ý thức căng thẳng của hắn đã muốn nổ tung, đã không còn biện pháp suy nghĩ, chỉ có thể không nhúc nhích nhìn giai nhân xinh đẹp trước mặt, nhìn thân thể hắn đã bảo vệ lớn lên. Nàng kiều diễm như đóa hoa, thân thể phát ra một loại mỹ cảm mê người, da dẻ trắng nõn, dưới ánh nền phẳng phát như một pho tượng nhỏ. đôi mắt trong veo như nước của nàng chớp chớp, khao khát hắn, mái tóc đen dài vì vùng vẫy quá nhiều mà tán loạn, lúc này lại đang vòng qua chiếc cổ trắng nõn chảy xuống trước ngực cùng sau lưng, làm tôn lên gò bồng đảo đầy đặn mượt mà, đang nhấp nhô lên xuống mà nguyên nhân là do hô hấp của nàng phập phồng, hai đóa hoa màu hồng kia đã lộ ra bên ngoài, đang chờ đợi được phóng thích. Hắn hít một hơi thật sâu, không dám nhìn xuống dưới nữa, nhưng thân thể của nàng lại hấp dẫn mãnh liệt khiến ánh mắt hắn không ngừng đi xuống, lướt qua bụng nàng, vòng eo nhỏ nhắn, đi đến vùng đất thần bí thuộc về nữ nhân, ánh mắt của hắn không dám lưu luyến, trực tiếp đi xuống đôi chân thon dài cân xứng, cố gắng giải trừ ý niệm tà ác muốn nhào đến nàng

trong lòng mình . "Nhìn muội.....Tại sao lại không nhìn muội? Có phải cảm thấy muội rất dơ hay không?" Cận Đình phát hiện ánh mắt nóng rực của hấn sấn trên thân thể mình, nhưng sau đó lại bắt đầu vô tình hay cố ý né tránh, vội vàng chậm rãi bước đến trước mặt hấn, đáng thương hỏi hấn. "Không có....."Diễn Hạo hơi cúi đầu, nhìn nàng, muốn giải thích một chút. "vậy thì hôn muội." Cận đình nhắm mắt lại. "Yêu muội." Hắc, ít nhất thì nàng biết phải hôn như thế nào, bởi vì nàng đã nhìn lên mẹ và phụ thân quá nhiều lần. "Dĩnh nhi...."Trong lòng Diễn Hạo đang đấu tranh to lớn. "Nhất định là ca cảm thấy muội rất dơ, cho nên không dám hôn muội, không dám yêu muội, có đúng hay không...."Cận Đình diễm đạm đáng yêu nói. "Không có.....phải....."Trong lúc nội tâm Diễn Hạo đang đấu tranh điên cuồng thì cùng lúc đó, đôi môi mềm mại của nàng đã chủ động hôn lên. Hấn chấn động điên cuồng, không thể tin trọn tròn mắt nhìn nàng chủ động. "Diễn Hạo ca ca, muội biết mình rất dơ, chỉ co ca tình nguyện chạm vào muội, trong lòng muội mới có cảm giác khá hơn một chút, Diễn Hạo ca ca thật xin lỗi.....Muội phải như vậy mới có thể khá hơn một chút....." Nàng nhẹ giọng nhưng kiên cường nói, đôi môi anh đào lại một lần nữa hôn lên môi hấn, hơn nữa lại hơi mở ra, lúng túng hôn hấn, thật giống như đang hút môi hấn. "Dĩnh nhi....."Diễn Hạo đột nhiên bị chấn động, bị sự diễm tĩnh quá mức của nàng dụ dỗ, khiến lý trí còn sót lại tạm thời biến mất. Hấn từ bị động trở thành chủ động, dùng sự dịu dàng cùng mãnh liệt mút đôi môi mềm mại của nàng, càn rỡ nuốt nước miếng thơm ngon trong miệng nàng. "Ừ.....a....."Nơi cổ họng Cận đình phát ra tiếng rên rỉ, cảm giác được dư vị tuyệt vời của hấn. Bị hấn dùng lực hôn, nàng như thở không nổi, thân thể mềm nhũn tựa vào trong ngực hấn, cả người lún sâu vào trong, không có cách nào kiềm chế. "Dĩnh nhi....."Sợ nàng không chịu nổi cái hôn mãnh liệt như thế trong thời gian ngắn, hấn chậm dần, hơi thở nóng hổi vương trên đầu lưỡi,nhìn nàng vì ngạc nhiên mà khẽ nhếch đôi môi mềm mại lên. "Ừ....."Cận Đình hưởng thụ mở đôi mắt ra, ngâm nga thoải mái. Hấn thấy thế, yên lòng, lại một lần nữa đem đầu lưỡi thăm dò hương vị ngọt ngào trong miệng nàng, rà soát hết hàm răng đẹp đẽ của nàng, mà nàng cũng phối hợp cùng hấn, uyển chuyển hưởng ứng, hai đầu lưỡi quấn quýt cùng nhau. Nàng dịu dàng mà khiêu khích rên rỉ khiến cho động tác của hấn càng lúc càng phóng túng, trí trí bị thiêu đốt không còn lại gì, hiện tại chỉ còn mỹ nữ trong ngực hấn, mà người mà hấn luôn mơ đến. Hấn rên lên một tiếng, trong đầu chỉ còn lại tình yêu điên cuồng với nàng, khi không thở nổi mới rời khỏi đôi môi mềm mại của nàng, hấn dời lửa nóng đến bên tai của nàng. "A....."Đột nhiên nàng giật mình là bởi vì hấn không chỉ dùng đầu lưỡi trêu chọc vành tai của nàng, mà còn đem đầu lưỡi nóng xâm nhập vào bên trong lỗ tai của nàng, chậm rãi liếm láp, trêu chọc, nhẹ nhàng thổi khí vào tai nàng. Đường như một khắc sau đó, dục vọng của hấn cũng đã không kiềm chế được, một tay vẫn ôm chặt nàng, một tay khác ôm trọn một bên ngực nàng. "A....."Lần đầu tiên bị hấn đụng chạm thân mật như vậy, nàng không khỏi giật mình. Thì ra khi được hấn dùng tay vuốt ve, cảm giác lại tốt như vậy..... "Thế nào?" Diễn Hạo thấy nàng như vậy, nghĩ rằng hấn quá đáng, vội vàng thu tay lại, còn định nói xin lỗi với nàng. "Yêu ta....."Cận đình chủ động cầm tay hấn chạm vào ngực nàng một lần nữa, "Muội chỉ muốn nhớ sự ấm từ bàn tay ca, không muốn những thứ chịu không nổi kia, khiến uội cảm giác muội rất bẩn....." "Không, muội không bẩn, sao muội lại bẩn được đây?" Đôi mắt Diễn Hạo phóng ra tia nhìn say đắm, sau đó lại chuyển thành tức giận. Cho nên nàng không nên như thế này ! "Không, muội rất bẩn, muội rất bẩn, ca nhanh chóng giúp muội lau những thứ kia, chỉ có ca mới có thể....."Cận đình chủ động nắm tay hấn phủ lên hai bên ngực mềm mại của mình. "dĩnh nhi!" Trong mắt Diễn Hạo hiện lên sự căm hờn, bắt đầu thăm dò nơi mềm mại của nàng, như muốn trừ bỏ sự tự giận dỗi của nàng. Nàng luôn tốt đẹp như vậy, thật là mê người ! Hấn bắt đầu chậm rãi chạm đến nàng, nơi kia dường như muốn tan ra, sau đó lại mềm mại đầy đặn co dãn, một lần lại một lần, thông thả xoa. "Nha.....A....."một loại thân mật khi hấn chạm vào bộ phận kia làm cho cảm giác từ trong lòng muốn nổ tung, nàng bắt đầu nghe được một loại âm thanh dường như không còn thuộc về nàng, không cách nào khống chế được tiếng rên thoát ra từ cổ họng mình: "Ừ.....A....." Bộ ngực trắng nõn diễm tuyết hai nụ hồng kiều diễm đung đưa trước mặt hấn, hoàn toàn hấp dẫn hai tròng mắt hấn, khiến hấn nhìn không được, cúi đầu cuốn lấy hai nụ hoa nhỏ kia vào trong miệng, đầu tiên là dùng đầu lưỡi chậm rãi gầy đầu mút đỏ sẫm kia, sau đó nhanh chóng chuyển thành liếm toàn bộ nụ hoa. Theo sự khuyến khích lúc nhanh lúc chậm của đầu lưỡi hấn, nụ hoa ngự nơi đầu vú của nàng rốt cục cũng nở rộ, vươn vai dựng thẳng lên. "A.....Ừ....." Cả người Cận Đình phát run, nhiệt độ tăng chóng mặt, nàng không ngừng rên rẩy. Giây giụa thân mình, muốn giảm bớt cảm giác bị thiêu cháy này, lại phát hiện ra rằng, điề đó là vô dụng, thân thể nàng càng lúc càng nóng. Hấn ác ý tấn công nụ hoa nàng liên tục, dùng miệng mút hai hòn ngọc xinh đẹp trước ngực nàng, sau đó dùng lưỡi đẩy nụ hoa đã cứng rắn của nàng, một lần lại một lần đem nàng cuốn vào dòng lũ dục vọng. "A....."Thân thể kiều diễm của Cận đình eun rẩy không ngừng, cảm giác được nơi bị hấn hôn qua càng lúc càng căng ra, càng lúc càng nóng, dường như muốn nổ tung ra.

"Dừng....." "Sao thế? Làm đau nàng sao?" Diễm Hạo bị tiếng hô của nàng làm cho thức tỉnh, gấp gáp nhìn noi vừa bị hấn mút qua. Vừa nhìn, lại phát hiện ra rằng sau khi hai viên ngọc kia bị hấn mút, tản mát ra vẻ đẹp sáng bóng mê người, phẳng phất như chờ đợi hấn yêu thương lần nữa. "Không có.....Chỉ là muội....." Cận Đình không biết phải nói gì, mở to cặp mắt mọng nước, đáng thương nhìn hấn. "Người không quan tâm ta sao ca ca?" "Sao ta lại không muốn chứ?" Thở lộ chân tình vào lúc này, hấn lại vươn bàn tay ra lần nữa, toàn tâm toàn ý chú ý đến đỉnh núi của nàng, lúc bóp lúc đẩy đùa bỡn nàng. Mà cái miệng hấn lại ngậm một bên khác, phóng túng mút lấy, để cho bên tai nghe thấy âm thanh ưm không dứt của nàng. "Thoải mái sao?" Cho dù đã ở giây phút cuồng loạn này, hấn vẫn dịu dàng hỏi cảm nhận của nàng, cho dù tiếng ngậm của nàng đã tiết lộ quá nhiều. "Ừ....." Cận Đình then thùng gật đầu, đôi mắt đầy mê hoặc nhìn hấn. "Ca ca tiếp tục được không?" Cho dù nàng không nói, bây giờ hấn cũng đã không thể dừng được nữa rồi. Môi hấn vẫn mút nụ hoa yêu kiều kia, còn bàn tay nhào nặn một bên ngực đã lưu luyến rời bỏ nó, di chuyển xuống phần bụng mềm mại nhẵn mịn của nàng, say đắm trêu chọc lỗ rốn lõm xuống của nàng. "a....." sự vuốt ve của hấn giống như một mối lửa, khiến cho toàn thân thể mềm mại của nàng nóng rực như bị thiêu đốt, thân thể của nàng càng lúc càng nóng, đã thoát khỏi phạm vi khống chế của nàng. Bàn tay tà ác của hấn lại dịu dàng rời đi, đến gần bụng dưới mềm mại nhẵn nhụi của nàng, nàng chợt cứng ngắc, toàn thân không ngừng run rẩy. Hấn không có thảng tay thăm dò u cổ thần bí kia, ngược lại vờn qua lại ở bắp đùi trắng nõn của nàng, cảm nhận da thịt mềm mại của nàng. "A....." Cận Đình nhận ra được rằng giữa chân mình không ngừng chảy ra một loại chất lỏng nóng hổi, đầu tiên là chút ít, sau đó càng lúc càng nhiều..... "Dĩnh nhi....." Rốt cuộc thì đôi môi Diễm Hạo cũng buông tha cho nụ hoa đã sớm đỏ hồng như máu kia, dịu dàng gọi khẽ. Cận Đình cảm giác được sự trống rỗng, đang không biết làm thế nào cho phải thì đột nhiên một tiếng thét kinh hãi từ trong miệng nàng vang ra: "A....." Thì ra là ngón tay thon dài của hấn đã tìm vào giữa u cổ của nàng, tìm được viên ngọc được bao bọc giữa hai cánh hoa của nàng, bắt đầu dụ dỗ trêu chọc. "Ừ....." Vùng đất bằng phẳng của Cận Đình đã ướt át, giữa hai cánh hoa lại rỉ ra nhiều dịch hoa hơn, giống như một dòng suối trong vắt, liên tục tuôn ra. Đùa bỡn tư huyết của nàng, chỉ cần ngón tay hấn hơi gây áp lực, hai cánh hoa liền nở rộ, cho phép ngón tay của hấn thăm dò sâu hơn thánh địa kia. Đây là thân thể nữ nhân hấn yêu nhất.....Diễm Hạo trầm mê trong suy nghĩ của chính mình, đã không còn quan tâm về thân phận của nàng, quan hệ của hai người. Theo sự phá rối lần nữa do ngón tay hấn gây ra, tiếng rên rỉ của nàng càng lúc càng nhiều, liên tục đứt quãng, khó có thể ngừng lại. "A.....dừng.....A....." Nhìn nàng ở trước mặt mình không thể tự chủ được, nhìn nàng khiến cho hấn ý loạn tình mê, hấn cũng không còn cách nào chịu đựng được nữa, nhanh chóng cởi quần của mình, ôm nàng lên giường. "Muốn....." Cận Đình đang định hỏi hấn muốn làm gì thì dưới phần thân thể đã ướt át cảm giác được một loại nhiệt khác. Là lưỡi của hấn! "Dĩnh nhi....." Nàng thật là đẹp.....thật là đẹp....." Vệt hai cánh hoa đang quặp chặt vào nhau ra, hấn cúi người dùng đầu lưỡi thăm dò bên trong nơi u cổ của nàng, lắc qua lắc lại hai bên cánh hoa cùng viên ngọc ở giữa, khiêu khích khiến nàng vừa phát run vừa cầu xin tha thứ, mà hấn vẫn không ngừng nghỉ, ngược lại càng cuồng loạn trêu ghẹo nàng. "Aaaaaa....." Cận Đình cảm giác như mình sắp lên đỉnh, có một loại cảm giác vừa vui thích vừa căng thẳng, làm nàng không kịp hô hấp. Hấn không ngừng đùa giỡn nàng, mà thánh địa tư mật của nàng càng không ngừng tuôn ra dòng suối ấm áp, thấm ướt môi, lưỡi của hấn. Hấn biết thân thể hoàn mỹ của nàng đã chuẩn bị xong, chờ hấn tiến vào. Hấn điên cuồng gào lên một tiếng, lật thân thể của nàng lại, ôm thật chặt vòng eo mảnh khảnh mà mềm mại của nàng, bắp đùi cường ngạnh của phái nam tách bắp đùi cân xứng của nàng, sau đó hấn lấy tiểu đê cao ngất nóng ẩm ma sát cảm địa mềm ướt của nàng. "A.....ca ca....." Cận Đình nhắm mắt lại, say mê la hét, nàng biết điều ghi trên đồng cung đồ sắp diễn ra. "Không thể, ta không thể làm tổn thương muội....." bị tiếng gọi "ca ca" thân mật của nàng mang lý trí trở về, hấn như bị sét đánh, chợt từ trong mộng thức tỉnh lại, vô cùng đau khổ dừng lại, bất động. Nàng lại kiên định dứt khoát đem mình dựa vào hấn. "Không có gì gọi là tổn thương hay làm hại, ca ca, cả đời này muội chỉ muốn là của ca." Nàng muốn trở thành của hấn. Cả đời này chỉ muốn là của hấn. Hấn không nghĩ rằng nàng sẽ dựa vào mình để tiến vào, ngay lúc muốn né tránh, đã không còn kịp rồi! Tiểu đê nóng rực nghênh ngang kia đã bị nàng tiến mạnh vào, vào thật sâu trong hoa huyết mềm mại xinh đẹp kia! "A....." Cận Đình kêu lên một tiếng vừa ngọt ngào vừa đau, đôi mày thanh tú nhíu lại, khuôn mặt của nàng nhăn nhăn, trên nét mặt hiện rõ sự đau đớn của nữ nhân. "Dĩnh nhi....." Cận Đình dùng âm thanh khàn khàn gọi, muốn nhưng không thể nói gì. Nàng là của hấn. Trong lòng hấn thật ra rất hưng phấn, nhưng cũng có phần tự trách.....Hấn.....Tại sai hấn lại có thể..... "Đau....." Chúng ta nên làm cái gì đây? Hiện giờ có nên làm một chút gì không?" Mặc dù đau muốn chết nhưng lại rất vui vẻ, bởi vì quỷ kế của nàng đã thành công. Trong lòng

nàng, sự vui vẻ đã sớm chiến thắng sự đau đớn của thân thể, hiện tại phải di dời lực chú ý của hắn, để cho hắn dừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, bây giờ phải yêu nàng thật tốt. "Đừng di chuyển." Diễn Hạo ôm lấy nàng thật chặt, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy mồ hôi. "Trước hết đừng di chuyển." Hắn chỉ sợ nàng vừa mới bị hắn phá thân, giờ phút này nếu lộn xộn, vận động kịch liệt, nàng sẽ đau đớn. "A?" Cận Dĩnh ngơ ngác ngây ngốc nhìn hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào. Hắn bảo vệ nàng, dường như lúc này không còn là tình cảm cầu huynh trưởng đối với muội muội nữa..... Còn có một loại tình cảm sâu hơn, sự thân mật yêu thương giữa tình nhân cùng luyện tiếu. "Còn đau không?" Dường như là đợi qua cả một triều đại vậy, Diễn Hạo mới vuốt ve khuôn mặt ửng hồng của nàng, hỏi. "Ừ.....Hoàn hảo." Cái loại cảm giác tê liệt, đau nhức lúc ban đầu không còn nữa, dư quang chỉ là cảm giác bị dị vật xâm lấn thôi. Nhưng mà chỉ cần nghĩ rằng đó là hắn, trong lòng nàng dâng lên một cảm xúc ngọt ngào, cũng đủ để bù đắp tất cả sự khó chịu. "Ta muốn bắt đầu....." Diễn Hạo giống như tuyên bố một quyết định trọng đại. "Dĩnh nhi, có thể không?" "Dĩ nhiên là có thể." Cận Dĩnh không tránh được sự khấn trương, cười cứng ngắc với hắn. Dù sao, nàng hoàn toàn không biết rõ hắn nói bắt đầu là ý gì. "Nếu đau phải nói cho ta biết." Diễn Hạo hôn nhẹ lên đôi môi ửng ửng, đỏ mọng, tiểu đệ chưa kịp xuyên hết qua còn đang án binh bất động bắt đầu từ từ chậm chạp áp sát thắm ướt vách tường hoa, chậm rãi dùng mũi nhọn chen vào, mở đường vào hoa huyết nhỏ hẹp, để cho tiểu đệ to lớn từ từ xâm nhập mật huyết ấm áp của nàng. "A....." Một trận khoái cảm co rút truyền tới lúc hắn mở hoa huyết tiến vào, sự vui thích dần dần thay thế sự đau đớn, khiến cho Cận dĩnh rên rỉ không ngừng, lời nói không còn toàn vẹn: "Ừ.....a.....a....." "Có sao không Dĩnh nhi?" Diễn Hạo dịu dàng hỏi nàng, động tác phía dưới vẫn còn cẩn thận. "Tốt.....ca ca.....tốt." Đắm chìm trong tình yêu nam nữ, Cận dĩnh gật đầu khó khăn, ngay cả trả lời cũng không thể nói hết lời. "Không.....cần.....a.....dừng.....muội.....theo.....theo.....ca.....được....." Nàng uốn cong thân thể xinh đẹp, tiếp đón tiểu đệ của hắn từng bước một xâm nhập, âm thanh yêu kiều càng lúc càng lay động lòng người, mười ngón tay nhỏ và dài chưa từng chịu qua khổ sở bám thật chặt trên người hắn, ấn thật sâu vì vui thích. Chậm rãi xâm nhập, hắn có thể cảm giác được hoa huyết nhỏ hẹp kia thật chặt vô cùng, nhưng đúng là có thể để hắn vô tình xả phạm. Hắn hơi rút tiểu đệ ra, hoa huyết nóng rực của nàng lập tức sẽ tràn ra dịch lỏng, dính ướt tiểu đệ của hắn. "Ca....." Cận Dĩnh còn đang thắc mắc không hiểu tại sao đột nhiên hắn rút tiểu đệ trong người nàng ra thì ngay lập tức thét một tiếng kinh hãi: "A....." Thì ra là Cận Diễn Hạo thừa dịp này, đột nhiên từ đỉnh đầu phía trước, đem tiểu đệ trơn trượt trắng kiện xâm nhập thật sâu bên trong hoa huyết của Cận Dĩnh, mang đến cho Cận Dĩnh đang không chút phòng bị nào khoái cảm bất ngờ. "CA ca....." Cận Dĩnh theo bản năng, co rút hoan huyết nhỏ hẹp lại, mang đến cho Diễn Hạo một loại khoái cảm chặt chẽ. "Mau....." "Dĩnh nhi....." Bị nàng phản ứng như thế, rốt cuộc hắn cũng không khắc chế được tình yêu nữa, bắt đầu chuyên tâm rút ra tiến vào trên người nàng, xuống giường rút tiểu đệ tựa như bàn ủi ra, sau đó nhanh chóng vào thật sâu trong u cốc của nàng. "A.....a.....ca ca....." Thân thể mềm mại của Cận dĩnh không ngừng run rẩy, dường như không chịu nổi sự vui mừng, hai bầu vú trắng như tuyết trước ngực nàng không ngừng đong đưa, bắp đùi đã sớm hồng lên vì bị hắn đụng chạm, còn lưu lại mật dịch rỉ ra, còn hoa huyết không ngừng đóng mở theo sức hắn rút ra tiến vào, phát ra âm thanh giao hợp dâm mỹ. "A.....chậm.....không.....mau.....a.....mau....." Cận Dĩnh la hét không biết trời đất, cả người như mất hồn, toàn toàn bị hắn bắt cóc. Diễn Hạo thấy đáng vẻ mất hồn của nàng, hai bên mép nhếch lên, hiện ra nụ cười tà ác, tăng nhanh tốc độ của tiểu đệ, vừa vươn tay ôm trọn lấy hai vú cao vút của nàng, để cho hai vú nàng không ngừng chuyển động, ma sát trong lòng bàn tay hắn, làm người trong lòng khó nhận được một trận khoái cảm. "A.....ca ca.....a....." Thân thể xinh đẹp bị kích thích từ trên xuống dưới, căn bản thì Cận Dĩnh khó mà có thể chịu được, mồ hôi trong suốt không ngừng rơi trên người nàng, nàng chỉ có thể không ngừng la hét, cảm giác như cả người đều bay lên chín tầng mây. "U.....ca ca.....muội....." Lòng mảy Cận dĩnh nhú chặt, tiếng rên đột nhiên ngắt lại: "Muội.....không được.....ca....." Hoa huyết của nàng không ngừng co rút, chất lỏng ấm áp cũng tràn đầy ra bên ngoài. Biết nàng đã đạt được đợt cao trào lần đầu tiên, Diễn Hạo càng khó tự kiềm chế không ngừng tiến lên trong thân thể mềm mại của nàng, rốt cuộc ở lần mãnh liệt cuối cùng, hắn đem toàn bộ tiểu đệ chôn thật sâu trong hoa huyết của nàng. "A....." Đột nhiên hắn hét lên, đem tất cả tình yêu tuôn vào chỗ sâu nhất trong thân thể mềm mại của nàng. "CA....." Hứng trọn lấy tất cả của Diễn Hạo, Cận Dĩnh không nghĩ rằng chuyện này sẽ tốt đẹp như thế, mặc dù mệt mỏi, nhưng cảm giác cùng hắn giao hợp lại thành một thể, khiến cho giờ phút này nàng vẫn không ngừng run rẩy, chỗ sâu nhất trong hoa huyết không ngừng co rút. "Dĩnh nhi, nàng có khỏe không?" Dục vọng qua đi, trong mắt Diễn Hạo tràn đầy áy náy cùng đau lòng. "Không thể tốt hơn." Cận dĩnh mỉm cười, nụ cười hạnh phúc nhất từ khi

chào đời đến nay, giống như con mèo leo vào lòng hắn, ngón tay thon dài vuốt ve lưng hắn: "Thật xin lỗi, Rất đau có phải không?" "Không có, là nằng đau." Cận Diễm Hạo mỉm cười yêu thương, dụ dỗ nằng ngủ. "Nào, mau ngủ đi, Dĩnh nhi." "được....." Cận Dĩnh ngoan ngoãn nghe lời của hắn, nằm trong vòng tay hắn ngủ. Nhìn nụ cười say sưa của nằng, trong mắt Diễm Hạo xuất hiện sự rối ren, phức tạp.....

5. Chương 5

"Thật tốt quá! Lão công, thật tốt quá."

Ngoài cửa phòng Diễm Hạo đen như mực, giọng nói Dung Diễm Diễm truyền ra rõ ràng. Không sai, trong khi Dĩnh nhi mà nằng cố vấn đang ở bên trong thì nhân vật đầu não đã sớm chờ ở ngoài cửa phòng Diễm Hạo, nói dễ nghe là muốn nghiên cứu tình hình phát triển của hai người, nói khó nghe chính là nghe trộm. Không chỉ như thế, cái nhân vật đầu não đó còn đem đương gia lão Đại chân chính mang đến. "Cái gì thật tốt quá?" Sắc mặt Cận Tử Thần không có chút nào gọi là tốt. "Rốt cuộc dĩnh nhi cũng đạt được nguyện vọng của mình, chàng không vui sao?" Nụ cười nở rộ trên mặt Dung Diễm Diễm biến mất. "Uy, uy, uy, không phải là chàng có tình cảm luyến ái với con gái mình chứ?" "Trí tưởng tượng của nằng thật là phong phú, cái gì mà tình cảm luyến ái?" Cận Tử Thần buồn cười búng lỗ mũi của nằng. "Ta yêu Dĩnh nhi không sai nhưng mà không có gì khác biệt so với việc nằng yêu Dĩnh nhi đâu." "Vậy sao chàng không vui? Thân thể Dĩnh nhi thuộc về lão đại, như vậy lão đại nhà chúng ta không thể chối bỏ nữa." Dung Diễm Diễm rất vui vẻ. "Chỉ sợ chuyện này không có đơn giản như vậy." Khuôn mặt anh tuấn của Cận Tử Thần trầm xuống. "Tính tình của đứa nhỏ Diễm Hạo này ta hiểu được, ta sợ hắn.....ai....." "Sợ hắn bội tình bạc nghĩa với Dĩnh nhi? Điều này không thể nào, vậy rốt cuộc là chàng sợ cái gì?" Dung Diễm Diễm buồn bực nhìn hắn. Loại ý nghĩ phức tạp của nam nhân lạnh như băng giống bọn họ, chỉ có bọn họ hiểu lẫn nhau, cá tính thẳng thắn sáng sủa như nằng rất khó hiểu được. Cận Tử Thần thở dài: "Đứa nhỏ Diễm Hạo này cực kỳ yêu thích Dĩnh nhi, trong lòng ta và nằng đều rõ ràng, ta sợ chính là hắn cảm giác như mình không xứng với Dĩnh nhi." Dung Diễm Diễm kinh ngạc: "A? Có sao? Ta cho là chẳng qua đầu óc hắn cứng nhắc, cho rằng hai bọn họ là huynh muội thì không thể gả cưới cho nhau." "Nếu chỉ đơn giản như vậy, thì giải quyết tốt rồi, nhưng đứa nhỏ Diễm Hạo này dễ dàng che giấu tâm sự, giống như ta, chỉ sợ vấn đề không đơn giản như vậy." Cận Tử Thần nói ra nỗi sầu lo trong lòng mình. Dung Diễm Diễm vẫn không giải thích được: "Sao hắn nghĩ mình không xứng với Dĩnh nhi? Rõ ràng là hắn rất tốt, ta thấy ngoại trừ nam nhân như hắn, không một ai có thể xứng với Dĩnh nhi nhà chúng ta." "Nằng nha, tuy nằng thông minh nhưng hết lần này đến lần khác đều không xác định được ý nghĩ của nam nhân." Cận Tử Thần mỉm cười nhìn nằng. "Ta chỉ muốn nắm chắc suy nghĩ của chàng là tốt rồi, biết của hắn làm gì? Hắn thì để cho Dĩnh nhi đi mà nắm bắt." Tuy bên ngoài Dung Diễm Diễm mở miệng nói như vậy, nhưng trong lòng đang rất gấp. "Rốt cuộc là như thế nào, chàng nói như thế, nhưng thật ra cũng chỉ một mình chàng biết, không nói cho ta." "Có một số việc, chỉ chúng ta nói cũng không có ích gì." Cận Tử Thần thở dài một cái. "Sợ rằng đứa nhỏ Diễm Hạo này vẫn cảm thấy thân thể của mình hèn mọn, là con nuôi của chúng ta, không xứng với nữ nhi chân chính của chúng ta." "Không thể nào? Sao đầu óc hắn có thể ngốc đến như vậy?" Dung Diễm Diễm kinh ngạc trợn mắt đẹp. "Nếu không tại sao so với chúng ta, bất cứ thời điểm nào hắn cũng để ý đến kết quả có tốt hay không của Dĩnh nhi? So với bất cứ kẻ nào ở đây, từ nhỏ hắn đã đem chuyện của Dĩnh nhi trở thành chuyện quan trọng nhất của mình, hơn nữa hắn cho rằng mình không xứng, nếu không hắn là ngay từ đầu hắn nên kiên quyết quyết định muốn kết hôn với Dĩnh nhi, chứ không phải là chỉ lo lắng chi Dĩnh nhi, không phải sao? Cận Tử Thần phân tích đạo lý khá rõ ràng. "Cho nên, ý của chàng là, thật ra thì hắn vẫn luôn muốn Dĩnh nhi, nhưng mà không dám?" Dung Diễm Diễm lúc này mới chợt hiểu ra. Ai, tưởng công nằng nói nam nhân lạnh như băng thật sự là lạnh như băng, còn là một nhân vật hung ác! Sao tới bây giờ nằng cũng chưa nghĩ sâu xa như thế chứ?" "Đúng vậy." Cận Tử Thần khẽ gật đầu một cái. "Ai da, vậy sao trước đây chàng không nói cho ta biết? Chàng hại ta biết rõ Diễm Hạo yêu Dĩnh nhi mà không nói, ngoài mặt chỉ ép Diễm Hạo, nhưng không có tháo gỡ thút thắt trong đầu Diễm Hạo, bây giờ phải làm sao đây?" Dung Diễm Diễm cảm thấy càng muốn tốt hơn càng hỏng bét. "Làm sao bây giờ? Đi ra ngoài xử lý đi." Cận Tử Thần kéo nằng ra bên ngoài nơi có ánh sáng. "Đi ra ngoài xử lý?" Dung Diễm Diễm dừng bước. "Có ý gì?" "Mặc dù chuyện này không phải là hoàn toàn tốt,

nhưng không hẳn là chuyện xấu.” Cận Tím Thần cười nhạt, “Cũng vì có mấy người các nàng đảm nhiệm việc làm bữa, phá vỡ cục diện bế tắc, cho nên chuyện này mới có cơ hội calm6 chính để giải quyết, không phải sao?” “Lại nữa rồi.” Dung Diễm Diễm trừng mắt nhìn một cái, tức giận nói. Sợ nhất chính là đợi lát nữa, thằng bé Diễm Hạo kia quỳ xuống nhận tội, nàng mới thực sự có thể thấy tính chính xác của chuyện này.

***** Nhìn về mặt Cận Đình diễm tĩnh, thỏa mãn nằm ngửa say bên cạnh hắn, khoe miệng Diễm Hạo nhếch lên, tạo thành một nụ cười vui vẻ. Nàng, là của hắn. Muội muội quý giá nhất của hắn, rốt cuộc trở thành nữ nhân của hắn. Nữ nhân của hắn? Vui vẻ chột biến mất, Diễm Hạo trợn to mắt, kinh ngạc nhìn hai tay của mình. Hắn cứ như vậy mà có được nàng? Tại sao hắn lại có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Đình nhi còn nhỏ, cái gì nàng cũng không hiểu, còn hắn, hắn thì sao? Không sai, đích thực là Đình nhi là người mà trong lòng hắn rất quan trọng nhưng chưa bao giờ hắn dám có suy nghĩ đó, đây là giấc mộng hắn không muốn mất, quả thật hôm nay hắn đã chân chính có được nó. Hắn đòi hỏi nàng. Nhưng, còn nàng ? Hắn đã để danh tiết của nàng ở đâu? Hắn có từng vì nàng mà suy nghĩ không? Cảm giác của nàng đối với hắn, chẳng qua là một loại không muốn xa rời, mà hắn lợi dụng điều này có được nàng. “Đình nhi, Diễm Hạo! Đình nhi.....” Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa liên tục. Cận Diễm Hạo nhíu mày. Giọng nói này.....Giọng nói này là của.....của mẹ? Hắn rón rén xuống giường, đồng thời lấy chăn đắp kín người cho Cận Đình, sau đó đứng dậy, chạy thật nhanh ra ngoài mở cửa. “Diễm Hạo, Đình nhi đâu?” Dung Diễm Diễm quan tâm hỏi, trong lòng kêu to thật là may mắn. Thật may là lão đại diễm Hạo này không có trình diễn một màn xin lỗi, nếu không nàng lại đau đầu. “Đình nhi đang ngủ ở trong phòng.” Diễm Hạo nhẹ nhàng đóng cửa phòng. “Cha, mẹ, chúng ta ra ngoài nói, chớ quấy rầy giấc ngủ của Đình nhi.” “Sao Đình nhi lại ngủ rồi? Không phải là nó khóc rất thảm thiết sao?” Dung Diễm Diễm làm bộ như nàng không nghe được gì. “Ca ca như người thật lợi hại, chỉ hai ba lần liền dỗ nó ngủ được, nó sẽ không có chuyện gì chứ?” “Nàng.....Đình nhi nàng.....” Sắc mặt Diễm Hạo trở nên cực kỳ khó coi. “Đình nhi nó thế nào?” Trong lòng Dung Diễm Diễm kêu không ổn. Nhìn bộ dạng này không chừng lát nữa sẽ quỳ xuống trước mặt nàng, làm sao bây giờ? “Cha, mẹ con xin lỗi.” Quả nhiên bịch một tiếng, Diễm Hạo đã quỳ gối trước mặt Cận Tử Thần cùng Dung Diễm Diễm. “Xin lỗi cái gì? Sao thế?” Nguy rồi, thật đúng là bị nàng đoán trúng! So với con kiến bị rơi vào chảo nóng, Dung Diễm Diễm còn gấp hơn, vội vàng nâng Diễm Hạo đứng lên. “Xảy ra chuyện gì khiến cho người quỳ xuống trước mặt chúng ta?” “Ta không nên.....không nên làm thế với Đình nhi.....” Diễm Hạo vừa nghĩ đến một màn triển miên lúc này, liền đau lòng cùng hối hận cực kỳ. “Là làm sao?” Dung Diễm Diễm giả vờ cái gì cũng không biết, nhìn Diễm Hạo. “Ta.....Đình nhi.....ta.....” Diễm Hạo hận mình tới cực điểm. Dung Diễm Diễm làm ra vẻ không sao cả: “Đòi hỏi thì sẽ muốn, muốn không phải là rất tốt sao? Mặt của người sao lại giống như khóc thương vậy, giống như làm lỗ vốn toàn bộ tài sản của Vô Danh sơn trang vậy.” “Mẹ, người không hiểu, việc này là không nên, ta không thể, căn bản là ta không thể làm thế với Đình nhi.....” Diễm Hạo nhìn hai bàn tay run rẩy của mình, không thể nói thêm được gì nữa. “Tại sao không thể? Các người không phải là máu mủ ruột thịt, người yêu nàng thì sẽ yêu cầu ở nàng, có quan hệ gì đâu? Huống chi Đình nhi yêu người như vậy.” Dung Diễm Diễm thật sự muốn cảm Lang Nha bồng gô cho nam nhân trước mặt này tỉnh ra. “Đó không phải là giống nhau, Đình nhi đối với ta chỉ là không muốn xa rời, không phải là yêu.” Mà hắn lại dám lợi dụng sự lệ thuộc của Đình nhi vào hắn để..... “Người không phải là Đình nhi, làm sao người biết tình cảm của nó với người là gì? Ta thấy tình cảm của nó đối với người chính là yêu!” Dung Diễm Diễm bắt đầu chịu không nổi đầu bướng như hắn. “Cho dù nàng đối với ta là yêu, ta cũng không thể cùng nàng có gì được!” Diễm Hạo như nổi điên lên, trong lòng tràn đầy hối hận. Tại sao hắn lại có thể, tại sao lại có thể..... “Tại sao lại không thể cùng nó có cái gì?” Dung Diễm Diễm sắp bị hắn làm cho tức chết. “Tình yêu nam nữ thì có cái gì không đúng? Huống chi rõ ràng là các người yêu nhau!” “Nàng không phải là hy vọng xa vời mà ta có thể với đến.” Diễm Hạo cười khổ. “Nàng chỉ có thể là muội muội, là trách nheim65 nhưng không thể nào là người của ta.” Hắn vẫn không có cách nào không nhớ tới lần đầu tiên hắn thấy Đình nhi. Đứng bên cạnh mấy tên con trai hoàn toàn khác nhau. Là oa nhi béo tròn, là người hắn cam kết muốn cưng chiều, nâng niu trong lòng bàn tay, là người hắn muốn cả đời hạnh phúc. Hắn là con nuôi của cha mẹ, ngay lúc đó cũng đã tự cam kết với chính mình, cả đời sẽ chịu trách nhiệm với Đình nhi, nhìn nàng hạnh phúc. Nàng hoàn toàn khác hắn. Cuộc đời của hắn chỉ sau khi được nghĩa phụ nhận nuôi mới có khác biệt, sau khi gặp nghĩa mẫu mới có vui vẻ, hắn là kẻ bị thăm, sao có thể xứng với nàng? Nàng tốt đẹp như vậy, được cưng chiều như vậy, khác với sự chán nản, âm u không ánh sáng như hắn. Còn hắn, có thể là ca ca của nàng, đã rất hạnh phúc. Sao có thể chạm vào nàng? SAo có thể hy vọng xa vời rằng nàng sẽ là của hắn? “Trời ạ, ta muốn bắt tỉnh.” Dung Diễm Diễm không thêm giữ hình tượng ngã vào lòng Cận Tử Thần: “Hắn.....hắn thật giống chàng.....Chàng giải

thích, chàng giải quyết đi.” Cận Tử Thần nhướng mày: “Hạo nhi, người cảm thấy không thể muốn nó, một mặt là vì cảm thấy không xứng với nó, một mặt khác là cảm thấy có lỗi với chúng ta đúng không?” Cận Diễm Hạo lẳng lẳng nhìn Cận Tử Thần, giống như là cam chịu. “Người luôn không ngừng nói trách nhiệm, báo ân, có nghĩ tới hay không? Phương thức báo đáp chúng ta tốt nhất chính là cưới nó, nuôi nó cả đời?” Cận Tử Thần thuyết phục cực kỳ phù hợp với thực tế. “Cha....” Diễm Hạo bị chấn động. “Ta.....” “Trên thực tế, trong mắt chúng ta, chỉ người là người có tư cách nhất ở chung một chỗ với nó, chỉ có người có tư cách chăm sóc nó cả đời, nếu như người thật sự muốn báo ân, sao không đảm trách những ngày ngọt ngào của nó?” Cận Tử Thần quảng vấn đề cho hắn. “Nhưng mà.....ta.....” Thân thể trắng kiện của Diễm Hạo lại run rẩy: “Ta không xứng, ta không xứng với Dĩnh nhi! Cha, ta là con nuôi của người, người cũng biết trước khi gặp người.....” Trước kia, ta đã từng là ăn mày, đạo tặc..... Còn nhỏ tuổi nên cái gì có thể kiếm ăn đều đã làm.....” “Vậy thì sao? Mỗi người cũng từng có quá khứ mà.” Dung Diễm Diễm đáp lời thay lão công. “Vấn đề là, Dĩnh nhi không nên cùng người có vết nhơ ở cùng nhau.” Diễm Hạo vẫn kiên trì hết mức với ý nghĩ của hắn. “Ai da mẹ của ta ơi.” Dung Diễm Diễm thật sự sắp điên rồi. “Ai quản chuyện lúc nhỏ người làm gì chứ, Dĩnh nhi cũng không có hoàn hảo như vậy đâu! Ai da, không đúng, sợ rằng Dĩnh nhi trong lòng người chính là thập toàn thập mỹ, cho nên người mới có thể náo loạn như vậy.....” Dung Diễm Diễm đã làm cho rất rõ ràng, Diễm Hạo cũng chỉ là bởi quá yêu, cho nên kết quả ngược lại chính là chỉ dám đứng xa nhìn không dám thưởng thức. “Nhớ chuyện xưa của ta và mẹ người không?” Cận Tử Thần chợt chen vào, cười khê: “Nếu như không có biện pháp từ bỏ quá khứ, vậy thì vĩnh viễn không có được tình yêu..... Người biết không? Người làm như vậy chính là khép kín chính người, không chỉ không có được tình yêu, mà ngay cả yêu Dĩnh nhi cũng không thể.” “Không, sẽ không.....” Diễm Hạo lắc đầu điên cuồng. Bảo bối Dĩnh nhi của hắn sao lại không thể yêu được chứ? Bảo bối Dĩnh nhi của hắn nhất định sẽ hạnh phúc. “Người.....” Dung Diễm Diễm còn định nói gì đó, nhưng bị Cận Dĩnh khoác y phục của hắn lao ra cắt đứt. “Mẹ, không cần nói.” Trên đường vào đây, Cận Dĩnh hoàn toàn nghe được trận đàm phán của hai phe này. “Dĩnh nhi.....” Diễm Hạo kinh ngạc. “Nàng.....” “Ta cũng nghe được.” Cận Dĩnh mỉm cười giống như nữ nhân chân chính, điều trước đây chưa bao giờ có. “Dĩnh nhi.....” Trong khoảng thời gian ngắn Diễm Hạo không biết nên giải thích như thế nào. “Không cần phải nói gì cả, ta có quyết định của ta.” Cận Dĩnh im lặng nhìn sang cha mẹ mình. “Cha, mẹ, Dĩnh nhi quyết định muốn thoát khỏi quan hệ với hai người.” “Dĩnh nhi?” Diễm Hạo ngạc nhiên nhìn nàng. Nàng có biết nàng đang nói cái gì hay không? “Người vẫn còn để ý việc người là cô nhi, vậy ta dứt khoát thay đổi thành một cô nhi cũng tốt lắm.” Cận Dĩnh sử dụng phép khích tướng. “Nếu từ đầu tới cuối người không cảm thấy nơi này là nhà của người, vậy ta cũng không cần cái nhà này, giống người cũng tốt.....” Diễm Hạo kích động muốn giải thích: “Không phải như thế, đây là nhà của ta, nhưng chính vì đây là nhà của ta, cho nên ta không thể làm cha mẹ..... thất vọng.” “Chúng ta cũng không có yêu cầu người dùng loại phương thức này để không làm..... thất vọng chúng ta, nếu như người thật sự muốn báo ân” Lời của Dung Diễm Diễm lại bị Cận Dĩnh cắt ngang. “Mẹ, vô dụng thôi, tim của hắn không có mở ra, phương pháp này vô dụng.” Cận Dĩnh cười quẩy rữ, dường như trong một đêm đã trưởng thành rất nhiều. “Ta cũng không muốn cùng hắn chỉ có quan hệ như vậy, ta phải khiến cho việc hắn yêu ta biểu hiện hết ra mới được.....” “Dĩnh nhi!” Diễm Hạo lại kinh ngạc. Nàng..... Dường như có gì đó không giống..... Chẳng lẽ là bởi vì..... bởi vì..... Hắn thật không dám nghĩ đến..... “Rất tốt.” Dung Diễm Diễm cười nhìn Dĩnh nhi. Con gái của nàng thật sự đã trưởng thành. “Dĩnh nhi, thoát khỏi quan hệ là không thể.” Cận Tử Thần vẫn luôn trầm mặc này giờ đột nhiên lên tiếng. “Trò đùa này hơi quá rồi, đây chỉ là cách con nói bên ngoài thôi, rốt cuộc là con muốn gì?” Cận Dĩnh mỉm cười xinh đẹp nhìn phụ thân: “Cha, người thật là lợi hại, ta thật muốn rời sơn trang đi lưu lạc bên ngoài giang hồ một chút.” Nàng chẳng qua là không muốn ở trong sơn trang được che chở như hoa, nàng phải đi ra ngoài đối mặt với thực tế, một mặt là kích thích hắn, một mặt là..... nàng cũng muốn biết đến tận cùng là hắn chịu đau khổ gì, đến tận cùng là cái gì khiến hắn thành ra như vậy, không dám đối mặt với tình cảm thật của mình..... Quan trọng hơn là, chỉ có đánh cuộc như vậy, nàng mới có thể thấy chân tình của hắn. “Như vậy sao được?” Diễm Hạo dẫn đầu với một phiếu chống. Trừ khinh công ra, căn bản là một chút võ công Dĩnh nhi cũng không biết, sao lại có thể để nàng ra ngoài xông xáo giang hồ? Ngay cả việc nàng đi lung tung trên đường cũng khiến hắn ngại việc nàng gặp nguy hiểm. “Tại sao lại không được?” Cận Dĩnh cùng Diễm Hạo giảng co: “Người hạn chế ta khắp nơi, đem ta biến thành đáng vẻ người cảm thấy người không xứng với ta, người rất vui sao? Dù một chút ta cũng không muốn mình ngồi tit61 trên cao, để cho người cảm thấy người không xứng với ta.” “Việc này không có liên quan.” Trần Diễm Hạo nổi gân xanh. Chẳng lẽ nàng không biết xông xáo giang hồ có nhiều nguy hiểm hay sao? “Ta mặc kệ liên quan hay không.” Cận Dĩnh chạy như bay đến bên người Cận Tử Thần, ôm cánh tay của hắn. Cận Tử Thần không

lên tiếng, chỉ nhìn tiểu nữ của mình cười cười. Nàng thật sự đã trở thành người lớn..... "Cha, cha đồng ý với con, có được hay không?" Nàng xuất chiêu làm nũng, dùng giọng nói nhõng nhẽo cầu xin Cận Tử Thần. "Không được! Cha, ngàn vạn lần người không thể....." Diễm Hạo còn muốn dùng toàn lực ngăn cản. "Được." Ngược lại, Cận Tử Thần hoàn toàn sáng khoái đáp ứng. "Dĩnh nhi, con muốn làm sao thì cứ làm vậy, cha theo con." Chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của nữ nhi, sao hắn có thể không giúp nữ nhi đây? "Phụ thân thật tốt, cảm ơn cha." Cận Dĩnh vui vẻ lượn vòng quanh hắn. "Cha, cảm ơn người, mẹ, cảm ơn mẹ nha, cảm ơn mẹ đã giúp ta....." Nàng không quên cảm tạ công lao lớn nhất của Dung Diễm Diễm. "Cha, người....." Diễm Hạo thật sự muốn điên rồi. Từ trước đến nay, phụ thân hắn luôn làm việc cẩn thận, sao giờ lại có thể đồng ý loại yêu cầu vừa nguy hiểm vừa vô lý này của Dĩnh nhi? "Cha, mẹ." Cận Dĩnh làm như không thấy sự tồn tại của Diễm Hạo. "Vậy ta về phòng thu xếp hành lý trước, à, không cần, hành lý cũng không cần sắp xếp, ta trở về ngủ một giấc thật ngon, ngày mai ta sẽ xuất phát." "Được, được đi nhanh lên." Dung Diễm Diễm vừa gật đầu vừa dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Cận Dĩnh. Vì sao nà đến đây lâu như vậy, cũng chưa thấy loại chuyện xông xáo giang hồ này rơi vào đầu nàng? "Vậy ta về phòng ngủ trước." Cận Dĩnh nhảy cẫng lên, chạy về phía phòng mình, vẫn như cũ, không thèm nói với Diễm Hạo câu nào. "Cha, người....." Diễm Hạo nhìn sự tình phát sinh ngoài ý hắn, trên mặt tràn ngập giận dữ cùng không thể tin nổi. "Ta đang giúp các người." Cận Tử Thần thâm ý nói. "Giúp ta?" Trong mắt Diễm Hạo hiện lên sự hoang mang. "Chính vì giúp người, nên mới để nó ra khỏi cửa." Cận Tử Thần vẫn cười thật quỷ dị. "Vì giúp ta nên để nàng ra khỏi cửa?" Diễm Hạo nhíu mày. "Cha, người thật lòng muốn để nàng đi lưu lạc ở ngoài sao?" "Phải." Cận Tử Thần gật đầu một cái, mỉm cười. "Tiểu nữ đã trưởng thành, nên để cho nó đi ra ngoài cho biết." Hiển nhiên là cha bị mẹ truyền bá tư tưởng nam nữ ngang hàng, cho nên mới có thể đồng ý cho Dĩnh nhi – ngay cả gà cũng không đấu lại ra cửa tung hoành thiên hạ. Diễm Hạo cắn răng: "Được." Trong mắt hắn lóe lên sự quyết: "Nếu người đã cho nàng đi, vậy ta cũng không thể làm gì hơn là đem công việc của ta giao cho người khác." "Ý của người là?" Cận Tử Thần cười thâm. Tâm ý bảo vệ Dĩnh nhi của lão đại đã rõ ràng như vậy, còn có thể giấu đến khi nào? "Rất đơn giản, ta muốn nghỉ phép!" Diễm Hạo nhếch mép, lộ ra nụ cười nhất định phải được. "Nàng muốn đi, ta cũng muốn đi." "A?" Ngoài mặt Dung Diễm Diễm giả vờ như không tin tưởng lắm nhưng trong lòng vô cùng thoải mái. "Tại sao người lại đi theo nàng? Như vậy còn gọi là xông xáo giang hồ nữa?" "Hai người không được ngăn ta." Diễm Hạo cười lạnh. "Nàng có thể ra khỏi cửa, sao ta lại không thể ra khỏi đây?" "Nếu là như vậy, không phải là rõ ràng ở cùng một chỗ với nàng sao?" Dung Diễm Diễm nhíu mày: "Người cho rằng loại trò chơi ta đuổi theo người này rất vui sao?" Diễm Hạo trầm mặc, hồi lâu mới nhìn sắc bén nói: "Ta đã nói rất rõ ràng, ta sẽ bảo vệ cả đời nàng, nhưng không phải là đại trượng phu của nàng, ta không xứng." "Đầu óc của người bớt ngốc lại một chút đi." Suýt nữa Dung Diễm Diễm muốn dùng thủy chùy đập chết Diễm Hạo. Thiệt là, lại tiếp tục như vậy nữa, nàng thật muốn bảo con gái bỏ chuyện yêu đương này đi. Dĩnh nhi thật đáng thương, sao lại có thể yêu loại nam nhân này chứ? "Quên đi, người muốn đi thì đi, ta cũng không thể đem người cột vào nơi này, nếu như Dĩnh nhi không có ở đây." Mắt Cận Tử Thần sáng lên. "Nhưng mà, khi trở về, trừ phi người thừa nhận yêu nó, nếu không, ta sẽ không cho người đụng vào nữ nhi của ta, thậm chí đem nó giam lại, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì." Diễm Hạo nhìn chằm chằm Cận Tử Thần. Người nói, là nữ nhi của người. Trong này chứa hàm ý rõ ràng, cha, không có ý định thừa nhận hắn, mà ý đồ sau lưng hắn cũng hiểu, cha muốn chia rõ giới tuyến, không để cho hắn gánh trách nhiệm đến chết. Nhưng mà, hắn không muốn buông tay. Đó là phương thức hồi báo duy nhất của hắn. Diễm Hạo mỉm cười: "Cha, người yên tâm, ta sẽ chiều cổ mọi người thật tốt." Câu trả lời này, suýt nữa khiến cho người bảo vệ con gái như Dung Diễm Diễm tuyệt khí bỏ mình!

6. Chương 6

Trên đường mòn vào trấn, một nam một nữ đang giằng co kịch liệt.

"Người đừng đi theo ta nữa có được hay không!" Cận Dĩnh nhanh chóng chạy, muốn đem cái đuôi đặc biệt sau lưng bỏ lại thật xa.

"Không được." Diễm Hạo trầm giọng nói, không thể để nàng đi một mình được. "Người thật là kỳ quái,

nếu không quan tâm ta, lại đi theo ta là ý gì?” Cận Dĩnh cố ý buông lời khích hấn. “Ta muốn bảo vệ nàng.” Nàng là sứ mạng của hấn. “Ta mới không cần được bảo vệ.” Cận Dĩnh chép miệng, làm mặt quỷ với hấn. “Ta muốn đi để khảo nghiệm quá khứ trước đây của ngươi, làm ơn đừng can thiệp tự do của ta.” Mặt Diễn Hạo trầm xuống: “Ta là ca ca của nàng, có trách nhiệm bảo vệ nàng.” “Tự ta có thể bảo vệ ta.” Cận Dĩnh quật cường thẳng thắn lườm hấn, chỉ cần nghĩ đến việc hấn vẫn còn kiên trì nói hấn là ca ca của nàng, trong bụng nàng liền đầy lửa giận. Rõ ràng là hấn cũng rất yêu nàng, không phải sao? Sao lại dám đem tình yêu mãnh liệt đè nén thành tình thân vậy? “Ngươi cho rằng đây là cách ngươi bảo vệ ta, thật ra thì chẳng qua là ngươi làm tổn thương ta, ngươi có biết hay không? Chân chính bảo vệ ta chính là đem ta ôm trong ngực và nói ngươi yêu ta, ngươi làm được sao?” Tâm tình kích động lên đến não, Cận Dĩnh bình tĩnh nhìn hấn, đem lời trong lòng nói ra: “Không làm được thì cái gì cũng đừng nên nói!” “Dĩnh nhi.....” Diễn Hạo kinh ngạc nhìn nàng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì. “Thôi, ta không muốn tiếp tục tranh luận với ngươi, ta muốn hành tẩu giang hồ thoải mái, sướng khoái, tự nghiệm.” Cận Dĩnh điều chỉnh lại cảm xúc, không để tình cảm lúc nào cũng buồn bã. “Điều đầu tiên là.....” Nàng đảo tròn con mắt: “Ngươi nói ngươi từng là đứa an mày nhỏ phải không? Nếu như vậy, tự nhiên ta cũng muốn thử một lần!” “Cận Dĩnh!” Trong lòng Diễn Hạo phức tạp rối rắm. “Dù sao thì ngươi cũng đã đồng ý với cha sẽ không đụng chạm ta, cho nên ngươi đừng có bắt ta, hạn chế tự do của ta.” Cận Dĩnh cười đắc ý, nhìn chân mày hấn nhíu lại, trán nổi gân xanh. Hừ, lần này đừng mơ cản ta! Nàng muốn bỏ địa vị cao quý của mình đi! Là tiểu thư khuê các, làm gì có lợi đâu! Chỉ bức hấn lui mà thôi! Thay vì như vậy, nàng thà khiến mình trở nên giống hấn, sau đó để hấn phát hiện, giữa bọn họ thật sự không có khoảng cách, để cho hấn không còn tự ti nữa! ***** Kết quả, cuộc sống làm khát cái của Cận Dĩnh chính là cuộc sống phú quý! Không phải là nàng không có cố gắng sắm vai nhân vật. Trên thực tế, nàng đã rất nghiêm túc học tập tinh thần tráng sĩ, đem bỏ hết tiền tài tùy thân của mình, hơn nữa còn dùng bùn đen trát lên khiến mình vừa bẩn vừa hôi thúi, sau đó đến chợ chọn một vị trí trải nghiệm cuộc sống ăn xin. Vừa bắt đầu rất thuận lợi, nàng rất nhanh có thu nhập, hơn nữa số tiền thu nhập của nàng.....Khi nàng len lén quan sát ngân lượn bên trong chén cơm tên khát cái cách vách, dường như số tiền thu nhập của nàng có hơi nhiều khác thường. Sau đó nàng từ từ phát hiện ra chỗ không đúng, chính là.....Những nhân sĩ ném ngân lượn cho nàng, chính là người của Vô Danh sơn trang, mặc dù người trong Vô Danh sơn trang nhiều đến mức không thể khiến cho người ta nhớ rra ai với ai, nhưng nhìn khuôn mặt luôn có ấn tượng, dĩ nhiên là nàng nhớ những người này đều là thuộc hạ của hấn. Tiếp tục như vậy còn là trải nghiệm cái gì chứ? Căn bản là hấn ngăn chặn người khác đến gần nàng, trước mặt nàng đi tới đi lui đều là thủ hạ của hấn, làm gì còn ai có cơ hội đến gần nàng? Hơn nữa, đừng nói là trải nghiệm cuộc sống của khát cái, chính là trải nghiệm cuộc sống của Đại tiểu thư được ủng hộ ra sao! Thậm chí hơn lại không phải là chuyện này, mà là khi nàng bình tĩnh xác định lại, mới phát hiện tên khát cái đồng hành cũng là thủ hạ của hấn, còn trải nghiệm cái gì nữa! Chắc hấn không nghiêm chỉnh tới mức mua lại chợ chứ? Hấn làm như vậy thật sự rất quá đáng, không thể đem nàng nuôi thành hoa mẫu đơn trong vườn được! “Chủ nhân của các người đâu?” Cận Dĩnh nổi giận đứng dậy kéo áo đồng nghiệp bên cạnh, tức giận hỏi. Nam nhân này không thừa nhận yêu nàng còn chưa tính, tại sao phải ngăn cản đường của nàng? “Ta.....Không có.....” Hồngбет, bị phát hiện, dấn dập hấn để nhận biết như vậy sao? “Cái gì mà không có?” Cận Dĩnh buồn bực không biết nên làm thế nào cho phải. “Ta.....” “Ngươi cải trang thành tên khát cái không biết ứng phó như thế nào. “Cái gì mà ta với ngươi? Hấn đâu?” Cận Dĩnh nổi giận dùng đũa. “Hấn.....ta.....ta không biết.....tiểu thư.....” “Rất cục chân tướng cũng lộ ra. “Được, được.” Dù sao hấn cũng đang ở chỗ không xa. Cận Dĩnh hung hăng cắn răng, quyết định: “Nếu hấn dám phá hư trải nghiệm làm khát cái của ta, ta sẽ làm chiêu ác hơn!” Đã nghe qua bản mình chôn cha, chắc chưa nghe qua bản mình chôn ca ca đâu nhỉ? Thật sự là nàng ước gì có thể đem cái danh nghĩa huynh trưởng của hấn đem chôn đi! ***** “Đáng chết, đến tốt cùng là nàng muốn làm cái gì?” Nhìn thấy nàng cầm ngân lượn mà hấn phân phó thuộc hạ ném vào cái chén rách nát, chạy đến cửa hàng y phục, mua một bộ quần áo tang mặc vào, Diễn Hạo hỗn hển xuất hiện trước mặt nàng. “Bản mình chôn ca ca.” Cận Dĩnh lạnh lùng lườm hấn một cái, vòng qua người hấn đi về phía trước. “Bản mình chôn ca ca?” Diễn Hạo giận đến mức muốn đem nàng úp xuống, đánh một trận vào mông nàng. “Đúng vậy.” Cận Dĩnh cố ý trưng ra bộ dạng vô tội cười thật đẹp: “Người khác bán mình chôn cha, ta bán mình chôn ca ca, có phải là cảm động hơn không? Ngay cả ca ca ta cũng nguyện ý đem mình đến để chôn hấn, loại chân tình này nhất định có thể chấn động thiên địa quỷ thần.” “Nàng.” Diễn Hạo hung hăng trợn mắt nhìn nàng, cả buổi không thể nói ra câu nào. Từ khi bắt đầu đêm kia, nàng cũng không còn là cô gái nhỏ nghe theo hấn mọi chuyện nữa, mà biến thành tiểu nữ nhân đối nghịch mọi

chuyện với hắn, chọc hắn tức giận. "Người tức giận sao?" Cận Đình cười ngọt ngào, cố ý muốn chọc hắn: "Người không nên tức giận, ca ca, ta nói với người nha, mặc dù hiện tại chẳng qua là ta đang diễn, nhưng nếu như người thật sự xảy ra chuyện gì, mà nhà chúng ta lại trở nên rất nghèo, ta nhất định cũng sẽ bán mình chôn người!" Nghe vậy, Diên Hạo không kiềm chế được nữa, phát ra âm thanh như sư tử rống: "Cái bộ dạng này của nàng còn ra thể thống gì nữa!" Nàng thật đáng chết, bây giờ càng lúc càng quá đáng! Cho tới bây giờ hắn cũng chưa bao giờ tức giận với nàng, không! Phải nói là cho tới bây giờ nàng cũng chưa làm chuyện gì hoang đường khiến cho hắn tức giận! "Ta chính là như vậy." Cận Đình cười mà không cười: "Ta vốn không phải là tiên nữ, mà là một người bình thường không hoàn mỹ! Người muốn đem ta trở thành cái gì?" Nàng cố ý kích hắn. Thật ra thì hắn luôn cho rằng không xứng với nàng. Nếu hắn cũng cứ cố chấp như vậy, nàng cũng chỉ có thể tiếp tục cố chấp đem hết phần tác yêu tác quái trong người nàng ra dùng. "Nàng!" Diên Hạo nặng nề nhũn mày. "Ta không có nói nàng là tiên nữ, nhưng nàng làm như vậy thật.....thật....." "Người nghĩ thế nào cũng được, tốt nhất người nên thay đổi cách nói ta không xứng với người đi. Nếu người thật sự sẽ nói như vậy, ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ về chuyện trở thành thê tử." Ngoài miệng thì Cận Đình cười cười nói, nhưng trong lòng thật sự nghiêm túc. "Ta vĩnh viễn sẽ không nói nàng không xứng với ta!" Diên Hạo vội vàng rống lên, phát hiện ra mình thất thố, mới nhanh chóng đổi lời: "Nhanh chóng về nhà đi!" "Không muốn!" Cận Đình trả lời không cần suy nghĩ. "Ta sẽ không trở về nhà với người, mà người bây giờ cũng không có quyền đem ta trở về, không phải sao?" Nàng lại lấy lời phụ thân giao phó làm bùa hộ mạng lần nữa. "Ta quyết định bán mình tống ca ca, thì sẽ bán mình tống ca ca. Nếu như người không bắt đầu ghét ta, không chân chính thừa nhận người yêu ta, thì ta sẽ không từ bỏ quyết định này!" Thân thể mềm mại của nàng tự như một làn khói biến mất trước mặt hắn, mà Diên Hạo chỉ có thể nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm, trong lòng muốn giết người! Đáng chết, sao nàng lại biến thành người hắn không có cách nào khống chế như thế này? Nhưng mà, càng đáng chết hơn, hắn lại bị vẻ kiêu kỳ mạnh mẽ của nàng hấp dẫn, cái loại tình cảm đó, chắc chắn không phải là tình thân giữa huynh muội. Không được, không phải là như vậy, không phải là như vậy! Khi hắn muốn cầm thứ gì đó thật chặt, đem tất cả mọi thứ khống chế trong tay, mọi người và sự vật, bao gồm cả chính lòng hắn, thì lại không thể khống chế được nữa! ***** "Đứng lên." "Không muốn!" "Nàng đứng lên cho ta." "Không muốn!" Náo nhiệt cả một khu chợ, mà tâm điểm chính là Cận Đình cùng Diên Hạo. Thuộc hạ của Diên Hạo vây thành vòng tròn bên ngoài, ngăn cản đám đông chẳng chịt xung quanh. "Chết tiệt! Tại sao nàng lại không chịu đứng lên?" Diên Hạo nhũn mày, cảm giận muốn đưa tay kéo người nhưng lại không dám ra tay. "Tại sao ta lại phải muốn đứng lên? Ta rất vất vả mới có thể biến mình thành như vậy, hơn nữa đã đến nơi này sao lại phải đứng lên? Ngược lại là người, người vây hãm nhiều người ở nơi này như vậy, hại ta không có ai đến nhìn, đến bây giờ cũng không có ai chịu đến mua ta!" Cận Đình cảm hận nhìn hắn chằm chằm. "Nàng!" Vừa nghĩ tới việc nàng làm ra loại ý đồ quỷ quái này, hắn đã rất muốn bắt nàng lại sửa chữa một phen. "Đến tốt cùng là tại sao nàng lại làm ra loại chuyện này? Làm đại tiểu thư an toàn ở trong sơn trang có cái gì không tốt?" "Dĩ nhiên là không tốt, ta ở trong sơn trang làm đại tiểu thư sẽ không lấy được người yêu, vậy không bằng ta ra ngoài bán mình chôn ca ca một lần, xem có một chút cơ hội có thể khiến người yêu ta hay không." Cận Đình cau mày. "Người cho rằng ta thích bán mình chôn ca ca sao? Người không biết loại việc này rất ngu xuẩn sao? Người cho rằng vì sao ta phải bán mình chôn ca ca, còn không phải là vì người?" Nói tóm lại, nếu đầu óc hắn tiếp tục ngu ngốc nữa, nàng sẽ không ngại cực khổ tiếp tục làm thêm mấy trò vui đùa nữa, dù sao tất cả cũng là để cứu vớt đầu óc hắn. "Vì ta? Nàng vì ta mà bán mình chôn ca ca?" Diên Hạo nhướng mày, cố ý xuyên tạc ý nàng: "Đến tốt cùng là nàng vì ta cái gì? Rửa ta chết sao?" "Rửa người chết?" Vừa nghe tới mấy lời mới mẻ này của hắn, tâm tình giao động, lập tức mở miệng ngăn cản hắn: "Thật sự là ta rất muốn đem đầu óc chết bầm của người đi chôn!" Rống một câu, nàng tức giận xoay đầu, trừng mắt thuộc hạ ở phía sau lưng nàng: "Mau tránh ra!" Thuộc hạ của hắn cũng sợ một chút, đành phải lui về phía sau một bước. "Không cho phép!" Khi hắn ra lệnh, thuộc hạ của hắn lại tiến lên hai bước. Bây giờ lại dựa gần nàng, thật là chương ngại vật đáng ghét trên đường! "Mau tránh ra! Bỏ đại tiểu thư muốn qua, nếu các người còn dám cản trở ta như vậy, ta lập tức gửi thư về nhà, mời cha tới giúp ta!" Nàng trực tiếp mang cha ra. Lần này thuộc hạ của Diên Hạo lâm vào tình thế khó xử, biết không nên nghe chủ tử ra lệnh, mà là nghe uy hiếp của muội muội chủ tử. "Không được! Nếu không các người liền chờ đó đến khi nàng gửi thư về nhà đi." Cận Diên Hạo lại quát nạt, khiến cho đám thuộc hạ ngoan ngoãn đứng yên không dám động đậy. "Mau tránh ra!" "Không cho!" "Mau tránh ra!" "Không cho!" Hai người lại tiếp tục ta tranh người đầu, ai cũng không chịu thua, khiến cho Cận Đình thật sự quá mệt mỏi, tất cả ủy khuất bị hắn hung hăng áp chế rồi cuộc cùng phát, nàng không thể nhịn được nữa lên tiếng khóc

lớn. ***** Giữa tiếng ồn ào của chợ, khi truyền ra âm thanh khóc lớn của cô gái liền khiến ọi người bu tới. "Nơi đó đang xảy ra chuyện gì?" Tất cả mọi người đi ngang qua đều tự động bon chen vào bức tường người. "Cho qua, cho qua." Những người đi đường kia sống chết một phen, dùng hết sức lực của mình, chen chúc đẩy hết người của Vô Tranh son trang vào sát trong. "Nàng đừng khóc mà, Dĩnh nhi....." "Tâm điểm bên trong, Diễn Hạo tay chân luống cuống cố gắng khuyên nhủ Cận Dĩnh đang thút thút không dứt. Nói thật, cái gì hấn cũng không sợ, chỉ sợ duy nhất nước mắt của nàng. Lúc nàng thút thút, cho dù hấn có muốn ngăn cản thế nào cũng không thể nói ra, chỉ cầu nàng không khóc. Cho nên, khi còn bé đã dạy nàng không được khóc, lâu ngày, nàng cũng tạo thành thói quen không dễ dàng khóc, nên khó có thể khiến cho hấn hoảng loạn. Chẳng qua là gần đây, dường như nàng càng lúc càng thích khóc, mỗi lần khóc sẽ khiến cho hấn không biết nên làm thế nào cho phải, giống như bây giờ, cho dù nàng muốn treo biển hiệu bán mình chôn ca ca lên lưng hấn, chỉ sợ hấn cũng phải ngoan ngoãn gật đầu. "Ồ...ô.....ô....." Dĩ nhiên là Cận Dĩnh phát hiện ra hấn đang hoảng hốt, vì vậy càng khóc lớn hơn. "Vị cô nương này, nàng sao thế?" Vị cô nương xinh đẹp như vậy lại đang khóc tất nhiên sẽ chạm tới lòng người qua đường ắt, bính, giáp..., tất nhiên sẽ vội vàng tiến đến hỏi thăm. "Nàng không có sao." Diễn Hạo dùng ánh mắt sắc bén quét hết một vòng người đứng xung quanh. Bình thường chỉ cần dùng ánh mắt này hấn cũng có thể dọa lui người, nhưng vấn đề là vào lúc này, mọi người lại không chút động đậy, vì nơi này còn có một thứ hấp dẫn hơn khiến bọn họ lưu lại. Ngay cả tiếng khóc thút thút của cô gái này cũng có thể xinh đẹp như vậy. "Ồ.....oa....." Cận Dĩnh nhận ra rằng mình trở thành tiêu điểm của mọi người, lập tức dùng sức khóc lớn hơn. "A, bán mình chôn ca ca?" Cuối cùng cũng có người không cẩn thận nhìn thấy bằng hiệu sau lưng Cận Dĩnh. "Nàng muốn bán mình chôn ca ca." "Cô nương, nàng thật có hiếu, ngay cả ca mà nàng cũng nguyện ý bán mình chôn hấn." Mọi người giả bộ cảm động, nhưng một mặt lại bắt đầu lựa tiền. "cút ngay." Tiếng hô củ Diễn Hạo mặc dù kinh người, nhưng vấn đề là trước mắt có một cô gái tuyệt sắc khóc thê thảm khiến mọi người khó có thể kháng cự sức hút của nàng, đến nỗi hoàn toàn không có người nghe lời của hấn. "Vậy đi, ta trả năm mươi lượng, nàng theo ta có được hay không?" Mỏ miệng kêu trước, người qua đường Giáp dường như muốn nhanh cơ hội này đem nàng đi. "Ta ra một trăm lượng." Nói sau chưa chắc thua! Huống chi người qua đường Ất không muốn thua, mỹ nhân trước mắt này muốn làm cho người ta thêm nhỏ dãi. "Ba trăm lượng." Người qua đường Bính không đếm xỉa gì. "Năm trăm lượng!" "Bảy trăm lượng!" "Chín trăm lượng!" "Một ngàn lượng!" Giá cả không ngừng tăng lên, không khí càng lúc càng sôi s9ong65, cho đến khi Diễn Hạo nổi cơn điên móc ra hai mươi vạn lượng ngân phiếu, ném xuống đất trước mặt nàng. "Nàng, ta muốn! Các người đừng mong giành được!" Hai mươi vạn lượng ngân phiếu vừa xuất hiện, đoàn người trợn tròn mắt, một đám người đứng yên nơi đó, nhìn Diễn Hạo một chút, lại nhìn đến đám ngân phiếu trên mặt đất, sau lại nhìn mỹ nhân khuynh thành thêm chút nữa, mặc dù cảm thấy không cam lòng nhưng phải suy nghĩ một chút. Người ta ném ra hai mươi vạn lượng, bọn họ không có, làm sao có thể so bì với hấn? Nhưng mà nếu muốn bọn họ phải mông rời đi, bọn họ cũng không nguyện ý, dù sao cũng có thể nhìn mỹ nhân lâu một chút. Dĩ nhiên là bọn họ cũng muốn xem kịch vui. "Hai mươi vạn lượng?" Cận Dĩnh ngồi xổm xuống, nhặt đám ngân phiếu lên, sau đó chậm chạp đứng dậy. "Nô tỳ trị giá nhiều đây sao? Đại gia ngài chớ nói đùa." Nàng đem toàn bộ ngân phiếu nhét vào trong tay Diễn Hạo. Sắc mặt Diễn Hạo đã khó coi tới mức không từ ngữ nào hình dung nổi. "Vị đại thẩm này, người vừa mới ra giá bao nhiêu?" Cận dĩnh đi về phía số ít nữ giới trong hiện trường, ánh mắt của nữ nhân này không giống những nam nhân kia, dường như mỗi người bọn họ muốn lột sạch y phục của nàng, có lẽ sẽ tương đối an toàn. "Ba ngàn lượng." "Được rồi, vậy ta đi cùng người." Cận Dĩnh nói không chút lưỡng lự, hoàn toàn không biết nàng đem mình bán ở nơi có nhiều đàn ông hơn. Không sai, vị đại thẩm này là má mì Danh, nơi mà nàng ta muốn dẫn Cận Dĩnh đi, ngoại trừ kỹ viện, thì không còn nơi nào khác.

7. Chương 7

Dường như yêu có điểm phức tạp.

Từ chối không để mình thành trách nhiệm của người.

Lại cam tâm tình nguyện

Làm gánh nặng ngọt ngào cả đời của người.

Phát hiện ra mình lại đi vào đại bản doanh của sắc quỷ này,
đầu tiên, Cận Đình tức giận mình tại sao lại không chọn nơi an toàn
nhất, sau đó lại nghĩ lại, như vậy cũng tốt, để nàng vào nơi này có thể
tự trải nghiệm cuộc sống tốt hơn.

Hơn nữa, rõ ràng là nàng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nguy
hiểm nào, bởi vì có một nam nhân nhất định sẽ ra mặt bảo vệ nàng! Nàng
còn khấn trương làm gì? Tốt nhất là an tâm ở đây căn hộ đưa uống trà.

Căn hộ đưa uống trà?

Đó là tất nhiên!

Vốn là cô nương nào khi đến đây đều phải học tập các loại
tay nghề, mới có thể đi ra gặp khách, nhưng mà nàng vốn là tài nữ tinh
thông tất cả cầm kỳ thi họa, ngay cả sư phó do kỹ viện mời tới cũng thua kém nàng, vậy nàng còn phải học
sao?

Còn về phần kỹ xảo hầu hạ nam nhân? Má mì Vương Đại Dung nói rằng nàng là cô nương xinh đẹp, trong
sạch, càng không xun xoe, nam

nhân càng yêu, cho nên nàng không cần bắt chước học gì cả, cứ cần ở chỗ này căn hộ đưa uống trà.

Xem ra nàng thật sự là có số làm Đại tiểu thư, ngay cả đi

tới kỹ viện mà mạng cũng tốt như vậy, có thể quá khoa trương hay không?

Trải nghiệm cuộc sống? Nàng chỉ cảm thấy cuộc đời nàng thật sự quá tốt, một chút bi thảm cũng không có.

Nhưng như vậy thì cũng chẳng có gì tốt, mục tiêu tìm hiểu cuộc sống trước kia của hần hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng mà dù sao cũng không có quan hệ gì nữa! Dù sao thì

nàng cũng khiến hần nổi giận lôi đình, chỉ cần khiến lửa giận của hần

tới cực điểm làm hần muốn nổ tung, phải thừa nhận là hần rất yêu nàng,

là được rồi!

Bình thường đã có nhiều người đến kỹ viện Thiên Hương Lâu,

nhưng hôm nay còn tụ tập nhiều hơn nữa chỉ vì tin đồn là hôm nay cô

nương nổi danh quốc sắc thiên hương sẽ ra đón khách, hơn nữa còn để cho

mọi người tham gia ra giá tại Thiên Hương Lâu để được đêm đầu tiên của

nàng.

Giờ phút này, bên trong Tiễn viện của Thiên Hương lâu náo

nhiệt cực kỳ, không phù hợp không khí tản mát vi thương tỏa ra từ một

người, đó là Diễm Hạo.

Hần lạnh lùng mím môi, không nói một lời, trong lòng lửa cháy rừng rực.

Hàng thật sự bán mình đi, còn ngay trước mặt hần!

Đáng chết! Đáng chết!

Từ trước đến nay nàng đều là một muội muội tốt, khéo léo lại biết nghe lời, từ khi nào trở nên lớn mật như thế, dám đem mình bán vào kỹ viện!

Tối hôm nay hấn không dạy dỗ nàng một bữa thật tốt, hấn không gọi là Cận Diễn Hạo!

”Năm trăm lượng!”

”Một ngàn lượng!”

Một ngàn năm trăm lượng!”

”Hai ngàn lượng!”

Thanh âm ra giá của mọi người kéo hấn từ trong cõi thần tiên trở về thực tại, ngược mắt nhìn lên khán đài, nàng dám cười với một đám nam nhân khác!

Đáng chết! Tại sao nàng lại cười với nam nhân khác?

Đáng chết! Đám nam nhân này có tư cách gì mà nhìn nàng cười?

Ngọn lửa chiếm hữu mạnh mẽ cháy lên trong lòng hấn, sắc mặt

Diễn Hạo không thay đổi, nhìn một đám hỗn loạn trước mắt, trong bàn ta

nắm chặt kia hé ra một góc tờ ngân phiếu hai mươi vạn lượng.

Đáng chết, khi đó nàng không chọn mà bỏ tấm ngân phiếu lại

vào trong tay hấn, sau đó chọn một nữ nhân trong mắt trần ngập tiền để

bán mình!

Hiện tại hấn sẽ dùng hai mươi vạn lượng này mua nàng!

Đang lúc mọi người còn huyền não, một tờ ngân phiếu đã được

dùng lực phi qua tất cả mọi người dừng lại trước mặt Cận Đình, sức mạnh

kia vừa nhìn cũng biết không phải người nào cũng làm được.

Mọi người định thần nhìn lại, lại là hai mươi vạn lượng ngân phiếu! Nhiều đó đã đủ mua lại cả kỹ viện này!

Mọi người hoảng sợ, vội vàng theo hướng ngân phiếu bay tìm người đã phi tờ ngân phiếu đó.

Một nam nhân lẻ loi, tuấn mỹ cực kỳ, gương mặt lạnh như băng tràn đầy sức lực mở miệng: ”Hai mươi vạn ngân lượng, mua đêm nay của

nàng! Còn nữa, chuộc nàng về!”

Giọng nói khí thế của hấn vừa hé ra, mọi người rối rít

nhượng bộ lui binh, tự động mở đường về phái trước nhường hấn, để hấn

chậm rãi bước lên phía trước.

”A, công tử?” Lão bản cũng đã nhận ra hấn là người muốn mua

Cận Đình, vội vàng tươi cười: ”Hôm nay chúng ta chỉ nói đến đêm đầu tiên của nàng, không có nói đến chuyện chuộc thân của nàng.”

”Bây giờ nói.” Diễn Hạo hoàn toàn không chấp nhận lời nói khác.

”Công tử, chuyện này.....” Lão bản bị thái độ kiên quyết của hấn làm lúng túng. ”Người có thể.....”

”Không thể.” Diễn Hạo phủ quyết nhanh chóng.

”Như vậy không ổn đâu đại gia.” Lão bản vẫn còn mê mang đầu

óc, ngay lúc hết đường xoay sở, chỉ duy nhất người kiểm chế được Diễn Hạo là Cận Dĩnh cười, ra mặt thương lượng: "Cảm tạ sự yêu thương của ngài đối với tiểu nữ, tiểu nữ có thể bồi ngài ngủ một đêm cũng được, nhưng thật sự nếu muốn chuộc thân.....Người đem đến mười hai vạn ngân phiếu lại không đổi ra, nếu tiểu nữ cứ đi theo người như vậy, sau đó đại nương mới phát hiện ngân phiếu này là giả, vậy người khác sẽ cho rằng tiểu nữ với người thông đồng lừa gạt để ăn uống ở đây."

"Tám ngân phiếu này sao có thể là giả?" Tính hung hăng của Diễn Hạo lại bùng phát. "Đây là ngân phiếu của Vô Danh sơn trang!"

"Uy tín của Vô danh sơn trang mọi người đều biết, nhưng vẫn nên có tâm phòng bị người khác, hơn nữa tám ngân phiếu này của ngài có giá trị lớn như vậy, ta bồi ngài ngủ một đêm liền lỗ vốn, nếu ta bỏ đi theo ngài, không phải là đại nương thua thiệt lớn sao?" Đoán rằng người bình thường chưa từng gặp các đại thiếu gia đại danh鼎鼎 của Vô Danh sơn trang, nên Cận Dĩnh to gan lớn mật không thềm chừa chút mũi nào cho hắn.

"Nàng....." Diễn Hạo giận đến mức muốn giết người.

"Đúng vậy, công tử, nếu muốn đem nàng chuộc về, sáng sớm ngày mai trở lại rồi chúng ta nói chuyện, tối nay sẽ để cho người đưa nàng vào phòng được không?" Má mì chỉ cầu sao cho có thể nhanh chóng đuổi cái vị khách so với thiên vương còn khó giải quyết hơn này đi.

Diễn Hạo im lặng không lên tiếng, chẳng qua là dùng ánh mắt sắc bén nhìn chòng chọc vào Cận Dĩnh.

Cận Dĩnh thấy hắn trầm mặc không nói, vội vàng lên tiếng:

"Đại nương, xem ra vị đại gia tức giận rồi, tối nay cũng không muốn ai bồi hắn, vậy có cần"

Đã đến ranh giới của sự bộc phát, Diễn Hạo không cho nàng cơ hội nói xong lời của mình, hắn nhú mày, bước thẳng lên trên, lướt qua má mì ôm lấy thắt lưng nàng.

"Không có gì nữa! Tối nay, ta muốn nàng!"

Dường như hắn rất tức giận! Rất tức giận! Đến mức không thở được!

Cận dĩnh nhìn vẻ mặt đặng đặng sát khí của hắn, trong lòng nàng ngược lại càng muốn ăn mừng.

Từ sau khi nàng rời khỏi Vô Danh sơn trang, càng lúc càng nhìn thấy nhiều vẻ mặt tức giận của hắn, trước kia chỉ cần hắn hơi giận, nàng liền sợ hắn không thích nàng, nhưng bây giờ nàng càng tổn hết tâm tư chọc giận hắn, bởi vì nàng biết, khi hắn tức giận liền cho thấy thật ra hắn rất quan tâm nàng.

Hơn nữa không phải là loại tình huynh muội, mà là một loại khác.....

"Người ôm ta như vậy làm gì? Người muốn ôm ta đi đâu?" Ngoài mặt Cận Dĩnh giả vờ không ngừng nghĩ, nhưng trong lòng thì hoàn toàn

không phải vậy.

Oa, thật ấm áp nha! Oa, rất có phong độ nha! Oa, thật là giỏi nha!

"Câm miệng!" Diễn Hạo đi thẳng về phía gian phòng mà má mì an bài cho nàng.

"Ừa, làm sao người biết phòng ta ở chỗ nào? A nhất định là

người âm thầm theo dõi ta, tại sao người có thể làm như vậy!!!" Cận Dĩnh không biết sống chết cố gắng náo loạn hấn một trận, dù sao thì mục đích chính của nàng cũng là làm cho hấn tức giận tới mức cực điểm.

"Tại sao ta không thể như thế?" Diễn Hạo không cảm được cơn

giận lớn tiếng quát, hoàn toàn không nhớ thân phận gì khác. Ý thức trách nhiệm về việc hấn là ca ca, nàng là muội muội đã sớm bị hấn quăng lên

chín tầng mây.

"Sao người lại có thể cưỡng ép ôm ta đi như vậy, còn mua một đêm của ta?" Hắc hắc hấn đã mở cửa ra.

"Rõ ràng người chính là ca ca

mà!"

Diễn Hạo đã tức đến mức không còn cảm giác gì khi nghe nàng

nói vậy. Hấn chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện nàng làm trò khoa trương như

vậy, để cho nhiều nam nhân chảy nước miếng, hấn liền hận không thể đem

giết tất cả mọi người cho hả giận!

"Ca ca? Ca ca cái gì? Trong mắt nàng khi nào thì có người ca ca này?" Diễn Hạo thẳng tay ném nàng lên giường.

"Ai da! Bởi vì người không giống ta, ta mới không thêm loại

ca ca này!" Cận Dĩnh kêu lên một tiếng, ngoài mặt giả vờ như rất đau,

nhưng trong lòng lại rất mừng rỡ.

Xem ra hấn thật sự giận, rất giận!

"Không giống nhau? Ai nói ta không giống?" Tức giận của hấn

đã đạt cảnh giới cao nhất. "Loại chuyện đáng chết như vậy mà nàng cũng

làm ra....." Hấn giận tới mức chẳng biết nói như thế nào, sải bước đến

bên mép giường bước lên.

"Ta làm ra loại chuyện gì cũng không có quan hệ gì với

người, uy, người đừng tới nha." Cận Dĩnh giả vờ lo sợ núp ở trong góc

giường, trong lòng đã bắt đầu đốt pháo để ăn mừng.

"Không cho phép!" Sắc mặt Diễn Hạo bình tĩnh tiến vào, kéo nàng vào trong ngực của mình.

"Ta không muốn cùng người làm cái kia nữa, rõ ràng người chính là ca ca của ta, ta muốn cùng với nam nhân khác....."

Lời Cận Dĩnh chưa nói hết, một nụ hôn nóng bỏng đã rơi xuống, lược bỏ hoàn toàn những lời phản kháng của nàng.

"Ta không cần biết nàng có phải là muội muội của ta hay không, tối hôm nay, ta muốn nàng!"

Ha ha ha phép khích tướng thật sự có hiệu quả, nàng muốn hấn là như thế!

”Ta.....” Mặc dù trong đầu Cận Dĩnh rất vui vẻ, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ như không muốn.

Nhưng mà, nàng còn chưa kịp nói gì, đã bị hấn đẩy ra nằm trên giường, mà y phục trên người cũng bị hấn xé rách không còn gì.

”Người.....người muốn làm gì?” Cận Dĩnh vừa nói xong đã hận không thể cắn đầu lưỡi mình! Trên thực tế, động cơ của hấn đã quá rõ ràng.

”Nàng là của ta! Chỉ có thể là của ta!”

Lời nói vừa dứt, hấn quỳ gối ở phía sau lưng nàng, cứng rắn nhét tiểu đê của mình vào bên trong hoa huyết còn khô của nàng vì ham muốn.

”A.....” Cận Dĩnh dùng hết khả năng thả lỏng cơ thể, nhưng vẫn chưa chuẩn bị xong tình huống tiếp nhận xâm nhập của hấn, cảm giác như vừa bị lửa đốt vừa đau đớn. ”Ca.”

”Ta không cho nam nhân khác chạm vào nàng! Nàng chỉ có thể là của ta, có nghe hay không?” Bị nàng ép tới trạng thái điên cuồng, Diễm Hạo đã quên mất cái gọi là thương hoa tiếc ngọc, chẳng qua là không ngừng mượn cớ giải phóng cơ thể để đoạt lấy nàng.

”A.....ca.....ca ca.....” Trên mặt Cận Dĩnh tràn ngập đau đớn, nhưng trong lòng vẫn vui mừng không dứt.

Nàng hiểu hấn để ý đến nàng cỡ nào. Khi hấn rút ra đưa vào, lực đạo mạnh mẽ cùng chiếm lĩnh, như cố gắng bắt lấy.....

Trong đầu vừa nghĩ được đến đây, cộng thêm việc hấn không ngừng rút ra tiến vào, vốn là đang khô khốc, hoa nguyệt đã trở nên ẩm áp và ướt át, theo sự kịch liệt của hấn, thân thể mềm mại của nàng dần dần cảm nhận được cảm giác vui thích, bắt đầu rên rỉ âm thanh trầm bổng.

”Ca ca.....a.....”

”Dĩnh nhi, Dĩnh nhi.....” Không ngừng rút ra tiến vào, lửa giận trong lòng Diễm Hạo từ từ bị thay thế bởi tư vị tuyệt vời khi cùng nàng quần quít.

Mỗi lần vào sâu trong hoa huyết yêu kiều của nàng, tiểu đê hấn sẽ chạm vào một vòng non nớt tận sâu bên trong, khi rút ra tiến vào thì sẽ được ma sát bởi tầng tầng hoa điệp cảm giác sung sướng không dứt!

”Ca.....a.....a.....Ta không nhanh được.....”

Tối nay hấn giống như một loại mãnh thú, dường như trực tiếp đánh bật sự e lệ của nàng, qua mỗi lần lên đến đỉnh, hấn lại tiếp tục

thăm dò, khiến cho hoa huyết của nàng chống đỡ không nổi, rất nhanh vì cao trào liên tục mà rên rỉ cầu xin tha thứ.

”Nhớ, nàng là của ta, cả đời này chỉ có thể là của ta!”

Ngay cả khi nàng đã liên tục cầu xin, hắn vẫn không ngừng xâm nhập nàng, cho đến khi nàng bất tỉnh, hắn mới gieo trọn vẹn vào trong thân thể mềm mại của nàng.....

”Đừng gọi ta dậy, ta muốn ngủ, ta muốn ngủ nữa!” Tối qua bị hắn sửa chữa hết sức thâm thối nên sáng ngày hôm sau, nàng chẳng còn sức mà rời giường.

Hết lần này đến lần khác Diễn Hạo ước gì có thể nhanh chóng mang nàng ra khỏi cái nơi quỷ quái này, không hỏi một tiếng liền giúp nàng mặc y phục, sau đó lôi nàng ra khỏi giường.

”Bây giờ phải đi!” Diễn Hạo không thêm nói, ra lệnh luôn.

”Không muốn.....Tại sao phải đi bây giờ, nơi này rất tốt mà.” Cận Dĩnh biến lòng ngực rộng rãi của hắn làm ổ, ngủ thoải mái.

”Tại sao lại không thể đi bây giờ? Chẳng lẽ nàng còn muốn ở lại đây sao?” Sắc mặt Diễn Hạo lại kém đi nhiều.

”Ở chỗ này rất tốt mà, có sao đâu?” Cận Dĩnh nửa tỉnh nửa mê đáp trả, không biết rằng lời nàng vừa nói khiến hắn tức giận.

”Nàng.....”Diễn Hạo lắc nàng mạnh mẽ. ”Đến tột cùng là có muốn ta sống không hả? Cận Dĩnh Nhi!”

Hử? Cận Dĩnh bị hắn lắc cho không thể ngủ, đột nhiên lại

nghe thấy hắn gọi tên đầy đủ của nàng, không khỏi kinh ngạc trợn to mắt, ngơ ngác nhìn hắn.

Nàng lại làm chuyện gì khiến hắn tức giận sao? Lần đầu tiên hắn gọi tên đầy đủ của nàng, điều này thật là lạ!

”Đi!” Bây giờ hận ta đi, ta nhất định phải đem nàng chuộc về!” Mặc dù ngoài miệng Diễn Hạo nói là đi cùng hắn nhưng trên thực tế còn không để cho chân nàng chạm xuống đất, hay nói cách khác, nàng đang trong trạng thái lơ lửng bị hắn xách đi.

”A.....”Thì ra là lúc này nói cái này sao? Ai da, thật là muốn ngủ quá!

”Nàng không muốn đi? Diễn Hạo nhìn bộ dáng rã rời của nàng, nhíu mắt nói: ”Ta cảnh cáo nàng, nếu nàng dám trốn về, ngay lúc nàng trở lại đây kỹ viện này sẽ bị ta san phẳng!”

”A?” Xem ra đêm qua kích thích hắn rất lớn, hahaha, chơi thật vui.

”Còn nữa.” Thấy nàng trợn to mắt, Diễn Hạo không yên tâm tiến hành dẫn dò kỹ lưỡng: ”Nàng không được cho ta chơi loại trò chơi bán mình này nữa, sau này nếu nàng cả gan xuất hiện ở kỹ viện, ta sẽ dùng mọi biện pháp khiến cho kỹ viện đó đóng cửa chỉ sau một đêm!”

”À.....”Cận Dĩnh gật đầu ra vẻ nghe được, bề ngoài xem ra rất bình tĩnh, thật ra bên trong vui điên cuồng. Xem ra hắn thật sự bị nàng kích thích đến trình độ không còn chịu được rồi!

Nàng vô cùng tin tưởng, nếu nàng thật sự dám "ngựa quen đường cũ", khẳng định là chắc chắn trong thời gian ngắn nhất hẳn sẽ làm được điều mình nói!

8. Chương 8

Người làm gì nữa thế? Người buông ta ra! Buông ta ra! Rõ ràng là phụ thân nói người không thể hạn chế hành động của ta! Người mau buông ta ra!" Cận Đình gào khóc điên cuồng.

Hắn dùng tốc độ so với ông trời thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn đem chuộc khế ước bán thân của nàng về, sau đó liền kéo nàng cửa hàng thời trang, rồi lại đem nàng đến một nhà trọ. Nàng hỏi hắn muốn làm gì, hắn lại không nói, nàng buồn bực muốn chết, định kêu la điên cuồng trên đường. Mặc dù khi nàng kêu la là có thể giành được sự đồng tình từ người khác, nhưng mà cũng rất hiển nhiên, hẳn so với bao công mặt còn đen hơn, dọa sợ tất cả người qua đường muốn cứu vớt nàng, căn bản là bọn họ còn không dám đến gần hắn nửa bước, ngay cả chủ nhà trọ cũng lo sợ, chỉ ngại một khi tính khí hắn không tốt liền đem toàn bộ nhà trọ phá hủy. Cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là không thêm để ý hình tượng, tiếp tục kêu loạn, muốn hắn thả nàng xuống. Nàng vừa kêu loạn vừa cảm thấy thú vị, trước kia khi hai người bọn họ sống chung, loại tình trạng như bây giờ cực ít xuất hiện, từ sau khi nàng rời khỏi Vô Danh sơn trang, mọi thứ liền trở nên khác hẳn. Nàng trước nay đều nghe lời, thì bây giờ trong máu đã có phần tử phản nghịch xuất hiện, còn hẳn luôn cường chặc từ trước tới nay có thể tức giận đến mức đấy, điều này thật sự là rất có ý nghĩa. Mà cực hạn là ở đâu? Nàng rất muốn khiêu chiến thử xem. "Mặc vào." Cuối cùng Diễm Hạo cũng thả nàng xuống, đồng thời ném túi y phục mới mua cho nàng. "Đợi một chút, đây là y phục của nam nhân, sao ta phải mặc y phục của nam nhân?" Cận Đình nhìn chăm chăm túi quần áo kia, trong lòng thật sự không hiểu. Sắc mặt Diễm Hạo bình tĩnh: "Không có lý do, mặc nó vào." Không có lý do gì sao ta phải cải trang thành nam nhân?" Cận Đình còn lâu mới chịu nghe lời mà cải trang. "Dù gì thì ta cũng là một đại mỹ nữ!" "Thay!" Một câu của nàng đánh trúng nỗi đau của Diễm Hạo, gương mặt đẹp trai trở nên chán nản. "Không đổi!" Cận Đình cũng kiên trì. "Trừ phi người nói cho ta biết lý do muốn ta thay nam trang." Nàng cũng không tin là hắn không có lý do gì. "Không đổi! Vậy ta giúp nàng!" Diễm Hạo tức quá liền tự ra tay giải quyết vấn đề. Cận Đình vội vàng dùng hai tay che ngực, lùi một bước dài về phía sau. "Người dám giúp ta thay quần áo, ta liền khóc cho người xem!" Nàng xuất chiêu ra, vẻ mặt nghiêm túc khiến người ta có cảm giác nàng nói được làm được. "Nàng....." Khí thế của Diễm Hạo bỗng mất hoàn toàn. Vừa nghĩ tới cảnh nàng khóc thút thít, hắn liền mềm lòng, không dám ức hiếp nữa, chỉ nhẹ nhàng đưa lên: "Mặc nó vào." Thậm chí ngay cả giọng nói cũng trở nên dịu dàng. "Người phải nói cho ta biết lý do tại sao trước." Thì ra là trong ba chiêu một khóc hai náo ba treo cổ có tác dụng nha, trong đó chiêu thứ nhất là có tác dụng nhất! Nàng phải học thêm mới được. Cận Diễm Hạo như mầy, không vui nhìn nàng: "Trang phục hiện tại trên người nàng còn ra thể thống gì nữa?" "Trang phục của ta?" Cận Đình suy nghĩ một cái liền hiểu ra. Y phục trên người nàng là quần áo từ kỹ viện mà ra, mặc dù đã kín nhất trong số những bộ đồ ở đó nhưng vẫn còn lộ thân hơi nhiều, khó trách từ đầu tới cuối hắn đều ôm chặt nàng vào ngực, không để cho nàng cơ hội thoát ra, chắc là không muốn cho người khác nhìn thấy nàng. "À....." Người tức là vì bộ y phục này sao? Vậy tại sao không mua y phục nữ cho ta mặc?" Nàng mơ hồ biết nguyên nhân nhưng cố ý khích hắn nói ra. "Hừ." Diễm Hạo lạnh lùng hừ một tiếng. "Người không nói lời nào làm sao ta biết được, mà không biết thì làm sao ta đổi?" Cận Đình học được chiêu uy hiếp từ hắn. "Nàng....." Diễm Hạo tức đến mức định cầm y phục mặc luôn cho nàng. "Người dám làm loạn ta khóc cho người xem!" Cận Đình lại xuất tuyệt chiêu. "Nàng....." Quả nhiên, toàn bộ khí thế của hắn lại biến mất. "Mau nói cho ta biết tại sao lại muốn ta mặc nam trang, không cho ta mặc nữ trang, chẳng lẽ người sợ nam nhân khác nhìn ta sao?" Cận Đình mỉm cười hứng thú. Thuận miệng đoán, không nghĩ rằng hắn lại giật mình, sắc mặt trở nên quái dị. "Trên đường đi, nam nhân giống như là muốn nuốt sống nàng, bọn họ không có tư cách nhìn nàng!" Cuối cùng Diễm Hạo cũng chịu nói. "Không đâu, ta cảm thấy không có gì cả, tại sao người lại tức giận như vậy? Không phải là trên đường cũng có một đồng nữ nhân nhìn người như vậy sao?" Cận Đình thần nhiên nói. "Không giống nhau!" Diễm Hạo hậm hực nói. "Ai

nói không giống nhau? Ta cảm thấy rất giống mà.” Cận Đình nhú mào, nghi ngờ tiêu chuẩn của hân. “Những nam nhân kia muốn lột y phục của nàng ra, ăn luôn nàng!” Cặp mắt Diễn Hạo bốc lửa, dường như là rống lên. “Ta thấy những nữ nhân kia cũng không phải là sói đội lột cừu sao?” “Ta có thể bảo vệ mình, nàng thì không!” Diễn Hạo rõ ràng dứt khoát nói thẳng ra điểm khác biệt giữa hai người. “Ai nói ta thì không? Lập trường của ta rõ ràng hơn, xem đi, cho tới bây giờ ta đều không giấu diếm việc ta chỉ thích một mình người, chuyện ta chỉ muốn gả cho người là thật, người thì sao? Người có sao?” Nói tới chỗ này, đổi lại thành nàng tức giận. Rõ ràng tối hôm qua còn ngọt ngào như vậy, thế mà vừa rời giường đã trở thành người khác rồi sao? Thật là một nam nhân hai mặt, tức nhất là không muốn cưới nàng trở về! “Ta.....” Diễn Hạo mở miệng, muốn nói nhưng lại bị nghẹn ở cổ họng: “Nếu nàng không ăn mặc như vậy, những nam nhân kia dám cả gan nhìn nàng, từng ánh mắt một ta sẽ không để lại! Nàng tự nghĩ một chút đi, nàng mặc như không mặc gì vậy!” Hân hỏn hỏn quăng đại vài lời, sau đó nhanh như gió đi ra khỏi phòng, để Cận Đình đang run sợ ở lại. Hân, dường như bị nàng chọc cho tức, dám nói ra lời đe dọa như vậy, thật là làm nàng khó có thể tưởng tượng nổi. Có thể thấy ở một mặt khác thì hân rất tuyệt, hơn nữa còn làm cho nàng thương hân hơn mà thôi! Nhưng mà, đến tột cùng là nàng có muốn hay không muốn là trái ý hân đây? Xem ra còn chưa tốt lắm, tránh cho từng nam nhân trên đường bị hân móc mắt, đến lúc đó hân bị bỏ tù, nàng có thể sẽ là oán phụ! Cùng hân giằng co, chọc hân tức giận cũng phải có một giới hạn, nàng thông minh, nhưng cũng tức thời! ***** Thật ra thì thay nam trang cũng là một thử nghiệm mới, Cận Đình nhảy cẫng trên đường, trong đầu có suy nghĩ này. Nếu như không phải là hân vẫn không cho nàng mặc nữ trang, cưỡng bức nàng thay nam trang thì không chừng nàng đã sớm giở hết thủ đoạn rồi. “Thay nam trang, dường như có thể đi kỹ viện ngắm cảnh một cái, thử nghiệm phong tình cũng được nha.” Cận Đình nhẹ nhàng dùng giọng nam nói, giống như là tự nói chuyện một mình, nhưng mà quan trọng nhất là còn nói cho nam nhân bên cạnh nghe. “Nàng dám!” Quả nhiên vừa nghe xong diễn Hạo đã thay đổi sắc mặt. “Ừ, chắc là không phải người đang nói với ta chứ? Bây giờ ta đã thay nam trang, rất an toàn, không có nam nhân để ý ta.” Lúc này Cận Đình mới quay lại nói chuyện với hân. Nói đến mới thấy buồn cười, sau khi nàng thay nam trang, có rất nhiều thiếu nữ nhìn nàng, chẳng lẽ nàng thay nam trang xong có thể hấp dẫn đến vậy? “Không có nam nhân nhìn nàng nhưng nữ nhân sẽ nhìn nàng! Nàng dám không nghe lời ta đi đến kỹ viện, ta sẽ.....” Diễn Hạo nổi giận đến mức gân xanh đầy trán, nói không nên lời. “Kỳ lạ, nữ nhân nhìn ta thì người để ý làm gì?” Cận đình nhú mào: “Không phải là nữ nhân cũng nhìn người sao?” Nàng không ngại, hân để ý cái quái gì chứ? “Ta không muốn người khác nhìn thấy nàng!” Diễn Hạo tức giận thốt lên, sau đó mới phát hiện sự ham muốn giữ lấy nàng lớn đến mức nàng. “Cho nên mặc nữ trang không được, mặc nam trang cũng không được?” Cận Đình chăm chú suy nghĩ tìm cách chọc giận hân, hiển nhiên không có phát hiện hân đang suy nghĩ phức tạp. “Vậy ta sẽ dứt khoát cởi hết trên phục trên đường cái rồi đi bộ là tốt nhất, như vậy sẽ không sợ người khác nhìn ta, có đúng hay không?” Nàng cố ý cười cười nói, thoạt nhìn thì giống như rất trong sáng đơn thuần. “Nàng.....” Suýt nữa Diễn Hạo tăng xông máu. Nàng có biết nàng đang nói gì không? Ra đời đi thám hiểm không phải chỉ để thế chứ? “Như vậy thật là tốt mà.” Hiển nhiên là Cận đình cười hiên. “Người xem, mặc nam trang nữ nhân nhìn, mặc nữ trang nam nhân nhìn, nếu vậy không mặc gì, có phải là không có ai nhìn đúng không? Ừ, có thể, ta quyết định muốn thử mto65 lần.” Nói xong nàng làm bộ như đang cởi y phục ra. Diễn Hạo nhanh tay kéo tay nàng lại: “Người dám!” “Tại sao ta lại không dám?” Trên thực tế nàng dám mới lạ! Nhưng mà nàng đang muốn kích hân tức giận: “Dù sao bây giờ ta cũng chỉ là đang nghe lời người nói thôi mà, người không muốn nam nhân nhìn ta, lại không muốn nữ nhân nhìn ta, vậy người bảo ta làm sao bây giờ? Đương nhiên là cởi hết y phục, sẽ không có người nhìn nữa!” “Đáng chết, đến tột cùng là nàng có biết đến lúc đó toàn bộ thiên hạ nhìn nàng không?” Diễn Hạo không kiềm chế được quát lên. “A?” Cận Đình giả vờ như không biết, trợn to hai mắt lên. “Có thật không?” “Nói nhảm đương nhiên là thật!” Diễn Hạo hừm hừm nói. “Hình như thế chơi tốt hơn, để cho khắp thiên hạ nhìn ta cũng là một loại trải nghiệm.” Cận đình keih1 động nói: “Vậy ta sẽ cởi quần áo để khắp thiên hạ thấy được!” “Nàng.....” Diễn Hạo muốn ngắt tới nơi rồi: “Nàng dám?” “Tại sao ta lại không dám?” Cận Đình bày ra bộ mặt không sợ trời không sợ đất. “Như vậy sẽ không có nam nhân yêu nàng!” Diễn Hạo tức giận rất nhiều, nhưng cũng tràn đầy lo lắng. “Vậy thì sao? dù sao nam nhân ta yêu cũng không yêu ta, ta còn để ý nam nhân khác có yêu ta hay không làm gì?” Cận Đình nói mto65 câu hai nghĩa: “Hơn nữa, nói không chừng đến lúc đó nam nhân khắp thiên hạ nhào đến muốn yêu ta!” “Nàng.....” Diễn Hạo tức đến mức không nói nên lời. “Người rất giận sao? Cảm thấy ta không phải là tiên nữ trong lòng người sao?” Cận đình cười cười nhìn như thiên thần nhưng thật sự là ác quỷ, đôi mắt tinh anh nhìn hân: “Ta vốn không phải là tiên nữ thánh thiện, ta chỉ là một người bình thường, người vẫn luôn cảm thấy người không

xứng với ta, nhưng àm, nhất định ta sẽ làm cho người biết, ý tưởng đó quá ngu xuẩn!” Nói xong, nàng lập tức bước nhanh, định bỏ hắt lại một chỗ suy nghĩ những lời nàng nói, nhưng mà hắt lại lập tức đuổi theo nàng. ***** “Người không cần khấn trương như thế nữa!” Đọc đường đi, Diễn Hạo giống như là nhắm mắt theo sát Cận Đình, ngay cả lúc nàng muốn vào nhà vệ sinh, Diễn Hạo cũng nhất quyết canh giữ ở phía ngoài, hắt sợ chỉ cần thả lỏng không trông coi, nàng sẽ diễn trò cởi truồng đó. “Ta đã nói với người, bây giờ ta sẽ không cởi quần áo, người không cần nhìn ta chòng chọc vậy được không? Người làm cho hứng thú ăn mít quả của ta cũng mất!” Cận Đình đem xôi mít quả đã ăn được một nửa bỏ trên tay hắt. Cận Đình Hạo nhìn xôi mít quả đột nhiên xuất hiện kia, hơi bị sửng sốt. Kín đáo đưa mít quả cho hắt, chẳng lẽ muốn hắt ăn sao? Mặc kệ, xôi mít quả này không phải là điều quan trọng, quan trọng nhất là..... “Nàng quyết định không cởi quần áo?” Diễn Hạo không nhú mày nữa. “Ta nói, bây giờ ta sẽ không cởi quần áo.” Trên thực tế là vĩnh viễn sẽ không nhưng nhìn hắt khấn trương như vậy, nàng để mặc cho hắt khấn trương hơn nữa. “Bây giờ nàng sẽ không cởi quần áo?” Diễn Hạo lại nhú chặt mày. “Đúng vậy! Bây giờ ta sẽ không cởi quần áo.” Cận Đình cố gắng kích thích khẩu vị của hắt: “Ăn đi, sao người không ăn mít quả? Không ăn mà cầm trên tay như vậy, rất lãng phí.” Nàng dạy dỗ hắt, không thèm nghĩ rằng người mua rồi chỉ ăn một nửa thật ra chính là nàng. “Ta ăn mít quả?” Diễn Hạo cảm thấy không giải thích được. Đột nhiên trong tay hắt có một xôi mít quả đã quá mức kỳ quái rồi, bây giờ lại bị nàng yêu cầu ăn mít quả khiến cho người ta không hiểu nổi. “Tại sao lại muốn ta ăn mít quả? Rõ ràng là chúng ta đang thảo luận chuyện của nàng.” Huống chi, hắt đường đường là một đại nam nhân, ăn mít quả không phải là kỳ quái quá chứ? Cận đình bị hắt hỏi tại sao, bất chợt liền muốn thấy hắt ăn mít quả: “Người không ăn mít quả, ta sẽ không tiếp tục chuyện chúng ta đang thảo luận.” “Nàng.....” Diễn Hạo bị nàng uy hiếp như vậy, đầu tiên là tức giận trợn tròn mắt, sau đó không cưỡng lại được, buồn buồn cắn xôi mít quả. “Hắc, người ăn mít quả cũng rất tuần tú.” Cận Đình nhìn hắt ăn mít quả, tâm tình rất tốt. “trước kia ở trong trang, ta cũng không nghĩ tới sẽ có ngày người sẽ ăn mít quả cho ta nhìn.” Diễn Hạo buồn buồn đảo cặp mắt: “Nàng có gì để nói không?” Vừa nghĩ tới việc ở trước mặt nàng ăn loại đồ chơi của con nít này, hắt liền nổi giận trong bụng. “Ta phải nói gì? À việc quần áo kia sao?” Cận Đình làm như đột nhiên nghĩ đến việc đó. “Bây giờ thì ta nhớ ra việc phải làm rồi, nhưng mà người phải ăn thêm một miếng mít quả nữa thì ta mới suy nghĩ có làm hay không.” “Nàng.....” Hắt lại bị uy hiếp lần nữa! Diễn Hạo tức giận trợn mắt, định nổi giận với nàng. Cận Đình giả vờ sợ hãi vuốt ngực: “Oa, người trợn hai mắt khiến ta sợ hãi nha, một khi ta sợ ta sẽ cảm thấy nóng, mà đã nóng thì ta sẽ muốn cởi quần áo, mà đã cởi quần áo, ngay cả cởi bao nhiêu ta cũng sẽ không biết đâu.” “Nàng.....” Diễn Hạo bị nàng uy hiếp tiếp, nhất thời khí thế xui xuống: “Được rồi.” Hắt trưng bộ mặt như thể không thèm so đo với đứa con nít như nàng thật là dễ thương. Cận đình thầm khen trong lòng: “Vậy người phải ăn mít quả, ta mới có thể cảm thấy người thân thiện, cảm thấy người rất dễ nghe lời, không làm ta nghĩ đến kế hoạch cởi quần áo.” Diễn Hạo liếc nàng một cái, không cam tâm tình nguyện nuốt tiếp một viên mít quả: “Bây giờ thì sao?” “À đúng rồi, ta muốn nói là, bây giờ ta không có ý định cởi quần áo, nên đang tính toán xem nên cởi lúc nào đây?” Cận Đình giả vờ như đang rất suy tư. “Lúc nào là sao?” Dĩ nhiên là Diễn Hạo chú ý tới vẻ sau của nàng. Cận Đình nghiêng đầu, cố gắng suy tư một lúc lâu: “Ta quên mất, nếu ta có thể thấy người ăn thêm một viên mít quả mới có thể nhớ.” “Cận Đình Nhi!” Rõ ràng là nha đầu này muốn chinh hắt! Cận Đình giả vờ như bị khi dễ: “A, người thật hung dữ nha. Người dữ dội như vậy ta sẽ bị giết mình, bị giết mình ta sẽ đổ mồ hôi lạnh, đổ mồ hôi lạnh ta sẽ muốn.....” “Dừng!” Diễn Hạo hoàn toàn có thể nghĩ ra được những lời nàng định nói phía sau, nhất định là lại quan hệ đến việc đó: “Ta ăn là được.” Hắt dứt khoát ăn sạch xôi mít quả. Cận đình thấy hắt vừa bắt đầu dĩ vừa giận giải quyết cho xong xôi mít quả, trong đầu vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng mà chính hắt là sở trường cũng như niềm vui nho nhỏ trong cuộc sống hằng ngày của nàng, dĩ nhiên là nàng không thể dễ dàng bỏ qua cho hắt như vậy. “Oa, ta không có mít quả!” Cận đình giả vờ kinh ngạc trợn to mắt: “Tại sao người lại ăn hết mít quả của ta? Ai cho người làm thế?” Nàng làm như thể bị giành mất món đồ chơi yêu thích. “Ta.....” Diễn Hạo thật quá vô tội. Rõ ràng là nàng cố ý tra tấn hắt! “Người phải mua cho ta xôi mít quả! Người phải đền xôi mít quả cho ta!” Cận đình dùng giọng nói mềm nhũn đòi đền. “Được được được.” Diễn Hạo nhẹ giọng thở dài một cái. Bị nàng nháo loạn như vậy, hắt không có cách khác! Dù sao cái yêu cầu này cũng không tính là khó. Hắt theo nàng vào trong chợ, nhanh chóng mua xôi mít quả khác cho nàng. Đưa xôi mít quả được gói kỹ lưỡng cho nàng, nàng lại nhanh chóng đưa trở lại cho hắt. “Người ăn.” Cận Đình nói như thể ra lệnh. Rốt cuộc đây là cái gì? tại sao lại muốn hắt ăn? Diễn Hạo nghi ngờ nhìn nàng: “Không phải là nàng khốc trách ta ăn xôi mít quả của nàng sao?” “Không phải! Ta khốc vì người ăn hết xôi mít quả nhanh quá, ta không kịp xem.” Cận Đình nhón chân lên, ghé môi

anh đào sát tai hắn, nhẹ giọng nói: "Người biết không? Dáng vẻ người ăn mút quả rất đẹp đấy!" "Nàng!" Rõ ràng là lại muốn chinh hấn mà! Cận Diễn Hạo khóc không ra nước mắt, ngọn lửa thối bùng trong lòng, nhưng lại không dám phát tiết, để tránh cho nàng lại làm bộ làm tịch đòi cởi quần áo nữa. Ai, bây giờ hắn thật sự rất nhớ cô gái nhỏ kia. "Người từ từ ăn nó, không được ăn nhanh nha, từ từ ăn xong, sau đó ta nói cho người biết! Cận Dĩnh nũng nịu nói. Diễn Hạo thật sự là không còn cách, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu ăn tiếp. "Chờ một chút! Chờ một chút!" Cận dĩnh cố ý chinh hấn tới mức cao nhất. "Rõ ràng là ta đã bảo người không được ăn nhanh, tại sao người vẫn như vậy?" "Ta vốn ăn như vậy mà." Rốt cuộc không kiềm chế được Diễn Hạo cãi lại nàng một câu: "Như vậy đâu có nhanh." "Rõ ràng là rất nhanh!" Cận Dĩnh nhú mày, dùng tốc độ sét đánh nói: "Ta nói mau chính là mau, nếu như người không nghe lời ta, vậy ta sẽ không để ý đến người." Nói xong nàng dẫu môi muốn đi. Diễn Hạo vội vàng vươn cánh tay ra, bắt lấy con mèo nhỏ trở lại. "Ta ăn, ta ăn." Trời ạ, cả đời hắn chưa có lúc nào như thế này. Diễn Hạo hoàn toàn đầu hàng, hắn thề, đây là trình độ nhai nuốt chậm nhất mà hắn từng có, tuyệt đối là chỉ có lần này. "Chậm một chút, chậm một chút nữa!" Rõ ràng biết hắn ghét nhất là mút quả mà nàng còn cố ý bắt hắn ăn thật chậm. Cứ như vậy, chỉ một xâu mút quả mà đến cả nửa tiếng mới ăn xong..... "Ăn xong rồi!" Cận Dĩnh hưng phấn nói: "Dáng vẻ người ăn mút quả thật không phải là đẹp bình thường." "Ta đã ăn xong rồi, giờ thì sao?" Diễn Hạo cau mày thật chặt, hoàn toàn từ chối bình luận về việc hắn ăn. Trời ạ, hắn đường đường là một nam tử hán lại vì nữ nhân mình yêu mến mà ăn tới hai xâu mút quả. Khoan đã, nữ nhân hắn yêu mến? Toàn thân Diễn Hạo cứng đờ! Trước tới giờ hắn cũng chưa từng muốn nàng tới mức như vậy..... "Tốt!" Cận Dĩnh chủ động dán sát thân thể cao lớn vững chắc của hắn, giữa đầu nói: "Ta phát hiện người làm ta rất vừa lòng, như vậy ta sẽ càng muốn xâm nhập trải nghiệm cuộc sống, nhanh chóng lấy được lòng của người, làm sao bây giờ?" "Nàng....." Diễn Hạo nghe thấy mấy chữ trải nghiệm cuộc sống..... liên biến sắc. "nhưng mà người yên tâm đi, thật sự ta sẽ không cởi quần áo ở chỗ này, người quá ít, sẽ không trở thành tâm điểm được, như vậy cũng sẽ không thú vị!" Cận Dĩnh vô cùng nghiêm túc nói xong câu đó thì sắc mặt Diễn Hạo cũng khó coi đến cực điểm. Nàng không sợ chết tiếp tục nói: "Cho nên, ta quyết định sẽ tìm một nơi có nhiều người nhất, sau đó mới cởi quần áo!~" Nàng hô một tiếng, mở bản đồ ra. "Người ở đâu nhiều nhất vậy?" Cận Dĩnh nhìn lên bản đồ, chỉ chỉ vào: "Được, chính là chỗ này!" Nàng khép bản đồ lại, bắt đầu đi đến nơi nàng vừa chỉ. Cái nơi nàng vừa chỉ đó, rất đơn giản, chính là kinh thành! "Cận Dĩnh Nhi!" Diễn Hạo tức giận gào thét tên nàng. "Nếu tức giận như vậy, thì nghĩ cách để làm ta bỏ ý nghĩ đó xem!" Cận Dĩnh nhanh chóng cười một cái, khiêu khích nói: "Nhưng mà, dùng bạo lực bắt ta cũng vô dụng thôi! Điều đó chỉ làm cho ta muốn nhiều hơn mà thôi, sẽ khiến cho người tức đến chết....."

9. Chương 9

Sau khi nàng vào phòng trong quán trọ, đương nhiên là Diễn Hạo cũng đề nghị chủ quán ột gian phòng sát phòng nàng. Sắp xếp xong xuôi hắn liền vội vã chạy sang phòng của nàng, gấp đến mức ngay cả cửa phòng cũng không thèm gõ.

Vừa phát hiện nàng thật sự định đi đến kinh thành, hắn liền gấp gáp muốn cản trở nàng, nhưng mà hắn phát hiện, không thể ngăn cản nổi! Bởi vì hắn vừa định mưu toan ngăn cản, nàng liền ra vẻ muốn cởi quần áo, khiến cho hắn dù muốn cũng không dám động, không thể làm gì khác hơn mà để mặc nàng đi! "Người làm gì vậy?" Cận dĩnh nhìn khách không mời mà tới đột ngột xông vào phòng mình, phát hiện bộ dạng đề phòng của hắn, trong bụng cảm thấy dễ thương cực kỳ. Thì ra các loại dáng vẻ của hắn đều đáng yêu như vậy! "Ta....." Diễn Hạo ngừng lại một chút, không biết nói như thế nào. Không thể nói là hắn đề phòng nàng trốn đi được. Nếu như vậy có thể nàng sẽ giận và lập tức chạy xuống lầu cởi quần áo! Hắn còn đang suy nghĩ xem nên dùng lý do thì nàng đã cười cười xinh đẹp: "ta biết, nhất định là người đến đây canh chừng ta, không cho ta chạy trốn, có đúng hay không?" Thân thể Diễn Hạo cứng đờ. Không phải là bởi vì bị nàng đoán đúng, mà bởi vì sợ nàng sẽ làm ra chuyện gì kinh thiên động địa. Cận Dĩnh đưa cánh tay trắng trẻo chọc chọc hắn: "ai da, Nếu người sợ như vậy, sao không ở cùng ta một gian phòng? Thật ra thì người chỉ cần nói trực tiếp với tiểu nhị là được rồi, mặc dù gia sản nhà chúng ta có thể mua nhà trọ khắp thiên hạ, nhưng mà tiết kiệm một chút cũng tốt." Đột nhiên nghe nàng dùng giọng điệu này nói chuyện, Diễn Hạo nghi ngờ nhướng mày lên. Chẳng lẽ nàng lại định bày trò gì sao? "Ai, mà không, người không

thể ở cùng ta trong một gian phòng được, chúng ta là huynh muội, nếu như vậy sẽ bị người ta đàm tiếu, a a, chúng ta không thể ở chung một gian phòng được, như vậy không tốt, như vậy không tốt.” Cận Đình dùng tốc độ đuổi ruồi phe phẩy tay. “Nàng.....”Diễn Hạo bắt đầu phát hiện, hắn dùng quan hệ huynh muội với nàng giống như trước kia không khác gì đem tảng đá đập dưới chân mình. Cận Đình vẫn còn giống như đang đuổi ruồi:”Mau đi ra, mau đi ra, dọc đường người với ta giống như là dính vào nhau, nếu để người khác thấy được thì là sao? Như vậy nhất định người ta sẽ cảm thấy người yêu cuồng muội muội của mình, vậy thì danh tiếng của người bị hủy hoại không thể cuối thê tử, điều này thật sự quá kinh khủng, quá nguy hiểm, người nhanh đi ra ngoài đi!” “Ta không có muốn kết hôn!” Trong đầu óc Diễn Hạo hiện lên rõ ràng, ngoại trừ nàng ra, không có ý định lập gia đình với người khác! Hắn muốn kết hôn với nàng? Sự kinh ngạc thoáng qua rất nhanh trọng mắt hắn, sau đó bình tĩnh trở lại. “Nàng phải lập gia đình! Nên chú ý chính là nàng.” “ừ, đúng đúng đúng, ta muốn lập gia đình, nên chú ý là ta, như vậy thì, mời ra cửa, mau.” Đường như mục tiêu chính của nàng là nhanh chóng đuổi hắn ra khỏi căn phòng này. “Ta.....”, khoa đã, hắn lại rơi vào bẫy của nàng trong cơn tức giận? Diễn Hạo bị nàng đẩy tới cửa, rốt cuộc không thể nhịn được nữa hô to:”Đủ rồi!” Sau đó, hắn oán giận đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, bất động như núi. “Lại làm sao nữa rồi? Ta đã nói rất rõ ràng không phải sao? Ta có làm phiền người sao?” Cận Đình giả vờ như nghĩ mãi không hiểu. “Nàng.....”Diễn Hạo đã sớm giận tới mức không biết hai chữ lý trí viết thế nào, hắn hung hăng trừng mắt nhìn nàng. “Người muốn ta nghe lời người phải không?” Cận Đình cười meo meo, lớn mật khiêu chiến hắn:”Nói cho người biết, trừ phi ta tự nguyện, nếu không thì còn lâu.” Dù sao trước kia nàng cũng chịu đựng hắn, chuyện này ra ngoài chính là đem hắn ăn sạch. “Nàng cho là ta không có cách nào khiến cho nàng tự nguyện?”Diễn Hạo miết cánh môi, đôi mắt đen từng giận tới cực điểm bây giờ chỉ có sự lạnh lùng. “Dĩ nhiên là người không có cách.”Cận Đình cố ý khiêu khích, ra sức khích hắn. Nàng không muốn làm muội muội tốt nghe lời, nàng càng lúc càng cảm thấy, nhất định nàng phải biến thành một nữ nhân hư mới có thể đến gần hắn. “Tốt nhất là nàng nên nhớ những lời này.” Diễn Hạo đảo mắt, giống như bác thợ săn tao nhã, từng bước từng bước đến gần nàng. “Dĩ nhiên là ta sẽ nhớ.”Nàng giống như cô gái nhỏ hồn nhiên không biết thế sự, yếu điệu ngồi lên trên bàn, hai chân đung đưa. Nhưng mà loại rảnh rỗi này không kéo dài bao lâu, bởi vì chưa đến chốc lát, hắn đã đi đến trước mặt nàng, hơn nữa còn thoải mái cởi bỏ xiêm áo của nàng. “Người.....”Cận Đình kinh ngạc. Nàng không nghĩ ra rằng càng lúc hắn càng không câu nệ hình thức, thủ đoạn này cũng có thể dùng được. “Không muốn.....” Cứ như vậy, nàng không tự nguyện mới lạ! Nếu vậy hắn sẽ thắng lần nữa, phải làm sao đây? Nhưng mà, hiển nhiên là cho dù nàng nói không cũng không có tác dụng gì, khi hắn nhẹ nhàng câu dẫn nàng, lập tức giống như lửa đốt, sau đó hai người thân mật quấn quýt đứng lên, cả người nàng ngã về phía sau nằm trên bàn, còn hắn dùng khuỷu tay cùng đầu gối chống đỡ mọi sức mạnh cơ thể, thân thể cường tráng che lấp nàng. Hai người điên cuồng kịch liệt vượt ve lẫn nhau, đã sớm quên đi cái gì là tự nguyện với không tự nguyện. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt hai người, nhanh chóng ép nhau đến sự điên loạn cực hạn. “Ca.....”Cận Đình kêu lên một tiếng, thì ra là Diễn Hạo đã đem tiểu đệ của hắn lấp hết u huyết chật hẹp của nàng. Hắn dồn lực vào eo hoạt động liên tục, mỗi lần đẩy ra đút vào đều kích thích nàng, khiến cho nàng không tự giác hòa theo hắn. “Dĩ nhi.....” “Ca.....” Lần này, hai người đạt đến dục vọng cao trào, về việc ai là người bảo, ai nghe lời, người nào tự nguyện còn ai không cũng không còn quan trọng nữa. Có lẽ còn dài đây! ***** Đọc đường đi, Cận Đình cố ý quấy hắn, dĩ nhiên cũng cố tình chọn hướng nhiều người đi, còn Diễn Hạo lo lắng nàng đi đến nơi có nhiều người sẽ trình diễn màn cởi quần áo đó, cho nên mỗi đêm đều ở nhà trọ của nàng, khiến nàng mệt tới mức buổi sáng không bò dậy nổi, lại tiếp tục ôm nàng đang ngủ trong ngực ra khỏi nhà trọ, chọn hướng thưa thớt người đi, cứ như vậy, đến lúc nàng tỉnh lại, bọn họ đã không còn ở nơi náo nhiệt, nàng có muốn cởi quần áo cũng không có ai nhìn. Cũng vì vậy, hai người đang trong cực diện giằng co, trước mắt Cận Đình không thể cởi quần áo trước mặt mọi người nữa, nên hiện giờ Diễn Hạo chiếm thế thượng phong. “Người lại ôm ta đến nơi nào rồi?” Khi ngủ trong ngực hắn Cận Đình thấy mình nhỏ bé đi, từ trong ngực hắn nhô đầu ra hỏi. Mặc dù giọng nàng có chút buồn bã nhưng trên thực tế tâm tình nàng rất tốt. Bởi vì cái chủ ý cởi quần áo mà khiến hắn ngủ cùng nàng hằng đêm, nàng có thể không vui sao? Nhưng mà bây giờ lại thấy phiền não. Rốt cuộc là tới bao giờ hắn muốn chịu chính mệnh nói yêu nàng, muốn đem nàng về sơn trang để cưới. Nói thật, nàng cảm thấy có thể ép hắn mỗi ngày yêu nàng vài lần, đã có thể coi là nàng lợi hại, bây giờ trong khoảng thời gian hắn không thể nghĩ ra được cách làm sao bức hôn. Chỉ có thể chờ ngày qua ngày, sau đó hành động. Loại việc mỗi ngày tỉnh lại không biết mình đang ở chỗ nào thật giống như đùa. “Bây giờ?”Diễn Hạo nhìn nàng:”không biết.” Sau khi trả lời nàng vấn đề này mỗi ngày, lại phải tìm đường nào ít người mà đi, thật sự là mệt chết mà. Hôm nay hắn không biết nên làm gì. “Sao lại có thể không

biết?" Cận Dĩnh không tin nhìn hần. "Trên bản đồ không có vẽ." Diễm Hạo dụ dỗ nàng như dụ dỗ đứa trẻ ba tuổi. "Sao trên bản đồ lại không vẽ được? Đây chính là bản đồ phụ thân giao cho ta, nhất định là cái gì cũng có vẽ." Cận Dĩnh cũng giả vờ làm đứa trẻ hùa theo hần: "Ý người là đồ của phụ thân không tốt sao? Hừ khi nào về nhà ta muốn cáo trạng người." "được." Diễm Hạo nghe nàng nói như vậy, hai tròng mắt đột nhiên sáng lên: "Chúng ta lập tức trở về nhà, nàng mới có thể nhanh chóng cáo trạng ta." Nói thật nếu có thể nhanh chóng đem nàng trở về thì cho dù nàng bầm báo hần đến chết cũng không có liên quan. "Không cần, bây giờ ta không thèm trở về cáo trạng người, ta muốn tích lũy nhiều tội trạng của người hơn nữa mới về." Cận Dĩnh thông minh cười duyên: "Ta muốn đi đến nơi này." Ngay cả bản đồ nàng cũng không thèm nhìn, tùy tiện chỉ đại một nơi. Hắc trại? Diễm Hạo nhìn nơi nàng chỉ, cái nơi đó quả là không có người nhưng mà.....Hình như đại tiểu thư của bọn họ muốn ném tú cầu kén rể..... Chắc không phải là hôm nay chứ? ***** Chuyện hần sợ hãi quả nhiên trở thành sự thật. Bọn họ đến đúng lúc đang cử hành chuẩn bị ném tú cầu chọn rể, chẳng những toàn bộ người bên trong trại chạy đến, hơn nữa còn toàn bộ những người yêu mến đại tiểu thư cũng tiến lên. Hần vừa nghĩ đến mấy loại phản ứng của nàng, trong lòng đã lạnh đi một nửa. "Oa, thật là nhiều người, lần đầu tiên ta thấy ném tú cầu chọn rể, nhất định phải đến gần để thấy." Cận Dĩnh liều mạng chui lên phía trước. "Không được đi." Diễm Hạo kéo nàng lại, không để cho nàng tham gia náo nhiệt trước mặt. "Tại sao không thể đi?" Cận Dĩnh dùng hết sức thoát khỏi sự kiềm chế của hần, chen lên đằng trước. "Chính là không thể đi." Hần lo lắng nhất không phải là chuyện nàng chạy lên đằng trước, mà là nàng có thể chạy lên đài cỡi quần áo hay không. "Ta muốn đi." Cận Dĩnh tranh chấp với hần. "Không được." Diễm Hạo dốc toàn lực phản đối. "Đừng có kéo ta. Ta muốn đi!" "Không được!" Hai người cứ như vậy khiến cho không thể rời nhau ra, cho đến khi một vật gì đó màu đỏ rơi xuống người nàng, hần nhanh tay lẹ mắt vung tay lên, quả bóng bay ra phía sau, lại bắn ngược lại, đến chỗ hai người lần nữa.....Mọi người thấy thế, rối rít chen đến chỗ họ, giống như là mười vạn đại quân đột nhiên tấn công vậy, Cận Dĩnh thấy thế phản ứng không kịp, bị dọa đến mức trợn mắt há mồm, còn Diễm Hạo lại vội vàng ôm nàng từ phía sau. "Đông!" Đoàn người tranh giành tú cầu, khiến cho tú cầu lại bay lần nữa, vừa đúng lúc đến trước mặt Cận Dĩnh, theo bản năng nàng đưa tay ra đỡ. "Cô gia." ***** "Cô gia....." Bị gọi vào đại sảnh, Cận Dĩnh mới biết danh xưng này là để gọi nàng. Diễm Hạo đứng bên cạnh, gương mặt đã căng thẳng đến cực hạn, chuẩn bị bộc phát. "Nàng, sao nàng có thể?" Hắc Vinh Thiên vừa nhìn thấy người con gái bảo bối chọn được, gương mặt cũng trở nên xanh lét. "Hần có gì không tốt? Con thấy hần rất tốt." Hắc Nhân Nhân cười thỏa mãn. Nhất định nàng phải có được hần. "Ta muốn gả cho hần!" "Không được!" Cận Dĩnh còn chưa biết nên phản ứng ra sao thì một tiếng rống giận đã vang tận mây xanh. "Tại sao lại không được?" Không chỉ có những người khác, ngay cả Cận Dĩnh cũng lên tiếng. "Bởi vì nàng là nữ, là muội muội của ta." Diễm Hạo quát lên. "Ai nói ta là nữ? con mắt nào của người thấy ta là nữ?" hừ, nghe được hai chữ muội muội này, nàng giống như có lửa, hết lần này tới lần khác không chịu nhận mình là nữ. Bây giờ thật muốn cảm tạ hần vì đã bắt nàng giả nam trang mỗi ngày, để cho nàng có ngày hôm nay! "Nàng là muội muội của ta, ta lớn lên từ nhỏ với nàng!" Diễm Hạo hung ác rống với nàng. "Vậy người đứng là ngu xuẩn, người lớn lên từ nhỏ với ta lại không biết ta là nam sao?" Cận Dĩnh hừ lạnh một tiếng. "Ta chỉ là bị mẹ cho ăn mặc giống nữ nhân thôi, thật ra thì thân phận là một nam nhân, người không biết sao?" Bình thường nếu hần nghe được lời của này của nàng, nhất định sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng mà hiện tại hần cười không nổi. "Ai nói nàng là nam?" Diễm Hạo quát mắt nhìn chòng chọc nàng. "Dĩ nhiên ta là nam!" "Nàng có thể sợ ánh mắt hung ác của hần nhưng mà bây giờ không khích hần, nàng không phải họ Cận." "Làm sao người chứng minh được ta là nữ? Người không xem cũng không sờ qua, thật ra thì giới tính của ta là nam hay nữ làm sao người biết?" "Ai nói ta chưa có xem cũng chưa có sờ qua?" Diễm Hạo bị bức đến điên, hoàn toàn đánh mất lý trí, căn bản không thèm để ý đây là nơi nào. "Nếu không người dám nói người sờ qua hay sao?" Cận Dĩnh cũng tức giận quá không thèm khách khí gào lớn. "Tại sao lại không dám? Ta sờ hằng ngày!" Diễm Hạo rống lại. "Mỗi bộ phận trên thân thể nàng ta đều rõ hơn ai hết!" "Hừ người không cần nói loạn! Không phải người vừa nói ta là muội muội của người sao? Nếu ta là muội muội của người, vậy làm sao âm người có thể sờ ta mỗi ngày? Hừ!" Cận Dĩnh tức giận hừ một tiếng. "Nàng là muội muội của ta, cũng là nữ nhân của ta....." Diễm Hạo giận sôi người hét lên: "Cả đời này nàng là của ta!" "Ai nói?" Cận Dĩnh theo phản xạ phản bác lại hần, chờ nàng ý thức được điều hần nói mới trợn to cặp mắt nhìn. "Rốt cuộc là hai người các người đang nói cái gì?" Hắc Nhân Nhân chen mặt vô tình giữa hai người nhìn nàng. "Chúng ta đang nói.....đang nói....." Cận Dĩnh vừa mới nghĩ lại nội dung bọn họ mắng nhau trước mặt người khác, gương mặt xinh đẹp đỏ lên. "Ai da, người đừng hỏi nữa!" "Chúng ta đang nói về việc ta muốn cưới nàng!" Khí thế Diễm Hạo vẫn đang rất cao, vô

thức nói lên kỳ vọng sâu trong lòng hân. "Khoan đã, ta không có nói ta muốn gả cho người." Nghe hân nói vậy, nàng rất muốn đốt pháo ăn mừng, nhưng suy nghĩ lại, cảm thấy không thể để cho hân dễ dàng như vậy, nàng cực khổ rất lâu, không gây khó khăn cho hân không được. "Rõ ràng đây là lời nàng nói từ nhỏ tới lớn mà." Diên Hạo trực tiếp đẩy Hắc Nhân Nhân ngăn trở giữa bọn họ ra, nhìn thẳng vào nàng. Bây giờ nàng lại không chịu nhận? Sao lại có thể? "Từ nhỏ đến lớn bao giờ?" Cận Dĩnh bắt đầu làm bộ làm tịch, giả vờ yếu ớt: "Ta không muốn gả cho người một chút nào! Bất kỳ người đàn ông ven đường nào cũng hơn người" "Lời nàng nói không phải là thật!" Diên Hạo đằng đằng sát khí: "Rõ ràng là nàng nói rất muốn gả cho ta!" "Đó là lúc ta còn bé, không có từng trải giang hồ, rất dần không hiểu chuyện mới muốn gả cho người, bây giờ ta đổi ý, không muốn gả cho người một chút nào!" Cận Dĩnh mở to mắt không sợ chết. Hừ, nàng không thèm cảm động khi hân nói muốn kết hôn đâu! Hân quá không tốt, chưa đầy một khắc đã biến trở lại bộ dạng đáng chết đó, nàng cao hứng quá sớm sao? Nhất định nàng phải hành hạ hân thật nhiều, mới có thể hả giận. "Nàng....." Diên Hạo điên rồi, một là không làm hai là đã làm phải làm đến cùng, kéo nàng vào trong ngực mình hôn điên cuồng, cho đến khi nàng hết hơi ngồi phịch trong lòng hân mới thôi. "Ta muốn cưới nàng!" Diên Hạo yên lặng nhìn nàng, giọng nói trầm thấp chứa đựng cảm tình. Cận Dĩnh bị hân hôn đột ngột thất điên bát đảo, thiếu chút nữa ngoan ngoãn gật đầu, nhưng mà nàng đã kịp thời khôi phục lý trí. "Người muốn kết hôn với ta?" Nàng dò xét hân. "Dĩ nhiên." Hân khẳng định lần nữa. Hân hân..... lại nói muốn cưới nàng trước mặt nhiều người, nàng rất cảm động, nhưng mà nàng còn chưa có ý định bỏ qua cho hân. "Người như vậy thật khiến cho người ta không cách nào thích ứng được, trước kia dù bất cứ giá nào cũng không chịu cưới ta, bây giờ lại đột nhiên nói muốn cưới ta, rất quái lạ người biết không?" Nói thật, ngoại trừ trong lòng đang vui mừng như điên, nàng còn chưa thích ứng kịp chuyển biến của hân, bởi vì quá đột ngột. "Có cái gì là có cái gì? Ta muốn cưới chính là cưới!" Diên Hạo đột nhiên trở nên cộc mạnh. Đây là ý gì, có đáp án cũng như không? Cận Dĩnh không hài lòng nhìn hân. "Bởi vì cầm nghề của ta rất khá cho nên người muốn cưới ta sao?" Nàng vẫn còn nhớ lúc nhỏ bị hân ép học đàn. "Không phải vậy!" Hân không thèm để ý đâu! Nếu muốn nghe người đánh đàn, hân có thể mời nghệ nhân đệ nhất thiên hạ đến đánh cho hân nghe. "Bởi vì ta học đủ thứ thi thư cho nên người muốn cưới ta sao?" Con gái phải biết đọc sách, phải dịu dàng cũng chính là do hân dạy nàng. "Dĩ nhiên là không phải!" Cho dù nàng không biết một chữ, hân cũng muốn nàng. "Bởi vì ta giỏi thêu thùa cho nên người muốn cưới ta sao?" Cái này ngày bé khiến nàng thù hân không ngớt, nàng vẫn còn nhớ. "Chắc chắn là không phải!" Hân bắt đầu hoảng. Căn bản là nàng đang tính sổ với hân! "Bởi vì ta có thể lo liệu việc nhà cho nên người muốn cưới ta sao?" Nàng còn nhớ hân bắt nàng học cả mấy việc này. "Tuyệt đối là không phải!" Hân phủ nhận kiên quyết hơn. Bởi vì sợ nàng lại tiếp tục hỏi, hân nói thật nhanh: "Cho dù nàng không đánh đàn, không đọc sách nhiều, không biết thêu thùa, nàng không thể lo việc nhà, ta vẫn muốn cưới nàng!"; "Tại sao?" Cận Dĩnh nhìn hân, giả vờ như không có vẻ chờ đợi hân trả lời, cũng không muốn gả cho hân. "Bởi vì" Vốn là muốn nói ra nguyên nhân chính nhưng nghĩ lại bên cạnh có nhiều người như vậy, Diên Hạo chuyển liền: "Nàng nói gì?" "Ta muốn biết nguyên nhân, không muốn biết những thứ khác." thật đáng ghét, đến bây giờ cũng không chịu nói ra nguyên nhân. "Phải không? Vậy để ta nói cho nàng nguyên nhân chính!" Diên Hạo hơi mở miệng, trên mặt tràn đầy hứng thú vui vẻ. Cô gái nhỏ này, vừa mới đem hân ra chọc, bây giờ tới lúc hân nên đáp lễ nàng. "Người..... người phải nói ở chỗ này sao?" vừa mới nghĩ đến việc hân ở nơi này nói yêu trước mặt nhiều người, nàng vừa khấn trương lại hưng phấn. "Có gì không thể?" Diên Hạo nhìn đều. "Nhưng mà..... có nhiều người như vậy, hình như không được tốt." Cận Dĩnh nhìn xung quanh, thấy mọi người đang nhìn chăm chăm vào họ như tìm được bảo vật vậy. "Rốt cuộc là nàng còn muốn nghe hay không?" Diên Hạo ném vấn đề lại cho nàng. "Nghe, ta nghe!" Cơ hội ngàn năm một thuở, nếu sau này hân không chịu nói thì làm thế nào? "Vậy ta nói." Diên Hạo chuẩn bị tuyên bố đáp án. "Được." Tim nàng đập nhanh kinh khủng. "Đó chính là....." Diên Hạo cố ý ngừng một cái. "Nàng đã bị ta cưỡng hiếp thành như vậy, ngoại trừ ta ra còn ai dám lấy nàng sao?" "Cận Diên Hạo!"

10. Chương 10

Ca, người nói nhanh lên, tại sao lại muốn kết hôn với ta?"

"Nàng ép!" Diên Hạo trả lời đơn giản. "Ta ép? Ta đâu có ép người!" Cận Dĩnh hoàn toàn không thừa nhận.

Nàng không có cầm dao kè cổ hủ, sao lại nói thế được. "Nàng không biết sao? Nàng cái gì cũng không có làm, cũng dễ dàng khiến người ta phát điên đấy." Diễm Hạo mỉm cười tà ác: "Thời điểm ở trong sơn trang, nàng quá nghe lời ta, khiến ta không thể phát hiện ra bản chất hư hỏng của nàng, vừa ra khỏi sơn trang, ta muốn nhanh chóng đưa nàng về nhà, không phải sao? Nếu không sẽ đại loạn thiên hạ mất. Không phải sao?" "Cận Diễm Hạo." Rốt cuộc không nhịn được nàng lôi cả tên họ hủ ra gọi, bày tỏ sự tức giận của mình: "Người còn nói vậy, ta đi đấy." Nàng bực mình bước về phía trước hai, ba bước, phát hiện hủ không có đi theo, tức giận quay đầu lại nói: "Ta nói với người ta thật sự đi đấy....." Lại bước về phía trước mấy bước, phát hiện hủ không nhúc nhích, miệng nàng méo xệch, chuẩn bị khóc thành tiếng. Rốt cục, một vòng tay ấm áp bao nàng lại, là người nàng yêu mến nhất. "Dĩ nhiên." Diễm Hạo ôm nàng vào trong ngực mình, ghé môi sát tai nàng: "Làm sao ta để cho nàng đi được đây? Ta dạy dỗ nàng lâu như vậy, khiến nàng xuất sắc như thế, không để lại dấu vết thật sự là rất đáng tiếc." "Người....." Cận dĩ nhiên vừa buồn cười lại ngọt ngào liếc nhìn hủ. Hủ nói là dạy, rốt cuộc là cầm kỳ thi họa hay là công phu trên giường vậy? HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-nhuc-ca-ca>